

Dan Chertes
Floarea tăcerii eseu
Premiul I
Concursul național de creație literară
„Excelsior”, ediția 1999
— Secțiunea eseu
„Apoi să rogi sfânta ruină
Să ierte neamul rățacit.
Pe sub vicleană stea străină.
Din Răsărit sau Asfințit!
Căci mai nimic nu e ce pare
Fecior sortit la înviere.
Ce este get nicicând nu moare.
Ce este dac nicicând nu pier!”
DECENEU
ATENȚIONARE!

NU ÎNCERCAȚI să comparați personajele și stările de fapt care fac obiectul acestui eseu cu cele reale. O posibilă asemănare, până la identificare, v-ar putea pricinui un șoc greu de suportat.

DEDICAȚIE

La drept vorbind, nu știu cu cine să încep. E greu să pui într-o anumită ordine, persoanele pe care le prețuiești cel mai mult. Totuși, e firesc ca prima dedicație să fie adresată părinților mei și Adevăratului Dumnezeu, cei care „au pus umărul” pentru a mă aduce pe lume. Tot lor le mulțumesc, pentru tot ceea ce mi-au dăruit la naștere. Voi trece mai departe prin a-i dedica acest eseu, prietenului meu cel mai bun Vasile. De ce „cel mai bun”? Pentru că el e primul meu prieten, în adevăratul sens al cuvântului. El a fost pentru mine, lămurirea, mai bine zis „definiția” noțiunii de prieten, atunci când eu și el, doar ne străduiam să arătăm, că și noi știm două-trei cuvinte în limba română. De asemenea, această dedicație e și pentru vărul meu Florin, cel care fără să-și dea seama, mi-a deschis „pofta” pentru creație, „pofta” de a scrie. Asta se întâmpla cu foarte mult timp în urmă. Însă eu nu am uitat acest

lucru. De aceea am doar două cuvinte de spus: Mulțumesc, Florine!

Aș fi cel mai ticălos om de pe lume, dacă nu aș numi-o aici, printre cei care îmi sunt dragi și care m-au ajutat în viață, m-au format, pe doamna profesoară Cornelia Vlad, cea care, de-a lungul a patru clase de gimnaziu, m-a făcut să îndrăgesc limba și literatura română.

Nu în ultimul rând, țin să menționez, că acest eseu conține o părticică din realitățile dezvăluite mie de o persoană, pe care chiar dacă nu o cunosc personal și care nu m-a ajutat direct, a făcut-o indirect, prin cărțile sale și pentru acest lucru o stimez și o respect. Din partea mea, o simplă, dar sinceră dedicație, domnului Pavel Coruț.

Ar fi mult mai multă lume căreia aș vrea să-i mulțumesc, însă aș risca să uit pe cineva pe dinafară. De aceea mă opresc cu dedicațiile aici, încheind cu o simplă urare:

Lectură plăcută!

(I) AUTORUL

INTRODUCERE

„E TIMPUL PENTRU ADEVĂR”.

„Cine se teme de moarte, moare de mai multe ori.
Cine nu se teme, moare o singură dată”.

I. Romoșan

Vă întrebați dacă am dreptate sau nu? Nu are rost să vă chinuiți în găsirea unui răspuns cât mai complex și mai divagat de la subiect. Aceste răspunsuri au început, de ceva timp, să le mai înghită doar omul fără o judecată logică și sănătoasă, omul care dorește să trăiască în minciună, dacă se trăiește bine. Vă spun sigur și cu mâna pe inimă: vremea adevărului a venit! E timpul ca toate adevărurile, care nu se spun din motive fantasmagorice, cum ar fi „afectează siguranța națională”, „deranjează pe cei sus-puși” sau „aduc atingere demnității unei anumite persoane”, să fie rostite public, ori cât de crude ar fi. La ce mă refer eu acum?

Mă refer la toate adevărurile legate de „demnitarii” țării noastre. Nu toți; doar cei care au săvârșit fapte

condamnabile, care nu-și fac munca așa cum trebuie și care au dobândit averi imense, nejustificabile juridic.

Mă refer la scopurile urmărite de mai marii acestei planete, care doresc slăbirea României din punct de vedere economic, politic, cultural și social, pentru a crea o țară ușor de subjugat economic și ideologic. Scopurile nu sunt declarate, dar rezultă din diferite acțiuni. Unele vor fi prezentate în cele ce urmează. Așa-i că îi cunoașteți pe cei care au înrobii țara în datorii? Direct, cei care au fost la putere până în 1996 și în continuare, cei de acum. Indirect, organismele financiare, care au finanțat România cu sumele cerute, dar care la „bunul lor sfat” au fost investite în proiecte și afaceri, care nu aduceau niciun profit real țării. Rezultatul? Îmi pare rău să vă spun, dar îl aveți în față. O țară în care economia e gata-gata să se prăbușească, urmându-i apoi restul țării cu toate lucrurile adiacente ei.

De asemenea, mă refer la toate manipulările făcute prin mijloacele auditive sau vizual-auditive, cu ajutorul unor arme pentru manipulare a psihicului și cu ajutorul filmelor sau videoclipurilor, cu scopul de a perverti anumite sentimente umane și de a transforma ființa umană într-un animal, fără cea mai mică urmă de gândire logică. În ceea ce privește acest subiect, îl veți găsi mai pe larg discutat într-unul din capitolele următoare.

În final mă simt obligat să explic titlul eseului, celor care încă nu și-au dat seama ce simbolizează (înseamnă). Ce poate simboliza „floarea tăcerii”? Sper că nu ați dat o fugă la vreo profesoară de biologie să îi cereți informații. Sunt sigur că v-ar lua în râs. E și normal. O astfel de floare nu există material, ci doar spiritual, în sufletul unora. Ea simbolizează frica unor persoane de a rosti public, adevăruri care ar putea deranja. Aceste adevăruri ar demasca indivizi vinovați de săvârșirea unor fapte condamnabile, împotriva omenirii, împotriva sănătății fizice și psihice a rasei umane, fapte care au ca unic scop distrugerea acesteia sau stăpânirea ei cu ajutorul armelor convenționale și neconvenționale, prin controlul minții.

Dacă persoanele care au dovezi sau cunosc faptele acestor „criminali”, ar avea curajul unui OM, curajul de a spune lumii întregi cele cunoscute și de a le condamna faptele, omenirea ar putea scăpa mult mai repede de ei, salvându-se. Problema existentă este însă următoarea: raportul de forțe este favorabil „terminatorilor”. Cei care luptă pentru Dreptate și Adevăr, pentru o Viață normală și sănătoasă, pentru progresul științific pus în slujba vieții, nu în slujba morții sau a schilodirii vieților omenești, sunt prea puțini și prea huliți. Aceștia sunt zilnic amenințați cu moartea, li se aduc injurii, etichetări și acuzații, de cei care nu fac altceva decât să perpetueze ficțiuni periculoase și nocive pentru viața oricărui om. De ce sunt huliți? Pentru că doresc binele omenirii, binele semenilor, dar în primul rând, pentru că strică planurile, celor care doresc subjugarea omenirii prin mijloace perverse și aducerea ei (a lumii) la absoluta obediență față de unele persoane extrem de bogate, care se cred, fără niciun drept: „zei”.

Pentru că așa stă treaba, am stârpit „floarea tăcerii” din inima mea și mi-am propus să-i ajut și pe alții să o facă. Acest eseu este una din metode. Mai am și altele. Toate la timpul lor, însă. Lupta va fi grea, dar am convingerea că cei „buni” vor învinge, ajutați de Adevăratul Dumnezeu și de Forța Vieții. Eu am hotărât, atunci când din sufletul meu a dispărut această floare, să-i ajut și pe alții să facă același lucru, să-i ridic la luptă împotriva celor mai sus amintiți. Nu-mi va fi teamă de injurii sau etichetări. Am convingerea că această luptă trebuie să o dea orice om, care vrea un viitor sănătos și sigur pentru urmașii lui, pentru copiii lui. Îi avem ca model de urmat pe strămoșii noștri. Nu avem dreptul să ne facem neamul de rușine! Trebuie să fim la fel de viteji ca Mihai Viteazul, la fel de înțelepți ca Ștefan cel Mare și la fel de șireți și nemiloși cu dușmanii, ca Vlad Țepeș! Nu dați înapoi zicând că metodele lui Țepeș erau prea crude. Vă asigur eu că metodele folosite de manipulatorii psihici sunt de o mie de ori mai perverse și mai neortodoxe decât țapele lui Țepeș.

„Floarea tăcerii” trebuie stârpită, trebuie să dispară

din „grădina” românului și din „grădina” lumii întregi. Ce ziceți, facem ceea ce e bine pentru țara noastră, împreună? Nu pentru ca noi, câțiva, să profităm în urma acestei riscante lupte, ci pentru ca toată țara să aibă de câștigat, să se aleagă cu ceea ce e mai bun, cu ceea ce merită. Trebuie să acționăm! Avem dreptul de a visa, spera și lupta pentru o viață sănătoasă și fericită, aici, în România! Se poate realiza acest vis, însă pentru a trăi mai bine, trebuie să devenim oameni harnici, cinstiți, cu o gândire caracterizată de pragmatism, eficiență, onestitate și originalitate. Nimeni nu poate să ne interzică a face ceva pentru a ne îndeplini visul! Nimeni nu are dreptul!

De aceea, trebuie să fim siguri, că toate aceste „frumoase visuri”, se pot realiza. Trebuie însă, să ne schimbăm radical modul de a gândi, imagina și de a ne comporta. Voința și răbdarea care caracterizează poporul român, trebuie exploatate pentru a mobiliza oamenii. Fiți cât se poate de optimiști în toate situațiile și nu disperați. Nu sunteți singuri! Suntem un popor unit și, împreună, toți românii cinstiți și dornici de un viitor fericit, vom reuși ceea ce ne-am propus! Așa că la muncă cu toții!

1) AUTORUL

CAPITOLUL I

„A fost odată...”

„Prea v-ați arătat arama, sfâșiind această țară, /
Prea făcurăți neamul nostru de rușine și ocară, /
Prea v-ați bătut joc de limbă, de străbuni și obicei, /
Ca să nu s-arate-odată ce sunteți - niște mișei!”

Secțiune 1.02 Mihai Eminescu

„Scrisoarea III”.

Când eram mic, bunica obișnuia să-mi citească basme cu Feți-frumoși și Ilene Cosânzene, cu zmei și balauri și cu târâmurii fermecate. Toate basmele pe care mi le citea, fără nicio excepție, începeau cu: „A fost odată ca niciodată...” și se încheiau cu un happy-end, pe care eram fericit să-l aud: „... și au trăit fericiți până la adânci bătrâneți”. Mai târziu, când am crescut în vârstă, am realizat că toate aceste basme nu sunt adevărate, ci fictive,

în general conținând un mesaj, o povată adresată copiilor mici, celor care ascultă sau citesc basmul respectiv.

Deși povestea noastră începe cu „A fost odată...”, ea este o excepție de la regulă, fiind adevărată și prezentându-se, până în momentul de față, destul de tragică. Vă întrebați, poate, de ce am numit-o în acest caz poveste și nu întâmplare adevărată? Răspunsul este foarte simplu. Pentru că în termenii în care se prezintă, nu este nicidecum o întâmplare, ci o situație destul de bine planificată.

Vă spun drept, că dacă aș fi avut în față pentru prima dată această pagină și n-ar fi fost scrisă de mine, n-aș fi avut nici cea mai vagă idee despre ceea ce vrea „deșteptu' ăsta” să scrie. Sunt sigur de faptul că dumneavoastră vă aflați în ipostaza mai sus menționată. Vă rog însă să aveți „puțintică răbdare” pentru a vă lămuri situația. Nu prin niște explicații, ci prin faptul că voi începe scurta mea istorioară – hai să o numim așa – Deci, așadar și prin urmare (pleonasm intenționat – n.a.):

A fost odată ca niciodată, că de n-ar fi nu s-ar povesti, o țară oarecare (nu spun care, că mă omoară ăștia), o țară frumoasă, în care Țepeș fusese odată domnitor (păcat că nu mai este). Era o țară în care străinul era primit cu pâine și sare, dacă venea cu gânduri bune, sau era cazat la un hotel de patru stele, dacă venea cu gândul de a face afaceri cu românii, gândindu-se să mai „cumpere” încă o întreprindere „nerentabilă”, cu condiția de a le da „iubiților noștri conducători”, bani de o acadea, pe care să o sugă (pardon, să o lingă) în timpul ședințelor parlamentare și de o pernă, pe care să-și așeze capul, când Moș Ene le va veni pe la gene. În sfârșit, era o țară pe care americanii nu o știau găsi pe hartă, dar erau convinși de faptul că își are capitala la Sofia. Vai de geografia lor!

Înainte ca această țară să ajungă într-un stadiu așa de avansat de „privatizare” și „democratizare”, oamenii o duceau puțin mai bine. Când țara, aflată sub un regim nedemocratic, fusese mai bogată și mai organizată, situația se prezenta altfel. Rezerva valutară a țării era

acceptabilă, datoriile externe erau pe cale de a fi lichidate, piețele de desfacere ale produselor autohtone erau răspândite „all over the world”, produsele acestei țări concurând cu multe produse din țările occidentale. De asemenea, țara de care vă vorbesc, avea toate șansele să se dezvolte ca forță bancară. Oamenii aveau un salariu acceptabil, aveau bani cu care să-și cumpere d-ale gurii, nimeni nu se plângea.

Încetul cu încetul, cel care conducea această țară înfloritoare, s-a lăsat manipulat de cei care s-au cam speriat de evoluția lucrurilor. Neavând datorii la forțe financiare străine, nimeni nu ne putea impune produsele pe care să le cumpărăm și strategia economică pe care să o urmăm. Într-un cuvânt, nu mai eram în sfera de influență a nici unei mari puteri, așa că...” ne puteam face de cap”. Oameni interesați de căderea lui Ceaușescu, au început să nu îi mai furnizeze date reale despre situația din țară, să-i sugereze rezolvări necorespunzătoare la anumite probleme și s-au străduit din răspuțeri să-i creeze o impresie falsă despre ceea ce credea poporul despre el și despre acțiunile lui. Ceaușescu a crezut de la început în falsa realitate prezentată lui, de cei care voiau „să obișnuiască” poporul cu o imagine înspăimântătoare, a unui dictator rupt de realitate și interesat numai de satisfacerea poftelor personale și de mărirea propriei averi, prin exploatarea nesfârșită a românilor. Rezultatul a fost unul înspăimântător, dar dorit de unii. Ceaușescu a ajuns să se comporte ca atare. Îi plăcea tot mai mult să fie lăudat și „cântat” în diferite poezii sau gazete. Nu putea fi conceput un material tipărit sau un reportaj TV, fără a fi amintit „iubitul conducător, omul de aleasă omenie”, tovarășul Nicolae Ceaușescu.

Astfel la finele anului 1989, cel care a condus România timp de 25 de ani, era unul dintre „cei mai iubiți” dar în același timp și cei mai înjurați conducători, pe care i-a avut vreodată țara noastră. Chiar și în ziua execuției, în ziua odiosului „proces”, care avea sentința dată încă dinainte de a începe, Nicolae Ceaușescu era, datorită

dezinformărilor pe care la înghițise timp îndelungat, rupt total de realitate, nerealizând că în țară se declanșase o revoluție și că, dacă vreo mână de români ar fi pus mâna pe el în acel moment, ar fi fost linșat. În lumea lui imaginară exista ideea, că o mână de trădători au preluat puterea, însă marea majoritate a populației este de partea lui. Din această cauză el cerea cu insistență să fie dus în fața „marii adunări naționale” sau pe o platformă muncitorească, pentru a vorbi oamenilor.

Totuși, revoluția la care s-a ajuns, avea o părțică adevărată din ceea ce Ceaușescu spusese. În primul rând la putere au ajuns persoane de valoare și orientare îndoielnică, care după cum s-a văzut mai apoi, nu au făcut nimic în folosul națiunii. Unii au fost catalogați, nu numai de către Ceaușescu, ci și de alți cunoscători în domeniu, drept KGB-iști, trădători de țară și profitori ai comunismului. Ce să mai vorbim de macabra „reprezentatie”, dar suficientă pentru a prosti pentru scurt timp organele de stat destinate apărării țării, a „solilor” (a se citi „trupelor de diversiune”) imperiilor adverse, care lucrau sub acoperire, cu scopul de a crea diversiunea numită „securiștii-teroriști”. Toată vina pentru morții acelor zile cade asupra acestor agenți străini și asupra celor care, cu bună știință, au dezinformat lumea prin toate mijloacele, în special prin televiziune. Datorită unor informații și știri false, citite pe postul național de televiziune de atunci, de anumite persoane, care normal nici nu aveau ce căuta acolo în acele zile, haosul și frica din țară au atins paroxismul.

După o risipă de gloanțe, inutilă din partea Armatei Române, utilă din partea diversioniștilor, situația s-a mai liniștit. Unii s-au dezmeticit, și-au dat seama de ceea ce a fost și au început să caute vinovații. Prea târziu, însă! Cei care trebuiau prinși, puși la zid și împușcați, fuseseră mai deștepți și fără să aștepte aplauze pentru „reprezentatie”, își luaseră tălpășița. Ce rău îmi pare că nu au mai stat! Așa aș fi vrut să-i aplaud personal cu câte un glonț, care să-i ungă la inimă. Acest tratament i-ar fi învățat pe veci, că în

țara sau în casa altuia, nu ai voie să faci ce te taie pe tine capul. Da! în acest caz aş fi aplicat „ochi pentru ochi și dinte pentru dinte” sau mai bine zis „viața mea pentru pământul și libertatea țării”, așa cum, sunt sigur, orice român ar face-o, așa cum revoluționarii de atunci au făcut-o.

După ce ne-am luat „porția de libertate”, pe care unii au plătit-o foarte scump, toată lumea s-a așteptat să vină vremuri mai bune. Din păcate, cei care au urcat pe „tronul” României democratice, nu erau în asentimentul majorității și și-au permis să se joace puțin „de-a privatizarea”, chiar dacă ei nu o prea priceuseră la Moskova sau acolo pe unde au învățat-o. Când și-au dat seama că nu era voie să te joci cu așa ceva, era prea târziu. Numai atunci a realizat „Zâmbărici”, că de la joaca cu obiectul personal în lădița cu nisip și până la privatizare, așa cum au numit-o „deșteptii epocii”, e un drum foarte lung. Când s-au trezit, s-au trezit azvârliți afară din palatul, în care stătuseră bine mersi șase ani de zile, pe banii și pe sufletele noastre.

A venit un alt expert în „tras mîța de coadă”, chiar dacă el era un animal mai nobil: „Țap”. Gîndindu-se că nu e destul un animal în fruntea țării, a mai adus și „o trupă de șoc”, care în afară de faptul că a introdus în vocabularul poporului cuvinte ca „austeritate”, „PIB”, „disponibilizați” și „salarii compensatorii”, a mai făcut un lucru „demn de toată lauda”. A scos aproape definitiv din același vocabular cuvinte ca „fericire”, „speranță”, „viață mai bună” și „lipsa griii zilei ce va urma”.

Cel puțin e bine că nu și-au pierdut simțul umorului. În primul rînd, la fețele lor nu puteai găsi nume mai bune: „Victorilă-Dioptrilă”, „Băsinilă-Drumărilă” sau pe numele lui adevărat „Tramvai Băsescu”, „Emiluț-ce țap drăguț”, „Frunză-Verde” de migdale, asta da privatizare, „Valeriu Scoica” dacă bine-mi aduc aminte, „Pleșuvilă-Maimuțilă” și mulți alții, pe care nu vreau să mai mi amintesc, pentru că nu are rost. Nu merită să-i cunoască lumea.

În al doilea rînd au venit cu un program de

privatizare și redresare a economiei românești, care ne asigură, prin ideile conținute în el, că „aleșii noștri” (eu nu-i recunosc ca reprezentanți ai poporului) dețin o fantezie foarte dezvoltată și că s-ar fi apucat mai bine de scris cărți SF, nu programe de guvernare. Acest „Contract”, care a fost „... cu România”, dar nu „... pentru binele României”, luat de oricine și analizat mai atent, provoacă hohote de râs, ducând inevitabil la concluzia că... este un scenariu pentru un film comic, foarte reușit.

Întrebare: „Cine l-a scris?”

Răspuns: Niște bufoni, care la fel ca cei dinaintea lor sunt încă amețiți de mirosul banilor. Niște necunoscători în materie, care nu-și dau seama că se vor trezi în stradă la cerșit. Niște incapabili, care ar face bine să se trezească la realitate până mai este timp, dacă se mai poate vorbi de așa ceva. Să refacă rândurile, să își trezească creierul adormit de atâtea voiaje, plimbări peste hotare, petreceri și alcool, și să pună la punct un program de guvernare a unei țări, care devine încetul cu încetul, neguvernabilă. Un program realist, pragmatic, bazat pe cifre reale, date concrete și idei favorabile nouă, un program eficient, cu aplicabilitate în situațiile reale, în problemele reale. De asemenea, ar face bine să nu se mai preocupe de o costisitoare intrare în gazdă la NATO (a se citi americani) sau să nu moară de grija celor care nu pot citi „Cluj”, ci numai „Kolosvar”. Dacă nu pot citi „Cluj”, îi poftesc să facă o plimbare definitivă, până acolo unde vor putea citi „Budapesta”, în limba care va rămâne oficială doar bunilor noștri vecini de la nord-vest.

Aș vrea să închei cu „... și au trăit fericiți până la adânci bătrâneți.”, însă după cum vedeți și dumneavoastră, dacă aruncați o privire în jur, situația din această țară nu îmi dă voie. Poate v-ați dat seama despre ce țară este vorba în această „poveste”, poate nu. Dacă trăiți însă în România și sunteți român sau româncă nu se poate să nu vă fi dat seama. E trist însă faptul, că această... „poveste” nu e o... „poveste”, chiar dacă mulți români, inclusiv eu, ar fi vrut să fie. Mai mult ca sigur, că în fiecare dimineață,

milioane de români se trezesc cu această speranță. Cu speranța că tot ce știu și s-a întâmplat în acești ani, în acest deceniu, a fost doar un vis urât. Din păcate situația e alta. E cu totul alta. Și după cum vedeți nu este una roz, ci mai degrabă una maro. Așa au făcut-o cei care stau pe „tronul” țării.

Poate mulți care ar citi aceste rânduri și care n-ar trăi în această țară ar considera, pe bună dreptate, cele scrise mai sus, o poveste nu prea frumoasă, neadevărată și cu un final prognozabil, cât se poate de tragic. E și normal! Cine s-ar gândi că într-o țară civilizată, niște necunosători în materie de guvernare, se pot juca în așa fel cu viețile a 22 de milioane de români cinstiți, apți și dornici de muncă cinstită și de un salariu demn de munca prestată.

Să lăsăm însă vorbele de prisos. Vorbele nu hrănesc pe nimeni! Faptele însă, da! De aceea vorbele vor trebui urmate de fapte. Fapte concrete; ale mele, ale voastre, ale tuturor românilor dornici de o viață mai bună. Fapte direcționate corect, cu scopul de a readuce România pe linia de plutire, până nu e prea târziu, până nu va atinge fundul oceanului, la fel ca Titanicul. În ritmul ăsta, mult nu mai are. Odată ajunsă însă, în situația Titanicului, degeaba vom mai lupta. Acum e momentul! Acum trebuie să luptăm! Acum trebuie să ne trezim! După cum se vede, imnul României, „Deșteaptă-te Române!!!”, a avut pentru mulți efect invers. I-a adormit. „Deșteaptă-te române, că ai dormit destul”! Așa stătea scris pe o mică foaie, atașată unui panou publicitar. Asta vreau să fie în mintea și pe buzele tuturor. Deschideți-vă ochii și ridicați-vă la luptă politică! O luptă politică pe care trebuie să o dăm împreună. Nu trebuie să „aruncăm” pe nimeni în luptă de unul singur, creându-i impresia că îl susținem, ca apoi la un posibil eșec, să-l lăsăm baltă aruncând toată vina asupra lui. Trebuie să fim uniți, să parcurgem drumul acesta dificil împreună, ridicând în fruntea acestei țări pe cei care se vor dovedi, prin muncă și inteligență, demni de acel loc; pe cei cu o judecată limpede, neînțeleșată de mirosul banilor și al puterii.

Lozinca: „Împreună vom reuși!” este cât se poate de adevărată, dar trebuie pusă și în practică. Trebuie să realizăm că avem nevoie de niște demnitari realiști, care să întoarcă România din drumul spre epoca de piatră. Nu avem nevoie de niște parveniți, de niște nonvalori pe post de demnitari. Cel puțin nu de aceia care, de două ori pe lună, să-și umfle salariile, pentru că, vezi Doamne! icrele negre s-au cam scumpit și nu au bani îndeajuns să le procure, fiind nevoiți să facă o călătorie până în una din țările tropicale pentru a le aduce.

Sunt sigur de faptul că mulți români și-au dat deja seama de faptele mai sus menționate. Nu înțeleg însă, de ce nu se acționează. E democrație, frații mei albi! Voința poporului e sfântă în această țară. Cel puțin așa scrie în Constituția, pe care au jurat fără rușine, „cei mai cinstiți oameni” ai acestei țări. Asta ar trebui să știe și persoanele mai sus menționate. Ce e drept, s-ar putea să le fi scăpat. Ei sunt mult prea preocupați, ca din vistieria țării, să plătească instituțiile specializate în sondaje de opinie, pentru a realiza câte unul contrafăcut, cu scopul de a liniști populația, care e tare îngrijorată ca lui „nenea Țapu” sau lui „Zâmbărici” să nu le fi scăzut popularitatea. Ei totuși nu-și dau seama că românul nu se hrănește cu așa ceva de mult timp? Poate așa ceva ar merge la sătuii și obezii vecini ai noștri de peste ocean, care nu ne-au primit în NATO cu valul unu, nici dacă veneam cu flota de pescuit regală a lui „Mihăiță-Stafidiță”. Și bine au făcut! Ne-au scutit de o altă mare cheltuială din banii populației.

Nimeni din guvern nu realizează că timpul vorbelor a trecut? Trebuie dată trezirea. Domnilor!!! E timpul faptelor! Timpul vorbelor a trecut! Scuțiți-ne de discursurile voastre lungi, plictisitoare, inutile, îmbâcsite cu o sumedenie de cifre, unele poate fictive. Nu avem nevoie de discursuri care au menirea de a liniști într-un fel populația, lăsând impresia că totul e... OK. Nimic nu e... OK! Situația din țară vorbește mult mai clar decât cifrele voastre, poate fictive. Ce-ar fi dacă ați recunoaște împreună cu predecesorii voștri, că situația e cât se poate

de maro, că împreună ați făcut în zece ani ce n-a putut face Ceaușescu în douăzeci și cinci, și prezentând lucrurile așa cum sunt în realitate, să faceți ceva bun pentru țara asta? Să vă apucați de lucru sau să vă dați demisia. Vă spun eu ce ar fi. Ați risca să fiți înlăturați de la conducerea unei țări care, dacă turcii pe vremea lui Ștefan cel Mare și fanarioții pe vremea lui Tudor Vladimirescu nu au reușit să o sece de tot ce are mai bun în ea, au reușit domniile voastre în scurt timp și fără prea mare bătaie de cap. Și nu numai atât. Ați reușit să secați din sufletul românului speranța, într-un viitor apropiat, într-o viață mai bună.

Mă întreb: Oare e drept, ca într-o țară în care mai mult de jumătate din populația țării gândește realist, fiind capabilă să presteze o muncă cât se poate de folositoare și de rentabilă, de ce oare toate rebuturile și adormiții țării au ajuns să o conducă? Răspunsul o să-l dibuiți singuri. Considerați-l temă de casă. Oare se poate, ca din poporul ăsta de oameni sănătoși la trup și suflet, să se ridice o mână de oameni, care să readucă România pe linia de plutire? O mână de oameni care să nu cadă în capcana în care au căzut toți predecesorii lor: lăcomia. O mână de oameni care să facă din țara asta, o țară cum nu visează nici americanii, noaptea când caută pe cer Steaua Polară. O mână de oameni pe care poporul român o va sprijini mai mult din disperare, dar care împreună cu noi toți, să treacă peste toate obstacolele, interne sau externe, și care să readucă România pe scara valorilor, acolo unde îi este locul: printre fruntașe.

Speranța mea rămâne în toți românii dornici de o viață mai bună, în românii care chiar dacă ar fi plătiți mult mai bine pe alte meleaguri, pentru meritele lor deosebite, ar face mult mai bine să își etaleze îndeletnicirile în propria lor patrie, pentru a ajunge la un trai mai bun aici, în România. Vorba unui tip care cică terminase „Dreptul” și mai avea de terminat stângul, însă nu l-a mai dus capul: „Împreună să zărim luminița de la capătul tunelului...”. Nu înțeleg din ce carte de colorat i-a venit ideea cu tunelul și luminița. E sigur însă că acea luminiță era marfarul, care l-

a lovit pe „Frankenstein” direct în moalele capului. Păcat de el! Își greșise meseria. Făcea carieră, dacă se angaja pe post de „bau-bau”.

Dacă sunteți de acord cu mine în ceea ce privește strategia pe care trebuie să o abordăm, ideile și propunerile prezentate mai sus și oamenii pe care trebuie să ne bazăm, înseamnă că România și românii mai au încă o șansă de supraviețuire. Trebuie să alegem: ori noi, ori ei! Le putem arăta tuturor, că suntem o națiune unită, indestructibilă, indivizibilă, independentă, care poate, așa cum a putut până acum, să rămână „în picioare” cu onoarea nepătată. Sunt sigur că vom reuși în lupta noastră. De ce? Pentru că suntem români, urmașii geto-dacilor, cei mai viteji dintre traci.

Haideți să nu ne dezamăgim strămoșii și cu atât mai puțin urmașii! Haideți să facem din România o țară așa cum au visat-o Ștefan cel Mare și Sfânt, Mihai Viteazul, Tudor Vladimirescu, Cuza-Vodă și cum și-o vor dori-o copiii copiilor noștri: frumoasă, bogată și independentă. Haideți să nu ne facem neamul de rușine în lume, să ne purtăm ca un popor civilizat, demn de tot respectul, care să arate lumii întregi că, dacă vrei cu adevărat, se poate orice. Chiar și imposibilul. Vă asigur că împreună, uniți „în cuget și simțiri”, vom reuși!

CAPITOLUL II

„După 22, cine a tras în noi?”

„Ce vrei să-ți spun: minciuni agreabile sau adevăruri dure?”

Euripide

N-am deschis acest subiect doar pentru a mai adăuga câteva pagini acestui eseu. Nu voi vorbi despre această pagină de istorie numai pentru a mă afla în treabă sau pentru a-mi da și eu cu părerea. Nu am intenția să sar de gâtul nimănui. Vreau doar să prezint anumite fapte, evenimente, greșeli. Restul, adică aplicarea legii, o va face puterea judecătorească din această țară. Dacă o va face. Eu îmi voi face datoria față de cei căzuți în decembrie '89. De ce? Pentru că așa trebuie! Pentru că cei care au murit

atunci, au murit pentru o viață mai bună, pentru libertate, pentru un regim mai bun, mai democratic. Nu e vina lor că nu a fost așa, ci a altora, parțial și a noastră. Vina noastră, pentru că până acum, nu am aflat cine ne-a omorât semenii, cine ne-a ucis tinerii, studenții, soldații, copiii. Cine? Asta voi încerca eu să descopăr în cele ce urmează. E o încercare modestă, dar măcar ea există.

A trecut foarte mult timp de la revoluția română, cea în urma căreia regimul comunist din România a căzut. A trecut un deceniu, la finele căruia, nimeni nu se aștepta să fim în situația în care ne aflăm acum. Cine ar fi crezut că după zece ani de la căderea „regretatului”, marea majoritate a românilor o vor duce tot prost. S-ar putea spune că mai prost ca în comunism. Așa zic unii. Ce-am făcut noi în acești zece ani? Ne-am plâns morții din acele zile, în fiecare an de Crăciun, însă consolarea prinderii și condamnării celor care au făcut victime în rândul românilor, nu a venit. De ce, după zece ani de zile, justiția română încă mai caută vinovații? De ce adevărații vinovați sunt încă liberi? E greu de răspuns. Oare sunt așa de greu de identificat vinovații sau se dorește scăparea adevăraților făptași? Poate rândurile care vor urma, vă vor răspunde la aceste întrebări.

Înainte de a sufla colbul anilor de pe „dosarul” revoluției și de a-l deschide, vreau să menționez un singur lucru. Toate mărturiile adunate de mine în acest capitol sunt extrase din anumite cărți, care vor fi menționate în bibliografie. Consider însă, că am dreptul a mă folosi de ele, din moment ce sunt doar niște declarații. Să începem deci prezentarea „dosarului” cu pricina. O vom lua metodic, așa cum am învățat la istorie: cauze, împrejurări, desfășurare și urmări. Demarăm ancheta prin prezentarea cauzelor și împrejurărilor declanșării revoluției.

Rând pe rând, în Europa, regimurile comuniste începeau să se destrame. Anul 1989 a adus multe schimbări politice în țările est-europene. În Polonia, Bulgaria și în fosta Cehoslovacie s-au constituit guverne necomuniste pe cale pașnică. În Germania, luna octombrie

a adus căderea Zidului Berlinului, care a precedat momentul reunificării. La București în schimb, nu se întrezărea nicio ieșire de sub dictatură, pe cale pașnică. De aceea a fost nevoie de o revoluție. Anul 1989 a constituit pentru români limita maximă a răbdării și îndurării greului. Lumea se săturase de atâtea „bunăstare televizată”, de atâtea discursuri plictisitoare și fără sens, de atâtea omagii „conducătorului iubit” și de atâtea serbări și festivități făcute de ochii lumii, în timp ce românii mureau de foame. Programele TV și radio deveneau din ce în ce mai proaste din punct de vedere cultural, tot mai mulți poeți erau nevoiți să omagieze în poezii pe conducătorul țării, tot mai multe ziare prezentau o situație nereală a economiei și a societății civile, a „producției de cereale la hectar”. Omul de rând își dădea seama, încet-încet, că în minciună și foamete, nu se poate trăi nici măcar prost. Mulți realizau că Ceaușescu era rupt de realitate, inconștient de posibilitatea unei revolte populare, pentru o viață mai bună. Continua să se bazeze pe Armată și Securitate care, chipurile, l-ar fi apărât până la ultimul. Nu-și dădea seama, că cei din Armată și din Securitate juraseră credință Țării, cetățenilor ei și mai apoi conducătorului. Nu realiza că românii nu vor trage în români, că nu se vor omorî între ei. Era rupt complet de realitate. Oare de ce? Păi, iată de ce.

Așa cum vă spuneam și în primul capitol, Ceaușescu, prin politica lui naționalistă, nu respecta nici condițiile impuse de marile puteri occidentale și nici condițiile impuse de Uniunea Sovietică. Acesta ducea o politică care favoriza doar țara noastră. Din această cauză nu era prea agreat de marile puteri. „Conducătorul nostru iubit” înțelesese că prin limitarea maximă a importurilor și creșterea producției autohtone, prin producția de export, țara va prospera, lucru care nu era pe placul câtorva „mai mari”. Frica, că România ar putea deveni, dacă nu o putere financiară, cel puțin o țară independentă, i-a pus la muncă pe cei care nu doreau acest lucru. Așa că, încet-încet, influența acestora, prin unele persoane din anturajul lui

Ceașescu, în luarea unor decizii, s-a făcut simțită. Cultul muncii a fost înlocuit cu cel al personalității. Tot mai multe serbări în onoarea lui, tot mai multe poezii și cântece dedicate sau scrise pentru „cel mai iubit fiu al Țării”. Încet, dar sigur, după un plan bine stabilit de către „prieteni” noștri, știu ei care, însă de frica pedepsei nu vor să recunoască, Ceașescu scădea considerabil în ochii populației. Mulți știu la ce s-a ajuns. În 1987 la o revoltă a muncitorilor, ca apoi, începând cu 17 decembrie 1989, la revoluție.

Cu chiu, cu vai, am ajuns și la scopul revoluției. Mai bine zis la scopurile ei. Da. Au fost mai multe. De ce? Pentru că și participanții au fost mai mulți. Să o luăm băbește.

Cei care au format grosul revoluției au fost bineînțeles românii, poporul român. Scopul lor? O viață mai bună, un nivel de trai mult mai ridicat, un viitor cât mai sigur. Din câte cunosc eu, cam asta își dorea orice român. Da’ vedeți dumneavoastră, că orice pădure are și uscături! Așa că din pădurea asta de brazi falnici și înalți, care a îndurat tot ce putea îndura un popor în istoria lui, au răsarit niște cioturi, arbuști sau tufișuri, dumneavoastră le spuneți cum vreți, care nu au avut o treabă mai bună de făcut, decât să se cațere sus în corcoduș și să apuce creanga cea mai rentabilă. Creanga lor de boschetari!

De fapt, cine erau acești mameluci? Erau o amestecătură de KGB-iști, AVO-iști (AVO - Serviciul de Spionaj Maghiar), MOSAD-iști și alți măscărici, care la îndemnul „prietenilor noștri cu gazele” și a celor de peste „marea cea mare”, s-au cocoțat cât mai sus cu putință și nu s-au dat jos de acolo, nici până în ziua de azi. S-au așezat în așa fel, încât nici justiția să nu-i ajungă. Oricum, de judecat vor fi judecați într-un târziu, pentru tot răul făcut acestei națiuni. Vor fi judecați după legea scrisă, corect, cu dovezi concrete. Dar vor fi judecați! Vor fi judecați așa cum ar fi trebuit să fie judecat „cuplul dictatorial”. Nu rapid, după niște legi necunoscute, de către niște lași. Nu lichidați urgent, ca pe niște animale, ca

și în cazul lui Ceaușescu. Orice om cu o judecată limpede, și-a dat seama până în ziua de azi, că Ceaușescu nu prezenta în acel moment niciun pericol, că putea fi închis și judecat de un tribunal normal, nu de unul anormal ca cel în cauză, și condamnat pentru faptele real săvârșite. Mă credeți, nu mă credeți, da' nu îi plâng de milă! Sau chiar dacă aș face-o, nu aș fi singurul. Doream doar, așa cum poate ați fi dorit mulți dintre dumneavoastră, să se fi respectat legea și cei doi conducători, fie ei și dictatori, să fi fost judecați conform legilor în vigoare.

Cu toate acestea execuția lui Ceaușescu a fost doar o parte a planului conceput de „prieteni noștri”. O parte importantă, pentru că aceștia scăpau de o povară, de o persoană care știa prea multe în defavoarea „lor”. Sunt sigur că la un proces corect, Ceaușescu ar fi dezvăluit „multe lucruri interesante”. „Amicii noștri” nu doreau însă, nici în ruptul capului, ca poporul român să-și încarce memoria cu așa ceva, așa că ne-au scutit de acest efort. Efortul de a afla și reține niște informații, care să vă spun drept, dragii moșului, îi cam dezavantajau pe aceștia la vremea aceea. Dacă se aflau acele secrete, nu mai erau ei considerați menținătorii păcii în lume, ci, în cel mai bun caz, colosali păstrători de gogonele murate.

Să lăsăm puțin adevărurile prea crude, care ar putea supăra pe unii. Vom reveni la ele câteva rânduri mai jos. Să trecem acum la al treilea scop al revoluției, scop urmărit doar de cei care au organizat debandada, dezinformarea și manipularea în anumite scopuri, a populației Țării. Revoluția română era partea finală a planului mai sus amintit, o parte finală, care trebuia să meargă ca pe roate, pentru ca tot planul să reușească. Execuția lui Ceaușescu a fost doar o problemă secundară, dar desigur foarte importantă. Nu aici își puneau probleme amicii noștri. Aici se bazau pe furia populației, care îl dorea, cel puțin văzut la răcoare, dacă nu mort. Populația a fost convinsă că această soluție era cea mai bună, cu ajutorul dezinformărilor, care anunțau, că Ceaușescu avea pregătite trupe foarte dotate de teroriști, care l-ar putea

susține la putere prin orice mijloace. De asemenea zvonul că Securitatea i-ar fi în continuare fidelă dictatorului, a înlesnit procedeul, prin care poporul a făcut legătura între securiști și teroriști, astfel născându-se denumirea de „securiști-teroriști”. Scopul acestei dezinformări o cunoașteți cu siguranță. Smulgerea de la cei abilitați, a ordinului de desființare a Serviciilor Secrete de Informații ale statului român. Pe mine mă roade însă o întrebare. Unde ați mai pomenit dumneavoastră, pe planeta asta, țară fără Servicii de Informații și Siguranță? A! În Patagonia! Păi acolo să meargă, toți cei care au cerut desființarea lor. De ce? Nu pentru că așa vreau eu sau altcineva. Deoarece, desființând Serviciile Secrete, din știm noi al cui ordin, România devenea o țară, fără nicio posibilitate informativă de apărare. Mulți nu cunosc cât de importante sunt Serviciile Secrete de Informații. Vă exemplific prin următoarele. Comparați această situație cu lipsa cunoștințelor elementare la un om. Nu-i așa că e un haos total în acțiunile sale? Nu-i așa că pe acea persoană o poate înșela oricine? Ați făcut paralela? Acum înțelegeți necesitatea acestor Servicii? Atunci însă, după '89, pentru români, Securitatea nu avea această semnificație. Pentru ei era un organ de represiune, care trebuia desființat. Nimeni nu a avut grijă, ca românii să afle cum stau, de fapt, lucrurile. De ce? Pentru că cei care trebuiau să spună: „Stați domnilor puțin! Dumneavoastră vă dați seama de ceea ce faceți?”, erau deja cumpărați, cu verzișori sau grade, sau în cel mai „fericit” caz, aparțineau „amicilor noștri”.

Diversioniștii nu au urmărit doar atât. Aceștia doreau să creeze, cu ajutorul informațiilor false, impresia că Armata, dar mai ales Securitatea, nu erau de partea populației, ci omorau cu sânge rece tot ce le stătea în cale și pe toți cei care nu erau de partea lui Ceaușescu. Acest fapt este dovedit de cifra mare de morți, care era anunțată la televizor. Câteva zeci de mii în Timișoara și București, și câteva sute în fiecare din județele importante ale țării: Cluj, Sibiu, Arad, Brașov, Iași. În realitate cifra totală nu a

depășit cu mult 900 de persoane. Ce voiau să creeze prin aceste zvonuri? Voiau să creeze impresia, că în țară are loc un măcel între forțele loiale lui Ceaușescu și Armata română, care își apără patria și pe locuitorii ei. Securitatea nu a fost luată în ochi buni după revoluție, pentru că ea a fost obligată să pozeze, în forță loială lui Ceaușescu, dar care s-a predat în urma presiunilor Armatei.

Care e toată șiretenia? Vă spun eu care. În primul rând, efectivul Securității românești era de aproximativ 10.000 de oameni la acea dată, nu de 70.000 de oameni, cum s-a dat de înțeles. În al doilea rând, securiștii nu prea aveau cu ce să lupte. Singura lor armă era informația și erau singurii care știau să o folosească, cum trebuie și când trebuie. Erau însă foarte periculoși când aveau stiloul în mână. Periculoși pentru dușmanii acestei națiuni, nu pentru poporul român! Singurele trupe specializate în luptă armată erau uslașii (USLA - Unitate Specială Luptă Antitero), dar numărul lor era foarte mic. Ce-i care cunosc, pot da și cifre. În al treilea rând, tot ceea ce voia să pară o luptă aprigă între Armată și așa-zisele forțe loiale lui Ceaușescu, era doar o diversiune creată de un grup destul de mic, dar bine pregătit, de teroriști aduși din toate colțurile lumii, printre care și câțiva „turiști” de prin URSS și Ungaria. Șmecheria era următoarea. Din partea teroriștilor venea un foc de inițiere. Nu mult. Doar trei-patru rafale. Urma apoi răspunsul categoric din partea Armatei. Un răspuns, care nu se limita doar la trei-patru rafale și care avea ca scop crearea unui măcel, de care vinovată să fie Armata și Securitatea. Așa s-ar fi ajuns la cifra de 60.000 de morți, pe care teroriștii o doreau a fi reală.

Trecem în cele ce urmează, la o prezentare cât se poate de obiectivă a câtorva declarații, care îmi vor susține cele spuse mai sus. Extrasele evidențiate de ghilimele, aparțin cărții „Floarea de argint” scrisă de domnul Pavel Coruț. Iată deci, cam ce ar trebui să știe românii legat de revoluția din decembrie '89.

Cei care au deschis focul asupra organelor de ordine,

Armată, Miliție, sediile Serviciilor Secrete și au participat la diversiune, deci adevărații teroriști, aparțineau trupelor de intervenție străine. Ca dovadă, iată câteva mărturii:

„G.G. Întreprinzător particular: În ziua de 13.12.1989, împreună cu soția, am plecat cu autoturismul către Timișoara, la un botez. La Slatina, am luat în mașină un tânăr subinginer. (...) La motelul dintre Slatina și Craiova am văzut circa opt mașini străine, Lada și Jiguli. Am întrebat pe slătinean: «Ce mai bișnițează bulgarii pe frigul ăsta și la sărăcia noastră?». Tânărul subinginer mi-a spus că nu sunt bulgari, ci ruși. A precizat că nu au nimic de vânzare și «trec în prostie» de câteva zile, către Timișoara și Iugoslavia. (...) La cantonul silvic de lângă Caransebeș, am oprit, coborând cu soția în pădure pentru necesități fiziologice. Când am revenit la mașină, pe partea opusă a șoselei erau oprite patru mașini Lada cu numere sovietice. Ocupanții, numai bărbați maturi, coborâseră și se certau în limba română și o limbă slavă, probabil rusă. Unul dintre ei a afirmat clar: «Treaba a început, iar noi n-am ajuns». Din rusă am înțeles numai cuvântul «bâstro» (repede)” (Pavel Coruț, „Floarea de argint”, pagina 170).

Nu știu dacă semnatarul acestei declarații și-a dat seama la ce întârziaseră persoanele respective. Eu cam bănuiesc. Vă las însă și pe dumneavoastră să vă lămuriți.

„R.V.E.Z., funcționar la abatorul București: În mod normal, ambasada URSS din București lua de la noi câte 110 kilograme de carne în fiecare zi. Dar pe 18 decembrie, au comandat câte 800 de kilograme. Am comentat cu un coleg: «Ce p... a măsii, s-au înmulțit rozătorii în prăvălia rusească?»” (Pavel Coruț, „Floarea de argint”, pagina 171).

Ori era așa cum susține R.V.E.Z., ori ambasada moscovită avea niște oaspeți de seamă. Mai mult ca sigur erau niște musafiri din mult iubita lor țară. Acest lucru este dovedit și de faptul, că cei din ambasadă se îngrijiseră să ia cu aproximativ 700 kilograme de carne, mai mult decât de obicei. Din cât ne dăm seama, după cele întâmplate câteva zile mai târziu, musafirii nu veniseră în

niciun caz, cu scopul de a petrece Crăciunul în România. Cel puțin nu așa cum îl petrecem noi, ci cu „focuri de artificii”, care nu au căzut deloc bine la sănătate românilor.

„S.V., ofițer în rezervă din USLA: În ziua de 21.12.1989 am asigurat măsurile antiteroriste la mitingul «de adio». În mulțime am identificat și luat în supraveghere opt bărbați ciudați: toți erau îmbrăcați aproximativ la fel (loden, pălărie); toți fumau deodată, stăteau în grup. Unii arătau a slavi, alții – asiatici. La un moment dat, au scos din buzunare globuri de pom, le-au dat foc de la țigări și le-au aruncat în mulțime; în globuri erau petarde, care au pus mulțimea în mișcare. M-am apropiat de ei și am mers cu valul de oameni. În dreptul magazinului de textile de vis-à-vis de hotelul București, au scos un pachet învelit în hârtie de ziar și au spart vitrinele. Am luat un pachet. Era o jumătate de cărămidă învelită în ziar. Tipii nu cunoșteau limba română. Strigau numai «Huo!» și urlau. Ceialalți cetățeni vorbeau, inclusiv cu ei, dar ei nu răspundeau” (Pavel Coruț, „Floarea de argint”, pagina 171).

Ori românii își uitaseră limba și se prostiseră rău de tot, distrugându-și propriile magazine, ori persoanele mai sus menționate erau cam străine de naționalitatea și limba noastră și doreau din tot sufletul, să provoace o diversiune, pentru că așa suna ordinul superiorilor lor. Nu știu dacă ei aflaseră, dar românilor nu le prea place diversiunea și nici nu îi au la inimă pe cei care o provoacă. Ar fi fost vai de pielea lor, în cazul în care cădeau în mâinile adevăraților români și nu ar fi plecat din țară așa cum au venit: ajutați.

„O.B., revoluționar: În ziua de 28 decembrie 1989 am mers la restaurant împreună cu un prieten și cu ANDREI, corespondent al agenției de știri NOVOSTI (URSS). După ce s-a îmbătat ANDREI a spus: «Treaba din România nu a ieșit conform planurilor noastre. Să vedem ce se va întâmpla cu noi». ANDREI vorbea la perfecție limba română.

N.N. – Din verificări rezultă că ANDREI de la NOVOSTI era ofițer KGB, acoperit ca jurnalist, folosit

pentru întâmpinarea delegațiilor din România. Avea darul beției, iar în stare de ebrietate recunoștea că e ofițer. Nu a fost acreditat ca jurnalist în România. Probabil a fost adus numai pentru intervenție” (Pavel Coruț, „Floarea de argint”, pagina 172).

Se pare că nea' Andrei ne cam spune totul în privința poziției rusești, față de intervenția străină din România. E foarte clar, că KGB-iștii „au avut un cuvânt de spus” în ceea ce privește revoluția. Au pus foarte mult suflet în „munca depusă”. Scopul îl cunoașteți cu toții. N-are rost să-l mai menționez. Sunteți deștepți, îl dibuiți și singuri.

Să revenim la oile noastre negre, care se numesc teroriști. A existat o categorie mai aparte a acestora. Aceia care se ocupau cu diversiunea prin lichidare. Iată câteva exemple:

Medicii care au tratat revoluționari din zona hotelului Intercontinental: „În foarte multe cazuri, aceștia erau împușcați de aproape, în spate. Forțele de ordine nu aveau interes să ucidă persoane, creându-și culpe penale” (Pavel Coruț, „Floarea de argint”, pagina 174).

Deducem din cele scrise mai sus, că teroriștii erau amestecați în mulțime și nu purtau uniformă. Putea fi deci Armata? Putea fi Securitatea sau Miliția? Nu prea cred.

„P.S., scriitor și jurnalist: În ziua de 23 decembrie 1989, către prânz, mă deplasam împreună cu un cetățean străin către aeroportul Băneasa. Trecând pe podul Băneasa, am auzit foc de armă și am oprit. În fața noastră, la circa 60 de metri, rula o Dacie albastră care, de asemenea s-a oprit. Din ea a coborât un bărbat foarte elegant, în palton maron. Avea circa 50 de ani, era grăsuț, de talie medie. Am reținut ca semn particular, o frunte înaltă cu un început de chelie și părul dat peste cap. Individul a trecut strada către un ARO de Armată care se oprise între pomi. Am auzit focuri de pistol, apoi individul a revenit în Dacie și a plecat. Am mers cu străinul la locul faptei și am găsit doi soldați împușcați în cap” (Pavel Coruț, „Floarea de argint”, pagina 174).

Ce ziceți? Așa-i că e o bună încercare de

culpabilizare a Securității prin acest gen de crime? Sigur că este! Cine putea să-i împuște pe cei doi soldați decât securiștii loiali lui Ceaușescu? Nu-mi vine nicio idee... Poate niște teroriști străini.

„C.E., ofițer activ din armată: în ziua de 23 decembrie 1989, către prânz, tinerii revoluționari de la intersecția străzilor 1 Mai și Miciurin au răsturnat o mașină, care nu oprișe la somații. Era un microbuz vopsit în alb și verde. Din el au fost scoși trei cetățeni israelieni, tineri solizi, tunși scurt, înarmați cu pistoale calibrul 9 mm, pentru care aveau câte două încărcătoare a 16 cartușe. Pistoalele erau folosite. Ei știau românește. I-am întrebat ce caută acolo și au răspuns că însoțesc la gară un emigrant. Acest emigrant, aflat în mașină, era originar din România. Le-am spus că drumul către gară nu duce pe acolo. I-am întrebat de ce umblă înarmați. Au răspuns că lucrează la ambasada Israelului din București și umblă înarmați pentru a se apăra. Mi s-a părut ciudat că toți erau echipați în scurte de tip comando, așa că am controlat mașina. În ea am găsit o stație radio de mare putere și alimente reci: conserve și ciocolată în cantități mari. I-am considerat teroriști, i-am înregistrat în caietul de evidență de la unitate, cu toate datele rezultate din documente, și i-am predat delegaților Marelui Stat Major” (Pavel Coruț, „Floarea de argint”, pagina 174 – 175).

Declarația mai sus redată, arată că nici MOSAD-ul nu a fost străin de intervenția din România. E știut faptul că pe timpul conflictelor, funcționarii ambasadelor nu se implică în evenimente și mai ales nu poartă asupra lor armament pentru a nu fi suspectați. De asemenea hrana găsită în cantitate mare în microbuz este o dovadă grăitoare asupra naturii pasagerilor microbuzului. Or fi fost oare acești „funcționari ai ambasadei Israelului” hipoglicemici, de aveau ciocolată la ei? Sau poate cine știe la ce gară or fi vrut să ajungă, de și-au luat hrană rece din belșug? Poate mergeau spre Constanța? Ce n-are voie omul să ia trenul, de unde-l taie pe el capul?

Au mai fost cazuri de acestea „ciudate”. Persoane

înarmate, care s-au dovedit a fi teroriști, aveau asupra lor pistoale mitralieră, de construcție necunoscută, ale căror încărcătoare erau unite câte două cu scotch. Tehnica aceasta de unire a încărcătoarelor era străină de Armata română. Fusesse însă folosită de către trupele sovietice din Afghanistan și de luptătorii palestinieni din Liban. Concluzia? Considerați-o un exercițiu de agilitate.

O ultimă categorie de teroriști este cea care-i cuprinde pe cei creați prin diversiune. Iată câteva exemple concludente:

„Maiorul Plătică Vidovici Ilie de la o unitate a armatei din Galați arestează, la data de 25 decembrie 1989, pe colonelul Țârcă Aurel (comandatul gărzilor patriotice) precum și pe toți cei 21 de membri din conducerea CFSN Galați, printre care: profesorul Apostol Gurău, inginer Constantin Barău, actorul Vasiliu. Îi acuză de complot (...) A doua zi mărește numărul arestaților cu câțiva ofițeri din Armată, care îi interziseseră să deconspire un obiectiv ALA din zonă. (...) Toți arestații sunt aruncați într-un bunker ALA, aflat la 30 de metri sub pământ, la periferia Galațiului. Acolo stau în frig și foame timp de trei zile, când sunt eliberați de procuratură. Comandantul UM din zonă, generalul Rizea, îl cheamă pe ofițer la data de 5 ianuarie 1990, pentru cercetări, în stare de arest. A doua zi ministrul apărării naționale, general-colonel Militaru Nicolae, îl eliberează și îl impune în conducerea FSN Galați. În mod cu totul suspect, ofițerul trece în rezervă, candidează în alegeri pe listele FSN și este ales senator de Galați. Foștii arestați încearcă zadarnic să-și afle dreptate: procuratura este blocată de imunitatea parlamentară” (Pavel Coruț, „Floarea de argint”, pagina 176).

Ce mai vreți oameni buni? E clar că cei care s-au ridicat la putere, au făcut-o prin lovitura de stat, dată cu ajutorul intervenției străine. Cei care au creat teroriști falși au fost persoane, care apoi au dispărut fără urmă sau au fost avansate de noua putere, în funcții atât de înalte, încât nici justiția să nu îi poată ajunge.

Un ultim caz: „Lupu Cristian, originar din București,

căsătorit, avea un copil de grădiniță. În ziua de 22 decembrie 1989 a participat la revoluție, în zona televiziunii. La 23 decembrie 1989, ora 10: 30 a anunțat-o telefonic pe mama sa, că se află la Spitalul de urgență, are o rană ușoară și va reveni acasă la ora 22: 00. Ulterior este prezentat pe postul de televiziune ca terorist rănit, de origine arabă (Lupu Cristian era brunet și avea un ușor defect de vorbire). În filmul de televiziune, un anchetator îl acuză de terorism și-l întreabă ce caută în România. Pe data de 24 decembrie 1989, este găsit de unchiul său, la morga din Vitan, într-un sicriu, cu o inscripție pe piept, făcută cu carioca: TERORIST. Personalul medical nu poate da relații despre cum a murit” (Pavel Coruț, „Floarea de argint”, pagina 177).

Un caz pe cât de stupid pe atât de tragic, care prin absurditate, te lasă fără cuvinte.

După cum vedeți, citiți și puteți concluziona, a fost o diversiune în toată regula. Numărul morților, dorit de cei care nu ne-au vrut niciodată binele, 60.000, a fost atins în proporție de doar 1.5Î – 900 de morți. În Timișoara a existat o înscenare oribilă, prin scoaterea morților din morminte. Dacă nu mă credeți, citiți interviul luat domnului general Ștefan Gușă de către domnul Pavel Coruț și veți afla mult mai multe lucruri surprinzătoare, dar adevărate, legate de evenimentele din decembrie 1989. Citiți acest interviu și vă veți lămuri că, în România, a existat o intervenție străină. Nu doresc să fiu acuzat de către revoluționarii adevărați că neg un fapt evident și anume, că a fost o revoluție a celor care trăiau într-un regim deloc sănătos și care au dorit înlăturarea lui. Nu pot să neg așa ceva! Ar fi ceva absurd! Trebuie să admitem însă cu toții, că revoluția din decembrie 1989 s-a împărțit în două etape:

Prima, care a durat până în ziua de 22 decembrie 1989, zi în care dictatorul a renunțat la putere, fugind cu elicopterul de pe acoperișul Comitetului Central și în care revoluția și revoluționarii au învins dictatura și regimul comunist. Până la această dată numărul morților din

Întreaga țară era foarte mic, în jur de 150, morți rezultați din ricoșeuri, erori, sau focuri de intimidare. Oricum armata nu a tras pentru a ucide. Dacă ar fi făcut-o cu acest scop, sigur s-ar fi ajuns la cifra tragică, dorită de cei care voiau, cu orice chip, să culpabilizeze Armata și Securitatea.

A doua etapă a fost lovitura de stat, dată de către cei care au urmat la conducerea țării, cu ajutorul intervenției străine. Cum vă explicați altfel faptul, că „liderii revoluționari” nu fuseseră uciși atunci când se aflau în celebrul balcon și vorbeau revoluționarilor. Nu vi se pare normal ca teroriștii, care, chipurile, îi erau loiali lui Ceaușescu, să tragă în cei care urmau să conducă țara? O revoluție în care sunt omorâți conducătorii ei, nu a fost niciodată victorioasă. Asta ne-o arată istoria foarte clar. Sau poate vi se pare normal, ca doar după plecarea din balcon a liderilor, să se deschidă focul. Nu înainte, când ar fi trebuit, pentru ca revoluția să fie înfrântă, ci după aceea, când liderii nu mai erau prin preajmă. Să fi fost oare teroriștii „vrăjiți” sau „mișcați” de avântul revoluționar al noilor conducători, încât să-i ierte, să renunțe la luptă, să renunțe la a mai face victime omenеști? Categorie, nu! Masele nu au fost cruțate, dovadă că de la 150 de victime în 22 decembrie, s-a ajuns în final la mai mult de 900. Cruțați au fost „așa-zișii lideri”, fapt care ne conduce doar la o singură concluzie simțită. Haideți, spuneți-mi-o, nu vă fie frică să vorbiți!

Diversiunea a fost foarte bine gândită. Totuși succesul nu a fost cel preconizat nici pe sfert. Și asta datorită celor care au făcut totul pentru a evita un măcel în toată regula: domnul general-maior Ștefan Gușă șeful Marelui Stat Major și generalul de Securitate Iulian Vlad. Fără ordinele date de acești doi oameni în zilele revoluției, ajungeam sigur la un măcel de proporții neimaginabile. Să nu uităm însă că „deasupra tuturor”, Adevăratul Dumnezeu a fost alături de noi, așa cum a fost pe tot parcursul istoriei românilor, ajutându-ne să rămânem în picioare, uniți. Ajutându-ne să rămânem români! Să nu-i

uităm nici pe cei care au luptat pentru dobândirea democrației, care s-au sacrificat sau au luptat pentru libertate, pentru o viață mai bună decât au avut-o ei.

Iată-ne ajunși la finalul acestui „dosar”. Dovezi sunt destule și concrete. Mai rămâne ca justiția română să-și facă datoria scoțând la iveală, cât mai repede, adevărații vinovați. Să-i vadă toată lumea și să îi arate cu degetul. Să se știe care au fost cei care au dat ordin să ni se ucidă semenii: studenții, tinerii, soldații! Să-i vedem pe cei care au vrut să înăbușe în sânge revoluția română și cei care au dorit moartea a 60.000 de români!

Românul a îndurat destul! E timpul să-și plătească polițele! E timpul să i se facă și lui dreptate! De aceea tot răul care l-au făcut țării și poporului român să se abată asupra lor, asupra vinovaților! Pedeapsa lor să fie una de natură psihologică. Nu moartea! Moartea e o pedeapsă prea blândă. „Răsplata” lor să fie una singură. Imaginea morților revoluției, să nu le mai dea pace toată viața. Să-și roage moartea! Dar ea, drăguța de ea, să le refuze „invitația”. Pentru că le e scris, vinovați fiind de morții din decembrie '89, să aibă în față figurile victimelor; 900 de chipuri fără viață, care să îi acuze pe ei, cei care se fac vinovați, de acest genocid.

Să nu mai ridicați niciodată mâna asupra românilor! Au suferit destul! Acum e rândul vostru! Nouă sute de chipuri însângerate, vă vor chinui, până veți învăța VOI și URMAȘII VOȘTRI, ceea ce trebuia să știți de mult. Cu viețile unor oameni nevinovați, nu e de joacă! Cât zile mai aveți de trăit să aveți în fața ochilor doar imaginea eroilor Neamului, care au căzut în zilele revoluției.

Asta e pentru ei, adevărații vinovați! Asta e răsplata lor! În ceea ce ne privește pe noi, românii, ar fi bine să nu-i uităm pe semenii noștri, care au luptat și murit în acele zile. Nu vă uitați eroii Neamului, cei care de-a lungul istoriei și-au dat viața, pentru acest pământ sacru, pământul Țării. Aduceți-vă întotdeauna aminte de ei, cinstiți-le memoria și fiți ca ei: curajoși, neînfricați și întotdeauna gata să vă apărați țara cu prețul vieții!

„Glorie eternă, eroilor Neamului!”

CAPITOLUL III

„Partidul Vieții Românești”.

„Țineți aproape de popor, să nu rătăciți!”

Simion Bărnuțiu

Dacă nu aș scrie acest capitol, v-aș da dreptate dacă ați închide această carte și ați spune: „N-are niciun rost să-l mai citesc pe ăsta. E doar un altul care critică și nu oferă nicio soluție!” Scopul acestui capitol e acela de a vă convinge, că nu fac parte din tagma palavragiilor, tagmă care de câțiva ani încoace se îngroașă văzând cu ochii. Sunt un tânăr cu personalitatea în formare. Am învățat însă, în cei 18 ani pe care i-am trăit, să nu-mi dau cu părerea în ceea ce privește probleme pe care nu le cunosc. Nici să critic fără a avea o soluție pentru problema pusă în discuție. Cine m-a învățat acest lucru? Bunul simț. El e singurul, care lipsește „multora” (știți la cine mă refer).

Am început acest eseu printr-o critică dură, acidă. Era nevoie de ea! A avut rolul unui duș rece adresat celor care sunt la putere, dar și celor care urmează să intre la urne în scurt timp. Atenție, însă! Nici o singură propoziție din acest eseu nu are rol propagandistic, de a vă impune o anumită gândire. Departe de mine acest gând! Rolul eseului e acela de a oferi o soluție problemelor sociale din această țară. De fapt capitolul de față are în special această menire. Titlul e sugestiv în această privință. Soluția nu este însă una care se vrea vârată pe gât! O puteți considera bună și acționa ca atare sau o puteți considera nepotrivită și să nu acționați pe calea oferită de ea. Gândiți-vă însă, în ambele cazuri, care sunt efectele deciziei pe care o veți lua.

Am crezut de cuviință să fac aceste precizări, pentru ca dumneavoastră să nu credeți, că încerc să impun anumite doctrine politice sau înscrierea într-un anumit partid. Statul, prin Constituție (articolul 29), garantează libertatea gândirii și opiniilor. Pentru ce aș fi eu deasupra Statului?

Să nu o mai lungim cu vorba! Trecem la subiect.

Ceea ce vom discuta în acest capitol este legat tot de politică. Anume e soluția la situația gravă în care se află România. Știu că sună foarte frumos și foarte electoral. Poate chiar penibil, datorită faptului că acestei sintagme i s-a denaturat înțelesul, fiind folosită prea mult și de prea multă lume nepotrivită. Mie însă nu-mi arde acum de povești electorale cu intrări în NATO, în UE sau cu specialiști inimaginabil de mulți! Nu-mi arde nici de înfloriri, nici de povești cu americani prietenoși! Vă voi prezenta totul simplu, așa cum este. Vă voi vorbi de ceea ce eu cred, poate în disperare de cauză, poate nu, că e soluția (nu a mea ci a altora) pentru o repunere pe picioare a Țării. Vă voi vorbi de „Partidul Vieții Românești”!

„Acest partid este unul izvorât din realitățile vieții românești ale sfârșitului de secol și mileniu. Ideologia acestui partid se inspiră direct din legile vieții omenеști sănătoase, așa cum au fost stabilite de către științe, refuzând cu tărie ideologiile mistico-politice pe care s-au fondat tipurile anterioare de societate, actual, perimate: sclavagismul, feudalismul, capitalismul și socialismul sau comunismul” (Pavel Coruț, „Sfârșitul imperiului ascuns”, pagina 229).

Simplu și la obiect! Acesta este Partidul Vieții Românești. Un partid tânăr, neintegrat în tradiționala clasificare (stânga, dreapta, centru) depășită de realitățile vieții sfârșitului de secol și mileniu, cu o ideologie sănătoasă, așa cum reiese și din următoarele: „Esența ideologiei PVR constă în combinarea armonioasă a principiilor progresiste din tipurile de societate depășite, capitalismul și socialismul, respingând ferm modelul capitalismului sălbatic și modelul socialist inspirat din utopii care nu au luat în considerare psihologia umană” (Pavel Coruț, „Sfârșitul imperiului ascuns”, pagina 231).

Rezolvarea problemelor societății se va face „pașnic, științific și corect”. De asemenea „revoluțiile în cunoaștere sunt singurele apte să asigure progresul continuu al omenirii, să rezolve probleme economice, sociale și culturale ale națiunii române și ale întregii omeniri. Orice

formă violentă de revoluție precum și orice formă de dictatură sunt străine de ideologia PVR” (Pavel Coruț, „Sfârșitul imperiului ascuns”, pagina 230).

Ca și orice ideologie, și cea a PVR-ului se bazează pe o axiomă. În cazul nostru sună în felul următor: „Putem transforma societatea numai transformând personalitățile majorității cetățenilor. Nu există schimbare politică reală, fără modificări substanțiale în personalitățile membrilor societății” (Pavel Coruț, „Sfârșitul imperiului ascuns”, pagina 231). PVR se declară a fi un partid nealiniat și nesubordonat nici unei organizații sau puteri românești sau străine, având un caracter strict național.

Ajungând la doctrina PVR-ului putem spune că „... se sprijină exclusiv pe știință, militează pentru eliminarea misticismului și obscurantismului din întreaga viață a societății, acționează consecvent și tenace pentru separarea Statului de Biserică și a ideologiei politice de cea religioasă” (Pavel Coruț, „Sfârșitul imperiului ascuns”, pagina 231). Important este că în concepția acestui nou partid, „... națiunea și statul național sunt elemente de progres social, economic și cultural care nu și-au epuizat posibilitățile de asigurare a unei vieți sănătoase și demne pentru cetățenii patriei și ai planetei” (Pavel Coruț, „Sfârșitul imperiului ascuns”, pagina 230).

În câteva rânduri ați aflat esențialul despre Partidul Vieții Românești. Bănuiesc că deja în mintea dumneavoastră, începe a se contura o idee, o părere asupra celor prezentate, asupra partidului. Pentru o imagine mai bună, mai clară, dați-mi voie să vă mai rețin atenția cu câteva informații. E important de cunoscut tipul de economie și de relații interumane promovat de PVR. Sunt două aspecte importante în creionarea imaginii pe care acum o aveți în creier. Astfel: „Tipul de economie propus se numește economie rațională și îmbină armonios interesele tuturor cetățenilor patriei excluzând cauzele de sărăcie, șomajul, crizele economice, distrugerea de bunuri și valori datorită concurenței sălbatice (...) Tipul de relații interumane promovat de societatea normală are la bază

axioma psihologică potrivit căreia nu ne naștem egali, nu ne însușim în mod egal informații și cunoștințe, nu dispunem de capacități creative egale, nu participăm în mod egal la asigurarea vieții economice, sociale și culturale a națiunii, astfel că e drept, moral și legal să stratificăm societatea noastră pe baza competenței și activității real depuse de către fiecare cetățean” (Pavel Coruț, „Sfârșitul imperiului ascuns”, pagina 232 - 233).

Nu-i așa că imaginea din minte, pe care o asociați PVR-ului, e tot mai clară, mai limpede? Acum parcă ați putea spune care e poziția dumneavoastră față de acest partid, nu? Poate sunteți opozant. Sau poate, fără să vă dați seama, sunteți de acord cu principiile PVR-ului. O scurtă privire asupra obiectivelor principale urmărite de acest partid, vă va clarifica poziția. Vă asigur de asta! Trecând deci mai departe, e necesar a fi menționat ceea ce pe mulți i-ar face să nu mai acorde niciun interes acestui partid. Așa că persoanele care cred, că acest partid poate să facă minuni în 200 de zile, sunt rugate să nu-și mai obosească ochii citind acest capitol în întregime. De ce? Iată de ce: „În urma unei analize științifice și realiste a situației economice, sociale, politice, culturale și psihomorale din societatea românească actuală, precum și a tendințelor de evoluție a societății umane planetare, Partidul Vieții Românești, a concluzionat că făurirea societății normale pe teritoriul românesc, va dura circa 5 - 10 decenii, desfășurându-se în etape succesive, prima dintre ele fiind hotărâtoare pentru supraviețuirea națiunii române în condiții civilizate și demne. (...) Prima etapă de făurire a societății normale poate dura între 10 și 20 de ani” (Pavel Coruț, „Sfârșitul imperiului ascuns”, pagina 234).

Pentru cei care nu au renunțat la lecturarea acestei părți, adică pentru cei realiști, care nu au fost așa de naivi să creadă în instalarea paradisului în timp record, 200 de zile, iată care e strategia, pe care Partidul Vieții Românești o va aplica dacă va ajunge în ipostaza deținerii puterii. Era normal ca primul obiectiv să fie „reorganizarea economiei

naționale". Aceasta se va face „... pe criterii de eficiență și rentabilitate, prin folosirea cu maxim de profesionalism a forței de muncă și materiilor prime românești; prin limitarea la maxim a importurilor nerentabile, inutile sau nocive, prin promovarea curajoasă și tenace a exporturilor de bunuri și servicii de calitate ridicată” (Pavel Coruț, „Sfârșitul imperiului ascuns”, pagina 235).

Cei care vor pune în aplicare acest plan, vor fi cetățenii acestei țări și de aceea va fi nevoie de „instruirea și educarea producătorilor de valori materiale ori spirituale, precum și a celorlalți cetățeni ai patriei, în direcția impusă de evoluția normală a societății viitoare” (Pavel Coruț, „Sfârșitul imperiului ascuns”, pagina 235). Prioritară în această educație va fi, bineînțeles, tânăra generație, cei care reprezintă viitorul țării. O reeducare a cetățenilor se va face și pentru a elimina teoriile și ideile depășite de evoluția vieții, pentru a ne putea însuși concepte de viață sănătoasă.

Factorii de regres economic sau spiritual vor fi înlăturați din conștiința sau inconștiința națională. Astfel vor fi eliminate „concepțiile mistice și ideologice politice perimate, nesiguranța personală și națională, principalele vicii și trăsături negative de personalitate (lașitatea, ușurința în tratarea vieții pământene, tendințele dictatoriale, necinstea, lenea, spiritul consumatorist, lipsa de răspundere pentru viața planetei și a societății, violența și spiritul războinic), modelele economice perimate, generatoare de sărăcie” (Pavel Coruț, „Sfârșitul imperiului ascuns”, pagina 236).

Pentru că orice gol, chiar și cel lăsat de defectele înlăturate, trebuie umplut, în locul factorilor de regres vor fi implementate prin educație, numeroase trăsături pozitive: „Spiritul cutezător, deschis către cunoașterea științifică a lumii în care trăim, responsabilitatea personală și națională, cinstea, corectitudinea, comportamentul civilizat, concepțiile corecte și responsabile cu privire la viața Universului și planetei pe care trăim, fantezia creatoare, hărnicia, dăruirea în muncă” (Pavel Coruț,

„Sfârșitul imperiului ascuns”, pagina 236).

Viața socială va avea o organizare nouă bazată pe „... criterii de cinste, dreptate, legalitate, disciplină spirit practică și eficiență, cu eliminarea racilelor moștenite de la societățile trecute, în special a birocratismului, formalismului, lipsei de pragmatism, haosului, ineficienței, necinstei și tendințelor de încălcare a legilor sau normelor de conviețuire civilizată”. O viață socială demnă de un nou secol și de un nou mileniu.

Bazându-se pe axioma că o țară fără relații economice externe nu poate exista, PVR își propune „dezvoltarea unor relații economice, politice, diplomatice, culturale și de altă natură, normale, cu toate țările lumii, indiferent de formele de guvernământ sau de ideologia dominantă, pe baza intereselor economice și spirituale comune”. Prin aceste relații externe se va urmări „obținerea pentru România a statutului de țară cu neutralitate perpetuă, statut necesar unei vieți normale; dezvoltarea unor relații prietenești cu toate națiunile și popoarele lumii, astfel încât să nu fim forțați niciodată să luptăm unii împotriva altora, în folosul producătorilor de echipamente militare; folosirea pașnică a descoperirilor științifice și a spațiului cosmic” (Pavel Coruț, „Sfârșitul imperiului ascuns”, pagina 238).

Partidul Vieții Românești mai are o sumă importantă de obiective care trebuie amintite. Astfel în prim-planul acțiunilor acestui partid se vor afla ținte ca: „refacerea sistemului național de cercetare științifică; pacificarea națiunii, prin anihilarea diversiunii minorităților, contracararea agresiunii mistice și psihologice, eliminarea dezbinării pe criteriul averii materiale sau apartenenței politice; eliminarea ilegalităților provocate de perioada de tranziție, pedepsirea aspră a autorilor acestora, asigurarea unor condiții minime de viață sănătoasă pentru fiecare cetățean român onest și muncitor: un loc de muncă plătit cu un salariu decent, o locuință confortabilă, un concediu de odihnă, asigurarea de sănătate și de bătrânețe; creșterea continuă a nivelului de trai și a gradului de

sănătate a populației; echilibrarea balanței de plăți externe, întărirea leului în raport cu valutele cotate cinstit, eliminarea practicilor necinstite din domeniul financiar internațional, în special manipularea perversă a mijloacelor de plată; pregătirea psihologică a populației românești precum și a economiei naționale pentru integrarea economică europeană, ca prim pas în formarea marii națiuni continentale” (Pavel Coruț, „Sfârșitul imperiului ascuns”, pagina 239 - 240).

Unul dintre obiectivele importante ale PVR-ului este, poate șocant sau irealizabil pentru unii, „Crearea condițiilor pentru redobândirea independenței economice a României”. PVR, fiind un partid pragmatic și realist, estimează că acest eveniment va avea loc către finele primei faze. E greu de crezut acest lucru, nu? Cine se poate gândi acum, când dolarul atinge pragul de 20.000 de lei, că țara noastră își va putea recăpăta independența economică și va reuși să „pună” leul pe picioare? Uitați că există cineva care s-a gândit la acest lucru. Și-a propus chiar să atingă acest „vis frumos” al românului. PVR va putea face asta! Are însă nevoie de sprijinul cât mai multor români dornici de acest lucru, de o viață mai bună. Cei 20.000 de membri ai PVR nu sunt îndeajuns pentru a realiza acest lucru! Ce ziceți, ne dați o mână de ajutor?

Vreți să vă convingeți de faptul că PVR nu este o nouă țeapă electorală, un nou partid-fantomă? Pentru risipirea îndoielii dați-mi voie să citez din „Programul” partidului: „Credincios pragmatismului și realismului, PVR își propune să informeze corect toți cetățenii patriei cu adevărata stare economică, socială și cultural-educativă a națiunii, să nu promită minuni irealizabile în cei 10 - 20 de ani cât durează faza de instaurare a noii societăți, să nu ia măsuri pripite sau de suprafață, în scop de atragere a electoratului ori pentru a conserva puterea câștigată. Astfel de practici politicianiste sunt străine de spiritul PVR și de spiritul națiunii române” (Pavel Coruț, „Sfârșitul imperiului ascuns”, pagina 241).

Una dintre cele mai importante măsuri, care va fi

pusă în aplicare de urgență, în momentul în care PVR va deține puterea în România este „revitalizarea economiei naționale”. Ea se va face pe baza următoarelor măsuri principale: „Reîmproprietărirea națiunii române cu principalele obiective economice care au fost privatizate prin înșelarea electoratului sau prin încălcarea legii române; restabilirea funcției fundamentale a statului național, de organizare, conducere și control a economiei naționale; atragerea celor mai buni specialiști români, ingineri și economiști, în activitatea de eficientizare a activității productive și de rentabilizare a întreprinderilor de stat, deblocării financiare și relansării exporturilor; relansarea rapidă a cercetării științifice românești; revitalizarea turismului; reorganizarea activității în agricultură, pe baza unei analize realiste a situației existente; anularea pe cale juridico-politică a tuturor actelor normative care permit înstrăinarea pământului, bogățiilor subsolului, pădurilor, întreprinderilor de importanță națională; mobilizarea urgentă a specialiștilor și producătorilor din sectoarele și obiectivele industriale care au dovedit maximă rentabilitate înainte de 1989; selecționarea celor mai capabili și mai eficienți specialiști în promovarea relațiilor economice externe și angrenarea lor în activitatea ofensivă de recâștigare a piețelor pierdute după 1989; etatizarea tuturor băncilor, punerea lor în subordinea interesului economic național; limitarea sau, în anumite cazuri, interzicerea prin lege a importurilor inutile, nocive, costisitoare destinate consumului de lux sau la concurență cu produse românești similare sau mai bune; recuperarea operativă și în limite maxime a sumelor datorate de marii infractori ai perioadei de tranziție, confiscarea și valorificarea de către stat a construcțiilor ridicate de marii corupți, din sume pe care nu le pot justifica legal și operativ” (Pavel Coruț, „Sfârșitul imperiului ascuns”, pagina 243 - 247).

Sunt multe, dar sănătoase, aceste idei pentru revitalizarea economiei! Unele poate le-ați mai auzit și la alte partide. Care e diferența între „alte partide” și

Partidul Vieții Românești? PVR este un partid tânăr, care are ca membrii oameni simpli, loviți de sărăcia cruntă în care ne-au aruncat cei zece ani de „democrație”, oameni cu dragoste de țară și care vor să facă un bine Țării, pentru că și-l fac și lor.

În doctrina și Programul PVR creșterea nivelului de trai, învățământul, Educația, Sănătatea și Cultura ocupă locuri prioritare, fapt demonstrat de următoarele extrase: „Creșterea continuă a siguranței economice a fiecărui cetățean, ridicarea nivelului de trai material și spiritual al întregii națiuni este un obiectiv prioritar al politicii duse de PVR; asigurarea unui loc de muncă plătit cu un salariu decent pentru fiecare cetățean major dornic de muncă; asigurarea unor locuințe confortabile pentru fiecare familie cu copii și, în limita posibilităților, pentru tinerii căsătoriți fără copii; sprijinirea cetățenilor cu venituri modeste să-și construiască case sau apartamente, prin sistemul de stat; asigurarea învățământului de stat gratuit, sprijinirea elevilor și studenților din familii sărace prin sisteme de bursă, premii, cămine și cantine gratuite; garantarea de către stat, fără niciun echivoc, a asigurării reale de sănătate și bătrânețe; întărirea legăturilor de prietenie, simpatie și încredere între toți cetățenii patriei indiferent de origine etnică, stare materială, vârstă, aparență politică sau religioasă; perfecționarea culturii și artei naționale, promovarea ofensivă a valorilor cultural-artistice naționale pe plan mondial. În concepția PVR, cultura și arta definesc spiritul națiunii, fapt pentru care trebuie să fie popularizate și impuse cu aceeași tenacitate ca și problemele economice” (Pavel Coruț, „Sfârșitul imperiului ascuns”, pagina 252 - 253).

Acesta este Partidul Vieții Românești! Așa se prezintă el: nou, tânăr, cu o strategie sănătoasă, fără oportuniști, carieriști, mincinoși, etc. E partidul nostru! E partidul poporului român, al celor care s-au săturat de mizerie, frig, foame, șomaj, boli, analfabetism și mai ales de conducători iresponsabili. Dacă vă recunoașteți în una din ipostaze înseamnă că puteți, fără nicio teamă, să veniți alături de

noi. Decizia vă aparține, bineînțeles!

Nu mă grăbesc să închei acest capitol fiindcă știu că aveți o întrebare cât se poate de pertinentă. Ea ar suna cam așa: Cui i-a venit ideea înființării acestui partid? Pot să vă răspund la această întrebare. Fondatorul acestui partid se numește Pavel Coruț. S-ar putea să fi auzit de acest domn, s-ar putea să nu fi auzit. Cei care îi cunosc cărțile știu la cine mă refer. Poate unii îi cunosc doar prima carte „Quinta Spartă”? Poate unii au citit și altceva semnat de acest domn. Mai multe despre omul Pavel Coruț puteți afla din cartea „Secretele lui Pavel Coruț” scrisă de Eugen Delcea și Oana Nuță (Editura Obiectiv, Craiova, 1998), carte care conține biografia, celui care a fost odată șeful biroului de contrainformații din cadrul DIA (Direcția de Informații a Armatei). De mai mult de opt ani e însă scriitor. Nu pot spune că știu multe despre domnul Pavel Coruț. Nici nu vreau să mă laud, doar pentru a umple de prisos paginile eseului. Domnul Coruț ar merita o carte întreagă, nu doar trei rânduri. Rolul acestui capitol e însă, altul.

Sper că acum, în final de capitol, aveți clarificată, cristalizată și sigură poziția dumneavoastră față de acest partid. Dacă vă aflați cumva în ipostaza de simpatizant, nu ezitați! Căutați filiala PVR din județul dumneavoastră și înscrieți-vă în partid. Sau dacă doriți să rămâneți doar simpatizant, nu uitați, în fața buletinului de vot, pe cine să puneți ștampila!

Vreau să închei, asigurându-mă că toți cei care ați citit aceste rânduri aveți o poziție certă față de acest partid. De aceea, pentru cei care oscilează între simpatizant, membru, opozant sau ignorant și care ar dori să devină membri, însă consideră prea idealiste și irealizabile strategia, obiectivele și ideile PVR, am un exemplu potrivit.

Gândiți-vă la toți cei care au inventat lucruri considerate fantasmagorii, idealisme, idei puerile, naive! Gândiți-vă la Luneta lui Galilei, la încercările de zbor ale lui Leonardo da Vinci și la telefonul lui Bell! Sau la becul

lui Edison! La electricitate sau avion! La balon și la sateliți! La primul pas pe Lună! Cineva a trebuit să le facă pe toate acestea. Chiar dacă nu au fost crezuți, chiar dacă s-a răs de ei sau au fost considerați nebuni, idealști. Pentru că a existat o voință imensă în sufletele lor, un dram de teorie, o bază științifică și răbdare cu carul, au reușit „imposibilul”!

Situația aceasta e similară. Cine se mai gândește că România poate redeveni independentă economic, politic, cultural? Cine se poate gândi la o Românie renăscută, renaștere bazată pe muncă, cinste, pragmatism, eficiență? Cine mai crede în revenirea monedei naționale la ceea ce a fost, la o paritate leu-dolar de genul 1\$-150 lei? Puțini. Foarte puțini! Unul dintre cei care au făcut asta a fost domnul Pavel Coruț. S-au mai găsit apoi câțiva să-l urmeze, 10 - 20 de mii. Nu e însă suficient! Trebuie să punem toți umărul! Haideți oameni buni! Startul s-a dat. Începutul a fost mai greu! Acum avem partidul, avem ideologia, nu trebuie decât un mic ajutor din partea fiecăruia!

Se poate construi o nouă Românie, dar trebuie să fim uniți, să fim cât mai mulți și cel mai important, să muncim pentru a ne atinge țelul. Fără muncă... degeaba! Speranța mea rămâne în voi, românii adevărați. Așa că veniți în rândurile acestui partid: Partidul Vieții Românești. Arătați-mi că nu mă înșel! Arătați-mi că sunteți români adevărați!

CAPITOLUL IV

„Cine sunt adevărații extremiști?”

„Ori punem pumnul în pieptul furtunii, ori pierim”.

Avram Iancu

Din început vreau să lămuresc un singur lucru. Nu vreau să fiu înțeles greșit. Acest capitol nu e scris pentru a stârni conflicte interetnice sau a semăna ură între români și maghiari. Eu pot trăi în liniște și pace cu orice om, de orice nație, religie sau rasă ar fi. Pe mine nu mă deranjează nici maghiarii, nici germanii, nici lipovenii, nici evreii. Pe mine mă deranjează cei care aici, în țara asta, în România, au pretenții de genul celor ridicate de unii

extremiști din UDMR. Pentru ei este scris acest capitol! Pentru ei și pentru toți cei care cred, că urându-ne între noi sau chiar bătându-ne unul cu altul, putem reface Ungaria Mare sau putem să izgonim toți maghiarii din România. Niciunul, nici altul nu sunt țeluri pentru niște oameni, care au putut trăi bine împreună secole întregi. Istoria e una dintre multele mărturii. Majoritatea maghiarilor s-au înțeles bine cu românii, au trăit clipele de fericire și necaz împreună, au muncit și s-au bucurat împreună și când au fost cazul au apărat această țară împreună. Dovadă că am putut, putem și vom putea trăi împreună: români, maghiari, germani.

Pretenții ca Universitate cu predare exclusiv în limba maghiară sau instalarea plăcuțelor bilingve sunt niște încercări șovine, extremiste și fără niciun folos în viață, a unor extremiști din UDMR, care nu au altă treabă, decât să ațâțe lumea, să irite românii și să-i îndemne pe maghiari să ceară lucruri aberante, absurde. Credeți că românului sau maghiarului de rând îi arde de plăcuțe bilingve și de Universitate, când el moare de foame și vede că cei de la putere, în loc să se ocupe de lucruri serioase, discută aprins despre asemenea idioțenii? Există în țară probleme mult mai importante decât acestea, probleme cum ar fi nivelul de trai foarte scăzut, lipsa veniturilor îndestulătoare pentru majoritatea cetățenilor României, criza economică, care poate în orice moment să alunece spre un colaps.

Constituția României acordă minorităților, dreptul la învățământ în limba maternă, însă de asemenea prevede, că limba română rămâne, pe lângă limba maternă, limbă de predare. Nimeni nu le îngrădește maghiarilor din România dreptul la învățământ în limba maternă, dar pretenții ca Universitate cu predare exclusiv în limba maghiară este o aberație nemaiîntâlnită, având în vedere diversitatea secțiilor pe care le oferă Universitatea multiculturală din Cluj-Napoca, Universitatea „Babeș-Boyai”. Nu spun aceste lucruri, pentru că țin cu tot dinadinsul, ca maghiarii să nu aibă o facultate proprie.

Dimpotrivă, nu sunt deloc contra celor care doresc să învețe, să studieze. Chiar îi agreez și îi stimez, pentru că în primul rând, sunt și eu în această ipostază. În al doilea rând se spune că „Cine are carte, are parte”, deci mai corect spus, cine învață, va avea un viitor asigurat. Pentru că sper din tot sufletul, ca în viitor, să nu se mai facă promovările sau angajările în anumite posturi, pe criteriu „cine are pile sau dă șpagă e angajat”, ci pe criteriu „cine învață, cunoaște și e competent, e angajat”. De ce? Pentru că progresul doar așa se poate realiza. Cu persoane care au studii medii și superioare, nu cu nonvalori, nu cu persoane impuse prin pile și care mai mult trag societatea în jos, în loc să ajute la progres.

Această cerință este după mine, o nouă încercare a UDMR-ului, dar în special a unor extremiști și izolaționiști de etnie maghiară, de a porni noi conflicte între români și maghiari, mai întâi la nivel de partide, ca apoi, acest conflict să se extindă la nivelul cetățenilor simpli și cinstiți, care manipulați prin diferite metode, să pornească un conflict la scară națională. O încercare nu prea reușită, deoarece se pare că cetățenii maghiari pe care se miza, care trebuiau să se revolte, au cugetat puțin și și-au dat seama, că ceea ce cere UDMR-ul nu le aduce niciun profit, nu-i hrănește, nu-i face mai sătuli, nu le îmbracă copiii, nu le plătește căldura sau întreținerea. În plus, cine angajează în țara asta, tânăr apt de muncă, chiar fie el și bine pregătit, dar care nu prea, sau nu înțelege deloc limba română? Niciun șef nu se va adapta la limba subordonatului! Dacă tânărul va dori să lucreze pentru a-și câștiga cinstit banii, va trebui să cunoască limba oficială a acestei Țări. Dar cum ar fi posibil asta, într-o facultate cu predare exclusiv în limba maghiară? Nu ar fi posibil așa ceva. Așa că oameni buni, nu-i băgați în seamă pe acești instigatori, care în loc să vă facă viața mai ușoară, v-o îngreunează cu tot felul de pretenții, din care voi nu veți trage niciun folos.

Cred că problema plăcuțelor bilingve nici nu mai are rost să o luăm în discuție! E așa de puerilă și de

neimportantă încât mie unul îmi stârnește râsul datorită stupidității. Cum poți să ceri plăcuțe bilingve, când în Harghita și Covasna, majoritatea locuitorilor nu știu o boabă românește? Cum poți să ceri așa ceva, când fiind ofițer al stării civile, te trezești în fața ta, cu unul care la întrebarea „O iei de soție pe...?” îți răspunde cu o sintagmă idioată: DAIGHEN? Atunci spunei voi, nu vă vine să-i dezbrăcați la pielea goală, să-i legați de un stâlp afară în ploaie, pe frig, cu drapelul roșu, galben și albastru în mână, să-i lăsați acolo ascultând „Deșteaptă-te române”? apoi să nu le dați drumul, până nu vor învăța imnul de stat al României și îl vor cânta împreună cu domnul Gheorghe Funar, primarul municipiului Cluj-Napoca. Când vor învăța să vorbească limba română, fiind cetățeni ai acestei țări și având această obligație, știind să zică un DA românesc, în fața ofițerului stării civile, atunci să vină la noi cu pretenția plăcuțelor bilingve!

Ca să închei, vă spun că nici nu vreau să mă gândesc la autonomia județelor Covasna și Harghita cerută de radicalii din UDMR. Sper că nimeni, niciun maghiar și niciun român, nu va apleca urechea la aberațiile extremiștilor UDMR-iști. Maghiarii vor realiza că nu le ajută această autonomie la nimic, autonomie care nu va fi posibilă datorită românilor, care vor sări să-și apere pământul Țării. Ca urmare va ieși un măcel de toată frumusețea. Românii vor realiza, că aceia care bat din gură ca niște mori stricate, nu reprezintă voința maghiarilor de rând, nu reprezintă voința majorității maghiarilor, deci dacă nu le dați atenție și nu le veți răspunde provocărilor, nu vor avea niciun succes în încercarea lor de a ne învrăjbi. Nu le faceți jocul!

Răsfoind o carte-document „Teroarea Horthysto-Fascistă în nord-vestul României - septembrie 1940-octombrie 1944” am dat de o broșură semnată de Ducso Csaba, care a fost publicată în 1939 și care se numea „Nines Kegyelem” („Fără îndurare”) și care în mare se rezuma cam la atât:

„Nația ungară este cea mai splendidă realizare a

rasei dominante mongole, care nu cunoaște decât victoria. În noi fierbe sângele lui Attila, al lui Arpad, și a lui Genghis-han. (...) Eu nu aștept să vină răzbunarea. Nu aștept! Voi suprima pe fiecare valah ce-mi iese în cale! Pe fiecare îl voi suprima! Nu va fi îndurare. Voi aprinde satele noaptea – satele valahe! Voi trage în sabie toată populația; voi otrăvi toate fântânile și voi ucide până și copiii în leagăn; în genere voi distruge acest Neam! Nu va fi pentru nimeni milă! (...) Voi suprima pe fiecare valah și atunci nu va mai fi în Ardeal decât o singură naționalitate, cea maghiară, națiunea, sângele meu! Voi face inofensivi pe viitorii Horia și Cloșca (măi animalule, pe Crișan unde l-ai lăsat? – n.a.). Nu va fi milă”. (Ion Ardeleanu, Gheorghe Bodea, Mihai Fătu, Oliver Lusting, Mircea Mușat, Ludovic Vajda, „Teroarea horthystofascistă în nord-vestul României”, pagina 39)

Vedeți la ce afirmații poate duce mintea bolnavă a unui extremist? Vedeți unde se poate ajunge dacă ne „hrănim” cu ura dintre noi? Se vede clar că numai ura și răul care-l stăpânește și-l conduce pe acest „om”, ca de altfel pe toți cei care au comis atrocitățile din timpul regimului horthyst, poate să-l facă, să declare că va înfăptui asemenea orori. Cam aceleași gânduri, puțin mușamalizate, îi conduc și pe extremiștii de astăzi. Dar ce ziceți, să vă mai dau un exemplu despre cum gândește o minte bolnavă, o minte de sadic? Vă mai dau un exemplu pentru a vă vindeca de ură, pentru a vă arăta că ura nu ajută la nimic, ci doar îmbolnăvește mintea, până la dezumanizarea și animalizarea individului. În aceiași carte-document se găsește cuvântarea rostită la Șimleul Silvaniei de baronul Aczel E de șeful Circumscripției regionale a X-a din Cluj, a organizației paramilitare horthyste a tiraliilor. Iată cam cum sună această cuvântare:

„Pe acești valahi opincari trebuie să-i extirpăm, să-i ucidem ca pe dușmanii noștri (...) Preoții predică iubirea poporului, dar aceasta este numai o momeală fiindcă Dumnezeu nu ajută decât forța brută și această forță brută

noi cu toții trebuie să o întrebuițăm pentru a ucide și extermina pe acești valahi. Religia, prin cele zece porunci ale ei spune: nu ucide, nu fura, nu dori femeia altuia pentru că acestea sunt păcate. Acesta este păcat? Nu este păcat! Păcat va fi cu adevărat dacă nu vom extermina această bandă (...) de valahi opincari (...). Vom organiza și o noapte a Sfântului Bartolomeu (...) și vom ucide și copiii în pânțelele mamelor lor". (Ion Ardeleanu, Gheorghe Bodea, Mihai Fătu, Oliver Lusting, Mircea Mușat, Ludovic Vajda - „Teroarea horthysto-fascistă în nord-vestul României”, pagina 56)

Vedeți unde poate duce o minte întunecată de ură? Vedeți de ce pot fi în stare extremiștii aceștia din „rasa mongolă, care nu cunoaște decât victoria”? Lăsați-le în pace pe aceste animale, care se consideră oameni și chiar o rasă superioară. Adevărul e că nu aparțin nici unei rase, nu aparțin nici măcar rasei umane. Sunt niște animale fără minte, conduse de instincte primare, și numai de acestea, în mintea lor dominând crima ca satisfacere a unei poftes grotesti, care nu e prezentă la rasa umană ci doar la animalele de pradă. Dacă ne gândim bine și acele animale omoară doar pentru a-și satisface foamea. Așa că acești extremiști sunt mai josnici decât acele animale.

Sper, din tot sufletul, că cei pentru care a fost scris acest capitol, au înțeles că acțiunile lor sunt inutile. Românii și maghiarii de rând nu se vor mai lua de gât pentru a face pe plac izolaționiștilor și extremiștilor. Mai repede își vor da mâna și împreună, sătui de atâtea instigări îi vor lua la șuturi în fund pe toți aceia care nu-și văd de treabă.

Ne-am săturat să vedem cum suntem târâți prin toate noroaiele existente! Răbdarea noastră, a oamenilor cu capul pe umeri, are și ea o limită! Vă sfătuiesc, domnilor extremiști, să nu întindeți coarda prea mult. Riscați să vă loviți peste degete!

CAPITOLUL V

„Ce e cu adevărat horoscopul?”

„Care să fie leacul acestei cumplite maladii a

sufletului? Să-i deprindem pe copii, din vârsta cea mai fragedă, să nu mai admită nimic din ce ar putea insulta rațiunea; să nu le povestim niciodată istorii cu strigoi, fantome, vrăjitori, posedați, minuni ridicole”.

Secțiune 1.03 Voltaire

Simt, cum cei cărora le atârnă de gât câte un medalion reprezentând o zodie oarecare sunt gata să sară cu gura pe mine. Sau să mă ia la bătaie! Am dreptate? Sigur că am. Cum ai vrea tu, berbecule, să-mi dai niște coarne în partea dorsală! Sau poate tu, racule, ai vrea să sari cu cleștii de gâtul meu! Și cum ar mai vrea câte un scorpion să-mi înfigă coada lui veninoasă în picior! Așa-i că mă urâți de moarte? Sau... poate greșesc? Vom vedea la sfârșitul acestui capitol.

Pentru început, însă, ar fi bine dacă ne-am mulțumi cu o analiză a cuvintelor puse în discuție: „horoscopul” și „zodia” (zodiile). Cuvântul „horoscop” vine din limba franceză unde are forma „horoscope” și este tabloul cu poziția astrilor, întocmit de astrologi în momentul nașterii unui copil și pe baza căruia prezic viitorul acestuia; prezicere a viitorului pe baza semnelor zodiacale. Celălalt cuvânt care îl vom pune în discuție și anume „zodia”, își are originea în neogreacă unde are forma „zodion”. „Zodia” este o anumită constelație, care corespunde lunii, în care s-a născut cineva și care, în prezicerile zodiacului, are o influență (bună sau rea) asupra vieții acestuia. Până aici totul este clar. Totul este corect din punct de vedere lingvistic. Să trecem la a doua fază a acestui capitol: argumentele aduse în defavoarea veridicității horoscopului.

În primul rând pentru cei care nu cunosc cele 12 zodii incluse în horoscop, deși mă îndoiesc de acest fapt, le voi prezenta foarte pe scurt. Zodiile se împart în mai multe grupe. Avem animalele, care predomină în horoscop. Acestea sunt de mai multe feluri. Cele domestice, taurul și berbecul, cele care aparțin mediului acvatic, racul și peștii, cele care prezintă un anumit pericol, scorpionul și leul, și un animal, din câte știu eu, mitologic, capricornul. Apar

apoi patru personaje: gemenii care pot fi interpretați ca două copii ale aceleiași persoane, personaj sau personaje care pe mine mă duc cu gândul la lipsa de originalitate; săgetătorul pe care l-am putea asemăna cu Cupidon (mesagerul iubirii); fecioara simbolul purității și al curățeniei sufletești; în final vărsătorul, după cum spun unii, semn de apă. Pe acesta l-am putea interpreta în mai multe feluri. Poate fi asemănat cu profetul Ilie, care în religia creștină este cel care aduce ploaia sau mai putem face o paralelă între vărsător și locuitorii insulei mitice Atlantida, care s-ar fi scufundat. Acești locuitori, după anumite legende, ar trăi în prezent pe fundul oceanului Pacific.

Ce e drept, multe din aceste afirmații sunt doar pure speculații, așa că ar fi mai bine dacă am trece la argumente concrete. O să încep cu o întrebare care, poate, o să vă pună pe gânduri. Dacă admitem că în lume, într-o anumită zi, se nasc cinci mii de copii, în țări diferite, în maternități diferite, de rase diferite, cum putem admite, așa cum admite horoscopul, că acești cinci mii de copii albi, negrii, piei roșii sau asiatici vor avea același drum în viață, vor deține aceeași avere, același număr de copii, aceleași calități, li se vor întâmpla aceleași lucruri și vor muri în aceeași zi? Ce spuneți? Vi se pare absurd ce zic? Așa și este! Ceea ce susține horoscopul e o absurditate! Să vă spun deci, de ce horoscopul nu este nici pe departe ceea ce vrea să fie.

În primul rând viața și soarta unui om este influențată la naștere și după de o mulțime de factori, mult mai importanți decât numele, prenumele sau data nașterii. Cam care ar fi acești factori? Nu cred că ați dori să vi-i înșir pe toți. Nici nu ar avea rost, spațiu sau timp. Îi voi menționa doar pe cei mai importanți. Starea materială și socială a părinților, zestrea ereditară dobândită de persoana în cauză, mediul în care își va petrece cei șapte ani premergători învățământului primar, educația dată de părinți, anumite întâmplări fericite sau nefericite care ar putea să-i schimbe radical starea sănătății (accident) sau

starea materială (pierderea slujbei de către ambii părinți, câștiguri mari la jocurile de noroc, moșteniri importante). Vă asigur că lista ar putea continua pe încă atâtea pagini câte zodii sunt.

În al doilea rând horoscopul încearcă să dea pronosticuri asupra destinului persoanelor, bazându-se pe nume, prenume, zi de naștere și, poate, câteva trăsături de caracter elementare, neavând în vedere faptul că ființa umană deține în jur de câteva zeci de mii de trăsături fizice, psihice și emoționale, ereditare sau dobândite (voluntar sau involuntar), determinate de cele douăzeci și trei de perechi de cromozomi, pe care un om normal îi deține. Se pare că cei care au făcut acest horoscop nu s-au gândit că numele, prenumele, data nașterii și profesia sunt elemente de identificare superficiale, care nu ne spun aproape nimic despre o anumită persoană.

Dacă nu mă credeți, faceți următoarea experiență. Rugați pe un coleg să vă prezinte unei anumite persoane care nu va văzut până atunci niciodată, o persoană pe care nu o cunoașteți și nu vă cunoaște deloc. Menționați persoanei respective numele și prenumele, ocupația și data nașterii. Apoi rugați-vă colegul, să o abordeze separat pe persoana cu care ați făcut cunoștință și să afle, dacă doar prin această introducere a reușit să vă cunoască, să vă afle anumite trăsături de caracter sau ceea ce vi se va întâmpla mâine? Vă asigur eu, că persoana în cauză își va spune doar prima impresie despre dumneavoastră, neputând să menționeze nimic în legătură cu caracterul sau viitorul tău. Să fim serioși! Nu putem spune că, dacă avem o întâlnire cu o persoană străină, pe care nu am văzut-o niciodată ci îi știm doar numele, prenumele, funcția, vârsta și data nașterii o cunoaștem deja, că e așa și pe dincolo, că mâine se va bloca în lift sau că va primi o sumă importantă de bani. Nu vi se pare puțin cam exagerat, cam penibil? Cum credeți că va reacționa un băiat sau o fată, născuți după astrologi, să zicem în zodia gemenilor, dacă fiind în viață de doar cinci zile, li s-ar prezice în horoscop următorul lucru: „Mâine aveți o întâlnire romantică cu iubitul,

iubita". Eu bănuiesc că va ieși un monolog de genul:

„Vai, o să mă aștepte Cristina în zadar mâine! Trebuie să-i dau neapărat un telefon și să-i spun că nu pot veni. Toate scutecele îmi sunt la spălat și nu am cum să mă duc! Numai să-i găsesc numărul de telefon. Cred că mi-am lăsat agenda în leagăn. Mami! Adu-mi agenda și telefonul! Repede!”

De ce vă mirați așa? Ce Dănuț nu are dreptul și el să iasă în oraș cu o fată? E băiat mare acum! Are cinci zile. Credeți că el n-ar vrea să adulmece parfumul unor buze trandafirii? Vă înșelați. Dacă așa scrie în horoscop, așa e!

În al treilea rând prezicerile horoscopului se bazează în general pe două lucruri: un artificiu sau mai multe de calcul și influența unei anumite constelații asupra persoanei respective. Apar aici două probleme. O să vă demonstrez cât de absurde pot fi. Iată de ce! Este ceva inacceptabil ca destinul unui om, care este influențat de foarte mulți factori interni și externi, să fie ghicit printr-un artificiu de calcul bazat pe ceva cu totul illogic: adunarea valorilor numerice ale literelor ce compun numele persoanei respective. De asemenea, după cum toți știm, singura stea care ne influențează viața este Soarele. Acesta se află în așa fel distanțat de Terra încât reușește să și încălzească planeta și să o și lumineze. Ori, din câte știu eu, nicio stea sau constelație nu se află așa de aproape de planeta noastră încât să ne influențeze viața, deoarece nu ne influențează sau afectează nici radiațiile stelei, primul factor cu care ar trebui să venim în contact.

În al patrulea rând mă întreb: Totuși cum pot renunța unii oameni la calitățile și trăsăturile caracteristice omului, pentru a obține trăsăturile și caracteristicile specifice unor animale (berbec, rac, leu, scorpion) sau a unor obiecte (balanța)? Nu realizează totuși că ceea ce îl deosebește pe om de animal este gândirea și trăsăturile specifice numai omului, care sunt mult mai multe decât la un animal. Presupun că nu v-ar plăcea ca cineva să vă strige: „Măi berbecule!” sau „Tu fecioaro!”. Vina este numai a voastră pentru că ați ajuns să credeți asemenea ineptii. În loc să vă

considerați oameni normali, sănătoși la trup și suflet, nu mai încetați prin a vă considera anumite animale sau personaje, care nu au nicio influență, sau o influență foarte redusă în viața de zi cu zi și care au mult mai puține calități de cât are un om.

Un ultim argument în ceea ce privește problema pusă în discuție. De ce horoscopul ia în considerare doar elemente puțin semnificative din viața unui om? De ce nu ia în considerare elemente cum ar fi rasa, naționalitatea, vârsta, experiența de viață, gradul de cultură, pasiunile și sentimentele, relațiile subiectului cu alte persoane sau multe alte trăsături importante? Vă spun eu de ce. Pentru că așa ar fi prea complicat, sau mai bine zis chiar imposibil, să se afirme că se poate afla viitorul fiecărei persoane care populează această planetă.

Tot ceea ce ați citit mai sus sunt argumente care duc la o concluzie inevitabilă, dar cu mai multe variante. Întrebarea care necesită a fi pusă este următoarea: Ce este cu adevărat horoscopul? Răspunsul meu e prompt și la subiect:

Horoscopul este, în primul rând, un joc stupid, inventat de anumite persoane care din păcate nu au nici cele mai elementare cunoștințe în materie de psihologie, astronomie, relații interumane și viață.

Horoscopul este o capcană pregătită de persoanele mai sus menționate, în care au căzut mulți oameni prea creduli, naivi, lipsiți de o gândire logică sau cărora în mod intenționat li s-a impus să creadă într-o asemenea bazaconie.

Horoscopul îl putem considera și o glumă de prost gust, făcută de cineva cu la fel de puțin simț al umorului.

În fine, horoscopul este, în cel mai rău caz, caz la care nici nu aș dori să mă gândesc, o manipulare mistico-semantică, pusă la cale de aceiași tipi dubași, menționați mai sus, cu scopul de a închide lumea într-un tipar, de a robotiza persoanele credule, pentru a le transforma în mase amorfe, manipulabile cu ajutorul câtorva cuvinte.

Am credința că după parcurgerea acestui capitol, veți

cădea pe gânduri, veți analiza cele expuse mai sus și veți face ceea ce e necesar: Veți renunța să credeți în asemenea bazaconii, vă veți trezi la realitate!

CAPITOLUL VI

„Armele secrete de manipulare a psihicului”.

„Fiecare înțelege numai ce e pregătit să înțeleagă”.

Secțiune 1.04 Mircea Eliade

Printr-o lege nescrisă a Vieții, totul se desfășoară de la inferior spre superior, de la primitiv la avansat și niciodată invers. Pe parcursul a mii de ani, omul a avut o tendință evidentă de progres, de înlesnire a muncii și a producerii anumitor bunuri strict necesare, a mijloacelor de transport, comunicație, etc. Cu cât orizontul cunoașterii omenеști s-a lărgit, datorită descoperirilor și revoluțiilor științifice, omul a progresat spre un viitor mai bun, mai luminos. Însăși viața omului, faptul că te naști, crești, te dezvolți, a dat ființei omenеști certitudinea că progresul este un drum necesar și util de urmat. Evoluția omenirii s-a făcut în ambele planuri: fizic și psihic. Este normal, deoarece evoluția fizică nu poate exista fără cea psihică și nici invers. În general progresul celulelor cenușii umane a ajutat la înlesnirea multor activități și la descoperirea de noi mașinării, care să ajute omul, cât se poate de mult, în munca sa. Forța fizică a fost doar o facilitate secundară, care fără forța psihică, fără un anumit proiect sau descoperire care să o pună la treabă, nu ar ajuta la foarte multe activități. Un exemplu este necesar. Să luăm una dintre muncile care necesită cel mai ridicat procent din forța fizică: munca într-o carieră de piatră. E drept, avem nevoie de oameni bine clădiți în această muncă, care să spargă și să transporte cantități mari de roci, însă fără mintea care a gândit la ce ar folosi această acțiune, fără mintea care a creat uneltele, care ajută la spargerea și transportul pietrelor, e greu de crezut că această activitate ar mai fi avut loc. E evident că orice activitate, cât de minusculă ar fi ea, are la bază un proces, în care este implicată materia cenușie a ființei omenеști. Având ca expuse aceste realități, necesare acestei teme, să trecem

mai departe.

Omenirea a tins întotdeauna să atingă modele de comportament, de organizare și de viață ideale. Aceste sisteme nefiind atinse au rămas pur teoretice. Sunt sigur că toată lumea visează la o viață liniștită, lipsită de griji, trăită în deplină pace și armonie. Cel puțin acesta este modelul ideal spre care tinde viața și organizarea umană normală. Dar modelul acesta este foarte greu de atins din numeroase motive. Despre o ramură a unuia din aceste motive voi vorbi în continuare.

Pământul a suportat de-a lungul a mii de ani povara a mii și milioane de lupte și războaie. Anormal din punct de vedere al noțiunii de progres, în ciuda scurgerii anilor și a evidentului progres mental, deci implicit tehnic, războaiele s-au agravat din punct de vedere al distrugerilor și al pierderilor de vieți omenești. Europa a suportat pe parcursul a unui singur secol două războaie mondiale, care s-au încheiat cu sute de milioane de morți și cu distrugeri remediabile pe parcursul a zeci de ani. Frica de a mai porni un război a fost, cred eu, maximizată de lansarea celor două bombe atomice asupra Japoniei, la Hiroșima și Nagasaki, și a conștientizării pericolului că următorul război va fi unul atomic, deci și ultimul. De acest fapt și-au dat seama și cei care au lansat înfiorătoarele bombe. De aceea următorul război care a început a fost „războiul rece”, a căror protagoniști au fost agenții secreți, spionii, toți cei care își aveau câmpul de muncă în domeniul de spionaj sau contraspionaj. A fost de data aceasta o luptă a minților, a inteligențelor bine pregătite, pentru că în acest război ori îți gândeai acțiunile într-o clipită, ori erai în drum spre lumea celor care nu cuvântă, sau care cuvântă foarte rar, pentru că nu au cu cine. Am ajuns și la punctul pe care vreau să-l discut în acest capitol. Războiul psihologic a fost o parte a războiului rece și este un război care încă se poartă. De ce? Pentru că cei care doresc să domine lumea, și-au dat seama că o pot face mai ușor subordonându-și gândirile majorității populației lumii, impunându-și propriul sistem de gândire, comportament,

învățare, relaxare etc. După ce acest lucru s-ar înfăptui, reprezentanții Noii Ordini Mondiale ar aplica regula: „Minoritatea se supune majorității”.

Influențarea psihică pentru impunerea sistemelor mai sus amintite are o aplicabilitate în domenii de viață foarte variate. O să începem cu ceva foarte cunoscut vouă: publicitatea, filmele și videoclipurile.

Pentru că este ceva obișnuit în cadrul grilelor de programe TV, publicitatea nu este pentru omul de rând, ceva periculos, deși așa cum au perfecționat-o americanii ea este periculoasă prin natura sa, prin utilizarea care i se dă și prin efectele, pe care vrând-nevrând ea le produce. Aceasta este bazată nu pe cunoașterea unui lucru, ci pe plăcerea care se obține de la el. François Brune scrie în „Fericirea conformistă” despre publicitate că face „să apară reflexe idioate la oameni inteligenți”. Prin tehnica publicității, realul este prezentat puțin euforizat, într-o manieră mai veselă, care aparent este inofensivă, dar care nu oferă nicio dovadă că obiectul prezentat este chiar așa cum se spune despre el. Metodele folosite în crearea publicității, măresc inimaginabil de mult, impactul acesteia asupra spectatorului. În general produse nocive, cum ar fi țigările, sau inutile, cum ar fi să spunem un parfum foarte scump sunt prezentate pe fundalul unor peisaje de vis sau a unor acțiuni întreprinse de actori sau personalități cunoscute și îndrăgite, pentru a da o încredere mai mare, dar în fapt ireală, în calitatea superioară a produsului și a utilității lui. Impactul este foarte mare gândindu-ne că deși nocive, țigările sunt fumate de o mare majoritate a oamenilor.

O altă metodă prin care se face manipularea minților unor oameni sunt emisiunile televizate. Mai nou, prin generozitatea cablului de televiziune, putem recepționa zeci de canale, din diferite colțuri ale lumii, care cu timpul vor deveni sute sau chiar mii. Michel Bugnon-Mordant analizează, în una dintre cele mai interesante cărți ale sale, „America totalitară - Armele secrete pentru stăpânirea lumii”, războiul cultural dintre Statele Unite și

Europa, având ca țintă principală Franța. Astfel un canal public, cum este France 2, difuzează aproximativ 300 minute de programe zilnice, care contribuie la promovarea modului american de a gândi și de a vedea lumea. Dacă luăm canalul TF1 vom vedea, că aceștia difuzează aproximativ 810 minute de emisiuni americanomorfe, adică nu mai puțin de 67Î din total.

Un mod foarte pervers de manipulare a minții sunt, poate surprinzător pentru unii, videoclipurile. Acestea sunt construite din imagini fugitive, neîncetat în mișcare, întrevăzute, care se succed într-o cadență susținută. Acestea împiedică atenția și gândul să se fixeze, având drept consecință, pe termen lung, deteriorarea atenției și concentrării, lumea nemaiputând fi percepută ca un tot unitar, ci ca o înlănțuire de senzații vizuale și auditive fugitive, fără sens. Astfel, spune Michel Bugnon-Mordant: „Liceanul astfel deformat se va dovedi incapabil să se concentreze asupra unui lucru mai mult de cinci minute. El se va dovedi un infirm cerebral, cu o capacitate atrofiată de a citi orice mare clasic, Balzac sau Zola. Dezamăgit, fără repere, fără puncte de referință solide, el va rătăci de la o idee la alta nefiind capabil să le lege. Universul lui va fi plin de imagini colorate, alcătuite din valurile prea albastre ale Californiei, din vilele cu piscină ale enclavelor bogătașilor din Florida, din marile campusuri universitare. Imaginile amestecate ale unor scene de stradă arătând violența negrilor, scene cu plaje străbătute de fete cu fețe de plastic, cu rotunjimi de silicon și de surferi cu mușchi proeminenți, umflați de bodybuilding. (...) Realitatea, cu nuanțele ei, cu diversitatea ei, se șterge în favoarea unei imagini de carte poștală”. (Michel Bugnon Mordant, „America totalitară - Armele secrete pentru stăpânirea lumii”, pagina 149)

Telespectatorul ajunge astfel doar un privitor care nu poate să reacționeze, ci doar să imite imaginea care i se oferă. Cu siguranță ați observat acest fenomen și la noi în țară, prin apariția formaților de hip-hop sau dance, care în afară de faptul că, pe unele porțiuni muzicale limbajul lor

se reduce la unul obscen și chiar jignitor la adresa voastră, nu are niciun mesaj sănătos de transmis, ci doar instigări la pervertirea anumitor sentimente umane. Dragostea este redusă la simpla acțiune de a face sex, fericirea este obținută prin consumul de alcool și droguri, de care cu timpul devii dependent și, bineînțeles, de consumul de țigări, iar soluția pentru o viață mai bună este încălcarea legilor, furtul, jaful armat. Pervertind intens aceste sentimente nu ar trebui să ne mirăm, ci să luăm măsuri când vedem și citim articole în mass-media, care ne înștiințează de comiterea unor violuri asupra unor persoane foarte în vârstă, sau a unor perversiuni comise asupra unor copii foarte mici. De condamnat este „bombardamentul” televiziunilor, cu reclame și filme, care tratează violența excesivă, perversiunile sexuale și vânzarea de țigări sau alcool.

Nu știu dacă ați observat, dar cam toate filmele lansate pe piață, de producție hollywoodiană, tratează cam același subiect: violența. Ca mare salvator al situației apare bineînțeles un american, un agent FBI sau CIA, care elimină elementul rău, în general de proveniență asiatică, chinez sau japonez, ori de proveniență sovietică, un comunist rus. Filmele americane au cam ajuns în culmea disperării, având în vedere următorul fapt: un luptător Shaolin cu sabie este bătut de un anumit american, care nu are nicio armă, decât propriile mâini. Din modestele mele cunoștințe legate de „arte marțiale”, nu prea cred că așa ceva este realizabil nici chiar în America. E greu de crezut că un maestru în mânăuirea sabiei este învins din două-trei mișcări, de un american înflăcărat de spiritul dreptății.

Nici modul de a te îmbrăca nu a rămas neinfluențat de americani și asta ne dăm seama, numai aruncând o privire scurtă în jurul nostru. Peisajul este mai elocvent dacă ne aflăm într-un liceu. Pe lângă faptul că blugii sunt pentru multă lume, de câțiva ani buni, accesoriul vestimentar comun, mai întâlnim și blugii cu trei numere mai mari, care îl fac pe posesor să semene cu „un schilod

scăpat de pe o banchiză devastată de un cataclism”, sau ghetete grele, negre ca smoala luate parcă „de la soldurile minerilor”. Mai nou a apărut moda încălțărilor feminine care posedă o talpă exagerat de groasă, aproximativ 10 – 12 centimetri, făcând fetele să arate „ca niște logodnice ale monstrului Frankenstein”. Ce să mai vorbim de zdrăngăneii din urechi sau nas, de frizurile cât se poate de colorate și anormale, de stilul de mers, dar mai ales de stilul de vorbit: „E marfă, e beton, așa că hai să facem un bairam, să fumăm o iarbă și să-i ascultăm pe mafioți și limbajul lor de cartier”.

O altă metodă de manipulare este „magia” cifrelor, literelor și semnelor. Ați văzut pe la diferite dughene care comercializează cărți, diferite „opere” care tratează numerologia magică. Această numerologie încearcă se reducă complexitatea ființei umane doar la anumite operații matematice, care includ cifrele din data nașterii. Dacă m-ați întreba pe mine, v-aș mărturisi fără nicio reținere, că aceste procedee sunt o insultă la adresa ființei umane, care prin faptul că deține peste câteva mii de trăsături, determinate de nu mai puțin de 138.000 de gene, nu poate fi redusă la un calcul matematic, deci în final la un număr. La fel stă treaba și cu zodiile. Trebuie să fii puțin dus cu sorcova, pentru a crede asemenea bazaconii și pentru a renunța la calitățile tale de ființă umană, adoptându-le pe cele ale unor animale sau obiecte. Am auzit pe mulți spunând: „Eu sunt berbec! Eu sunt leoaică!”. Nu cred că persoanelor respective le-ar plăcea să fie strigate: „Măi berbecule”! Iar pe devalorizarea asta mi-ar fi rușine să afirm că sunt leu. Ca să vedeți că nu vorbesc în gol, vă dau un exemplu.

Oamenii au inventat cifrele din motive practice, ele făcându-se utile mai ales la menționarea unor date mai importante, a unor cantități de produse, etc. Unui om născut în 20.08.1944 și care își va calcula formula proprie pe baza acestor cifre, i-aș spune următoarele lucruri. Anul 1978 este perioada care a trecut, în calendar, de la nașterea lui Hristos, după calendarul Ortodox, având anul

compus din 365 de zile (366 în cazul anului bisect). Totuși mayașii aveau anul compus doar din 260 de zile, iar musulmanii măsoară anii de la Hegira. Adevărul e că anul persoanei respective, la fel ca și ziua de naștere, ar fi diferite, dacă s-ar lua după calendare diferite. Faptul că anii și datele importante au corespondent în istorie prin cifre și numere doar pentru a le situa în timp, ne arată că cifrele n-au nicio influență asupra noastră, sau asupra destinului nostru.

Magia cifrelor este foarte puternic fixată în mentalitatea multor popoare. Astfel întâlnim foarte des cifra trei în literatura populară, în unele balade sau basme ale noastre: trei ciobănei, trei turme de miei (oi), peste nouă mări și nouă țări (Atenție la multiplii de trei: $3 \times 3 = 9!$), trei frați, trei surori; Iisus Hristos a fost răstignit la vârsta de 33 de an; Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt formează Sfânta Treime. Doriți și alte exemple? Haideți să luăm cifra șapte, cifră a cărei formă de coasă, ne duce cu gândul la „dama de negru”: șapte zile ale Facerii, șapte ani apocaliptici, șapte vaci grase, șapte slabe, șapte spice, șapte zile ale săptămânii, șapte culori în curcubeu.

Au existat de asemenea cifre și semne, de care unii oameni se tem, deși nu am auzit să fi mușcat pe nimeni. Primul este numărul 666, pe care mulți l-au atribuit lui Satana (fiarei). Știți de ce? Dacă nu știți vă spun eu. Pentru că Ioan spune în Apocalipsă, după ce în luna a șasea templul ebraic fusese distrus de 2 ori: „Al treilea șase ne va distruge de tot”. De aici s-a creat numărul 666, care a devenit cifră malefică. Ce mi-ați răspunde dacă v-aș întreba următorul lucru? Putem spune că locuitorii cartierului 1 Mai din București, care au ca prefix la telefon numărul 666 sunt demoni? N-ar fi mai bine să gândim omenește fără să credem în asemenea aberații? Bineînțeles că ar fi mai bine, însă unii (știm noi care) au tot interesul să ne facă să tremurăm de frică în fața unor cifre!

Americanii se pare că se tem de cifra 13. Multă lume o consideră cifră cu ghinion, însă americanii sunt mai

morcovari decât credeam. Clădirile cu mai multe etaje nu au etajul 13, sau camera de hotel cu numărul 13 în componență. Ele sunt numerotate cu numărul următor, 14. În realitate etajul 13 există, însă datorită superstițiilor exagerate nu este numerotat, ci trecut ca fiind etajul 14. Chiar și misiunile Apollo au sărit peste cifra care bagă lumea-n sperieți: 13. Un alt semn privit cu multă ură, de când Hitler l-a pus pe steagul său, este Zvastica. Puțină lume știe însă, că ea vine din simbolistica hindusă și are ca semnificații norocul, la orientali și indieni. Adevărul evident este că semnele, simbolurile și cifrele nu ne pot pricinui niciun rău. Că au fost folosite ca semne emblematice de anumiți conducători, care au făcut rău, e altceva. Semnele nu sunt vinovate de aceste asociații între ele și personalități întunecate ale istoriei.

Dar toate aceste arme secrete de manipulare sunt niște jucării, pe lângă cele despre care o să vă vorbesc în continuare. În lucrarea „Acțiuni importante observate la iradierea Ambasadei” apărută la editura „Hazorbach Limited”, sunt cuprinse niște date privind iradierea cu o armă psihotronică a ambasadei SUA din Moscova. La un control de rutină în 1962, specialiștii din CIA au constatat un lucru armant: ambasada era iradiată dintr-o clădire din apropiere.

Această iradiere a fost sistată după acest control, însă în 1976 își face din nou apariția. Se lansează un proiect secret, codificat „Pandora” și se descoperă că iradiind un lot de maimuțe, cu unde electromagnetice de joasă frecvență, apar, după trei săptămâni, leziuni degenerative ale sistemului nervos. Se face o verificare personalului din ambasadă și se descoperă leucemie și hidrocefalie la cei mai mulți oameni din ambasadă. După scurt timp aceștia decedează, iar guvernul american este obligat să plătească despăgubiri familiilor, în valoare de 200 de milioane de dolari.

Un raport privind cercetările parapsihologice ale Agenției de Informații pentru Apărare a S.U.A. (U.S. Defence Intelligence Agency) și anume raportul DST-1810

- 387 - 75, datat septembrie 1975, indică faptul că: „... au fost inventați generatori psihotronici care să extragă «energia biologică» umană, fie prin contact direct, fie pe calea concentrării mentale... Totodată, ele pot fi utilizate și ca arme pentru distrugerea echilibrului psihic al individului, lucru posibil la scară de masă... Prin influențarea interacțiunilor dintre toate viețuitoarele, psihotronica trebuie să ajute la reducerea tendințelor de agresivitate. Dar ea poate fi utilizată și pentru creșterea acestor tendințe și prezintă potențialul de a fi utilizată ca o armă efectivă contra oamenilor și, în special, a liderilor cheie” (Teodor Filip, „Războiul parapsihologic împotriva României”, pagina 35).

În final vreau să vă dau doar două exemple din ceea ce înseamnă războiul imaginilor televizate. Ele sunt amintite de Teodor Filip în cartea „Războiul parapsihologic împotriva României”, carte apărută la editura Obiectiv din Craiova în anul 1998 și pe care v-o recomand cu căldură.

„Ziaristii străini sunt convinși prin mijloace mai puțin ortodoxe, să prezinte imagini negative din țara contra căruia se desfășoară războiul psihologic. În cazul Irakului, care a atacat brusc, nu a fost timp pentru pregătirea unor asemenea acțiuni. Astfel opinia publică, după ce văzuse mult timp, în Irak, un aliat împotriva fundamentalismului iranian, nu s-a grăbit să ceară intervenție fermă. Procentul de americani care doreau intervenția în Irak era de doar 25%. Dar unul dintre canalele de știri americane, difuzează imaginea unei tinere, care relatează printre lacrimi, cum s-a refugiat în ultima clipă din Kuweitul ocupat, unde era asistentă. Ultimele imagini pe care le-a reținut, erau cadavrele noi născuților Kuweitieni, omorâți de soldații lui Saddam. Preluată de toate canalele de știri, informația a produs, într-o singură zi, procentul favorabil intervenției, 85%. După terminarea războiului, un ziarist francez a demonstrat, că știrea era falsă și că fata nu era asistentă, ci fiica ambasadorului kuweitian la Washington.

La fel stau lucrurile și înaintea intervenției militare la sol împotriva irakienilor. Opinia publică nu dorea ca

soldații să lupte direct, imaginile transmise din timpul războiului din Vietnam, nu puteau fi uitate. Difuzarea insistentă a imaginilor unui pescăruș mort datorită mareei negre declanșată de Saddam, a fost suficientă pentru a crește procentul favorabil la 80%. Mai târziu, naturaliștii canadieni au demonstrat, că specia din care făcea parte pescărușul, trăia dincolo de Cercul Polar, deci imaginea fusese filmată cu ani în urmă, după catastrofa scufundare a petrolierului «Esson Valdez»” (Teodor Filip, „Războiul parapsihologic împotriva României”, pagina 64).

Armele secrete de manipulare a psihicului sunt, chiar dacă nu ne place, descoperiri datorate progresului. Asta nu înseamnă că progresul e ceva rău. Dimpotrivă! Însă el trebuie folosit numai și numai în scopul evoluției spre o lume mai bună, mai pacifistă. Cei care folosesc progresul și descoperirile omenești în scopuri malefice sunt elemente negative în viața Omenirii, care n-au ce căuta printre oamenii civilizați ai rasei umane. Noi existăm nu pentru a ne urî și pentru a ne război, ci pentru a progresa spre un viitor mai luminos și mai liniștit. Chiar dacă e dureros, trebuie să admitem că mințile acestor oameni, care folosesc știința cu scopul de a-și schilodi semenii, sunt rezultatul perversității sentimentelor omenești.

Luăți aminte la tot ce v-am prezentat și aveți grijă să nu fiți manipulați în direcții contrare vieții sănătoase, singura care asigură echilibrul psihic și fizic. Fiți oameni între oameni și factor de progres al rasei umane.

CAPITOLUL VII

„Tatăl meu nu e Adam”.

„Omule! Care te încumeți să te crezi imaginea lui Dumnezeu, spune-mi dacă Dumnezeu mănâncă și dacă are un maț în fund”.

Secțiune 1.05 Voltaire - Les lettres d'Amabed

Am primit o temă foarte interesantă pentru vacanță. Poate având puțin timp liber, ați putea să îmi dați o mână de ajutor, pentru a o rezolva cât mai repede. Văd pe fețele dumneavoastră, atât curiozitate, cât și un răspuns afirmativ. Avem ca și cunoscute următoarele date: 6

miliarde de oameni, 2100 de religii, deci 2100 de Dumnezeu. Întrebarea problemei e următoarea: eu în care din acești 2100 de candidați la titlul suprem, să cred? Pe care să-l votez și să-l fac reprezentantul meu în ceruri? Se acordă un pumn (pardon, un punct) din oficiu. Timp de gândire: o viață întreagă. Nota maximă: rece (mă scuzați, zece). Baftă!

Dacă puneam această problemă cu câteva secole în urmă mă alegeam cu o poreclă „mișto”: eretic. Dacă cineva citea doar titlul acestui capitol, o încurcam rău de tot. S-ar putea ca și acum să-mi sară unii în cap. Eu îmi asum riscul. Îmi asum riscul, pentru că am dreptul să mă îndoiesc de veridicitatea anumitor lucruri „sfinte” și de unele teorii susținute de religii, în special cele care au ca și carte de căpătâi, Biblia.

Mă pornisem ca în acest capitol să fac o morală aspră anumitor persoane, dar ceva m-a oprit. M-am gândit în felul următor. Hai să judecăm totul la rece, hai să o luăm după fapte logice, concrete, adevărate, fără niciun nerv, fără ură sau mânie. Ura și mânia nu ajută la nimic, cu atât mai puțin nu limpezește mintea. Am făcut acest lucru. Am luat pe rând faptele le-am cântărit, le-am privit din diferite unghiuri. Multe săreau în ochi la cât de false erau. Unele trebuiau analizate mai cu grijă, dar în final ajungeam la aceeași concluzie. Sunt cât se poate de false! M-ați putea contrazice dacă ar fi numai părerea mea. M-ați putea contrazice dacă nu aș avea argumente solide. Nu e doar părerea mea. E părerea mai multor oameni cu o pregătire și o cultură mult mai vastă decât a mea. Încă mă mai puteți contrazice, dar asta doar după o documentare cât mai vastă.

Vă întrebați poate, de ce temă sunt legate problemele de care vorbesc? Precis v-ați dat seama din titlu și din începutul capitolului. Sunt legate de religie. Nu vreau să mă hazardez în a face afirmații, pe care nu le pot susține, însă există anumite probleme, care oricât ai încerca să arăți că sunt adevărate, e imposibil. Am zăbovit mult asupra acestor probleme. După ce am analizat probleme ca

Facerea Lumii, raiul, iadul, Judecata de Apoi și multe alte lucruri susținute de Biblie și de cei care cred în aceasta, în mintea mea s-au născut întrebări și răspunsuri. Hai să le luăm pe rând.

Vom începe cu ce e mai important, zic eu, cu Facerea Omului. Cine e de acord că Dumnezeu a făcut omul din apă și pământ? Cine? A! Dumneavoastră? Se prea poate. Pe tine te-o fi făcut Dumnezeu din apă și pământ, însă îmi pare rău să te dezamăgesc. Pe mine m-a făcut mama și tata prin procesul de reproducere. Prin fecundarea celulei de reproducere bărbătești, spermatozoidul, a unei celule de reproducere femeiești, ovulul. Procesul de dezvoltare e complicat, nu are rost să ți-l explic, pentru că oricum nu l-ai înțelege. Pentru tine totul e simplu. Ești apă și pământ. Chiar crezi că e așa de ușor să creezi ceva? Îți spun eu că nu e chiar așa de simplu precum crezi. Prin descompunere, cu ajutorul anumitor factori de mediu și a altor procese chimice, corpul uman neînsuflețit, nu mai lasă în urmă nimic decât scheletul osos, care necesită substanțe și procese chimice mult mai puternice, pentru a se descompune total. Concluzia unora a fost pripită: corpul uman după moarte devine pământ și apă deoarece, presupun, nu-și puteau explica dispariția țesuturilor, care acopereau scheletul osos. De aceea Biblia spune: „... te vei întoarce în pământ căci din el ai fost luat; căci țărână ești și în țărână te vei întoarce” (Geneza 3, 19).

Sunt o mulțime de contradicții și de verseturi care nu sunt susținute de adevărul științific. Să vă dau însă niște exemple incredibile susținute de anumiți autori de scrieri religioase. Astfel preotul Vasile Sorescu susține în cartea-dicționar „Figuri, evenimente și locuri biblice”, că Dumnezeu a creat lumea din nimic, doar cu ajutorul Cuvântului. Haideți să fim serioși oameni buni! Cum putem crea ceva din nimic? Această bazaconie merită un răspuns indiscutabil. Conform legii generale a conservării materiei și mișcării, acestea (materia și mișcarea) sunt indestructibile, adică nici nu pot fi create „din nimic”, dar nici nu pot să dispară „în nimic”. Domnule preot ați uitat o

lege elementară învățată în clasele gimnaziale: „Nimic nu se pierde, totul se transformă”? Ar fi oare posibil să nu aveți în vedere o lege atât de importantă și acceptată de toată lumea? Omul acestor timpuri nu mai înghite gogoși, domnilor teologi. Aveți deci grijă ce spuneți și ce susțineți. S-ar putea să vă treziți fără clienți.

O altă contradicție, dintre Biblie și adevărurile științifice, este crearea, putem spune, „la grămadă”, a astrilor. Astfel Dumnezeu a creat Soarele, Luna și stelele cam târziu, în ziua a patra. Moșulică era cam depășit de realitățile universale. A făcut în ziua a treia vegetația. Totuși eu nu prea văd cum putea apărea vegetația, fără o rază de soare. Cine a ajutat vegetația în procesul de fotosinteză? Cine? A! Lumina apărută cu patru zile înaintea astrilor? Cum e posibil să susții că ai lumină, înainte de a avea sursa de lumină? „Dumnezeu a zis: «Să fie lumină!» Și a fost lumină. (...) ziua întâi” (Geneza-I, 3 - 5), „Și Dumnezeu a zis: «Să fie niște luminători în întinderea cerului» (...) Ziua a patra” (Geneza-I, 14 - 19). Mare vrăjitor mai era și tataie ăsta, de altfel simpatic și puțin cunoscător. Le-a cam încurcat. A zis să fie lumină și a fost. După asta a creat sursele de lumină, pe care trebuia să le facă inițial, pentru a obține lumină. De unde avea el lumina din prima zi? Se jucau oare îngerii cu lanternele, cu scopul de a-l zăpăci de tot pe simpaticul Iahve. E ceva ilogic să zici că: „Am lumină, dar nu am sursa de lumină”. Adică prima dată am efectul și după aceea cauza? Am inundații și după aceea ploi torențiale? Am căldură și doar după aceea aprind focul? Am... Am fi tembeli să credem asemenea prostii. Cred că cel sau cei care au scris Biblia a avut chiar această speranță: să o citească o adunătură de tembeli, cu capurile pe umeri puse, doar ca să nu-i plouă în gât.

Dacă ar veni acest dumnezeu (sic!) să susțină, că Pământul a apărut înaintea Soarelui, oamenii de știință ar fi nevoiți să-i închidă gura, prezentându-i ca argumente în favoarea științei și în defavoarea lui, teoriile cosmogonice moderne cu privire la formarea sistemului solar. Astfel

toate acestea admit, că nu e cu puțință ca Pământul să se fi format înaintea Soarelui. Ca date concrete avem vârstele celor două corpuri cosmice: Soarele cu o vârstă aproximativă de 5 - 6 miliarde de ani, pe când Pământul doar cu o etate de 4,5 - 5 miliarde de ani. Așa că îmi pare tare rău să-l dezamăgesc pe „nenea zidaru’”, dar Știința ne arată clar că Soarele a apărut primul și numai datorită lui, a apărut Pământul și a fost posibil ca diferite forme de viață să se dezvolte pe acesta. De altfel nu ar trebui să uităm că Pământul se învâрте în jurul Soarelui și nu invers. Geocentrismul conceput în antichitate de Aristotel și finalizat de astronomul alexandrin Claudiu Ptolemeu, nu mai este înghițit de nimeni în ziua de astăzi. Este ireal, neadevărat! Știința a arătat care e adevărul, în ceea ce privește realitatea universală.

Să ne întoarcem la ce am discutat în începutul capitolului: primii strămoși - Adam și Eva. Ești sigur că strămoșii tăi sunt Adam și Eva? Dacă da înseamnă că tu ar trebui să fii un monstru. De ce? Pentru că, presupunând că strămoșii tăi, cei din care după mii de ani te-ai născut tu, ar trebui să fie fiii și fiicele lui Adam și ale Evei, prin incest repetat și prin degenerare genetică continuă, au creat o lume de monștri. Păi dacă noi suntem acei monștrii, îți dai seama ce bine ar trebui să arate Adam și Eva? Nici nu vreau să-mi închipui. Trebuie să fim însă, îngăduitori în privința incestului, așa cum este și Leo Taxil în „Biblia Hazlie”. Acesta spune, vorbind de căsătoria lui Cain cu una din surorile sale, „Nu-i vom face însă nicio vină din asta: judecând după «sfânta scriptură», incestul era obligatoriu în primele vremuri ale omenirii”. Chiar dacă, conform Bibliei, rasa omenească s-a format prin incest repetat, ceea ce este o insultă adusă Omului, primii oameni nu au fost pedepsiți pentru acest păcat grav. De ce? Pentru că acel Dumnezeu (sic!) limitat, care stă în ceruri și căruia i-a trecut într-o zi prin cap să-și facă o lume de ale cărei specimene să se distreze, nu cunoștea alt mod de a perpetua specia, decât printr-o metodă oribilă: Incestul repetat al unor oameni de lut.

E foarte interesantă evoluția primelor fapte din Biblie. Se spune că Dumnezeu a creat lumea în șapte zile. Dacă avea săptămâna doar trei zile, fiți siguri că s-ar fi spus, că lumea a fost creată în trei zile. Da' stai domnule, ce i-a trebuit atâta timp? De când ne putem permite nesimțirea să-L încadrăm pe Dumnezeu într-o noțiune a timpului inventată de oameni. De când ne permitem luxul, să-L și punem pe Dumnezeu, să se odihnească duminica? Mai rămâne să-L trimitem la biserică și e clar. Treaba asta, cu Facerea Lumii în șapte zile, nu e o badiocură foarte gravă adresată Adevăratului Dumnezeu? Să vă fie rușine! Dacă aş susține asemenea lucruri mi-ar fi o rușine, că m-aş ruga să mă înghită pământul!

Am ajuns și la căderea în păcat, sau mai bine zis la pomul „cunoștinței binelui și răului” și la șarpe, Inamicul Public numărul 1. Trebuie să ne întoarcem din nou la domnul preot Vasile Sorescu, care în cartea ceva mai sus amintită, „Figuri, evenimente și locuri biblice”, spune despre lucrarea de ispitire, următorul lucru: „În lucrarea de ispitire, Satana s-a folosit de șarpe. El a inspirat mai întâi primilor oameni îndoiala, apoi curiozitatea și în cele din urmă mândria. Așa lucrează Satana și astăzi. Îndeamnă pe oameni să pună la îndoială înțelepciunea lui Dumnezeu, apoi ațâță curiozitatea pentru lucruri nedescoperite de Dumnezeu, făcându-i să uite și să nu ia în seamă atâtea adevăruri descoperite, de maximă importanță pentru mântuire”. Vreau să-l întreb pe domnul preot Vasile Sorescu un singur lucru. Cum crede el că s-a realizat progresul omenirii? Cu oameni care au ascultat de porunca unui dumnezeu (sic!) fricos, „Crede și nu cerceta!”, sau de oameni care au realizat că această poruncă, aparține unui fals dumnezeu, creat de cei care au scris și Biblia, un dumnezeu temător de cei care s-ar îndoii de cele scrise în Biblie și care au căzut în „ispită”, întrebându-se, îndoindu-se și cercetând, dacă realitatea universală este cea prezentată de Biblie? Domnule preot, progresul rasei umane nu se poate realiza cu oameni temători să cerceteze, să se întrebe, să se îndoiască, pe motiv că-i

altoiește „moșulică” la muzicuță de nu se văd. Progresul s-a realizat cu oameni care au avut curajul să cerceteze și doar apoi să creadă, cu oameni care au avut curajul să studieze necunoscute, să inventeze, să descopere. Datorită lor, dumneavoastră domnule preot, vă deplasați cu o mașină, nu cu o căruță, datorită lor puteți să folosiți telefonul în cazuri extreme și nu numai, datorită lor nu trebuie să lucrați la lumina lumânării, ci vă înlesnește vederea curentul electric, care străbate filamentul unui bec. Să vedem, domnilor teologi, dacă ați putea renunța dumneavoastră la tot ceea ce a realizat știința, pentru că toate descoperirile au fost făcute de niște „eretici”, care nu au ascultat de porunca nerușinată „Crede și nu cerceta!”. Așa că e cam greu, domnii mei? Eu zic să vă mai gândiți cum stă treaba cu Dumnezeu acesta primitiv, fricos, dar sângeros.

Să terminăm cu primii oameni care au trăit în grădina Edenului. Eva și Adam au avut doi fii: pe Cain și Abel. Abel era păstor, iar Cain era agricultor. Acesta din urmă și-a omorât fratele, pentru că Dumnezeu a primit jertfa acestuia și nu a primit-o pe a sa. Dumnezeu l-a blestemat pe acesta și l-a izgonit în lume. Vedeți însă că aici este o problemă. În care lume a fugit Cain? Primii patru oameni ai acestei lumi erau aici, trei bărbați și o femeie. De cine se temea Cain, când i-a spus lui Iahve următoarele cuvinte: „Iată că Tu mă izgonești azi de pe fața pământului; eu voi trebui să mă ascund de fața ta și să fiu pribeag și fugar pe pământ; și se va întâmpla că oricine mă va găsi, mă va omorî” (Geneza, 4, 14). Se pare că acest Cain era cam paranoic săracu’! Ce credea? Că se va întoarce fratele său din morți, pentru a se răzbuna? De cine se temea în halul acesta? Se pare că era cam sărit de pe fix băiatu’, din moment ce nu avea de cine să se teamă că va fi omorât. Pe pământ era doar el și părinții lui.

Eu unul, nu pot să-mi consider strămoși sau părinți pe această familie de bezmetici, pe niște copii care se omoară între ei, deoarece sacrificiul unuia a fost primit mai bine de către Dumnezeu, decât al celuilalt. Eu n-am

strămoși criminali și nici nu voi suporta osânda pentru „păcatul strămoșesc”, păcatul lor de altfel, nu al meu. Și-au făcut păcate, să răspundă pentru ele. Eu nu răspund de păcatele lor, nici ei de ale mele. Fiecare cu viața, viciile și păcatele lui! Eu nu suport nicio pedeapsă. Dacă Eva nu s-a putut abține și a mușcat din măr fără să ceară voie, treaba ei. Dacă-i nesătulă, aia-i iar treaba ei. Eu nu plătesc pentru viciile ei, ci doar pentru ale mele. În plus, strămoșii mei au fost oameni normali, nu dezaxați!

Haideți să mai râdem puțin de bătrâneii ăștia care se consideră strămoșii noștri. Mulți dintre ei au vârste care sunt cam trase de păr. Cu o sănătate de fier puteai trăi chiar și 969 de ani! Ce să mai vorbim de superpotența primilor oameni. Erau foarte cuminiți până împlineau 100 – 150 de ani. Apoi treceau la fapte și perpetuau specia, punându-și soțiile să nască de nenumărate ori, la vârste astronomice. Soția lui Matusalem, fiul lui Enoh, a trăit în disperare până când, la 187 de ani, bărbatul său s-a hotărât să o iubească. Se pare că așteptarea a meritat, pentru că apoi, până la sfârșitul vieții, acesta i-a făcut nevastei o duzină de copii, dând dovadă de virilitate. Teologii au încercat să dreagă problema anilor și a potenței nemaiîntâlnite a acestor oameni. Au spus că anii pot fi considerați și numai perioade de revoluție ale Lunii. Și așa, luând în considerare această metodă de aflare a vârstei, am ajunge la unii strămoși, să afirmăm că au avut copii la vârsta de 5 ani și cinci luni, dacă l-am lua ca exemplu pe Enoh. Ce să-i faci, ăștia au fost copii precoci!

Spre final vreau să vorbesc puțin despre cele două locuri de care ne temem așa de mult: iadul și raiul, „stațiunile de tratament” unde își petrec concediul dracii și îngerii. Știm acum cu toții că această împărțire s-a făcut de mult, acum câteva mii de ani când se credea că Pământul e plat, că cerul e găurit și că prin găuri sfântul Ilie toarnă ploaie, că dracii locuiesc sub pământ, în iad unde e extrem de cald și unde sufletele păcătoșilor merg după moarte pentru a fi chinuite veșnic. Că îngerășii stau în cer, acolo unde urcă sufletele celor cu puține păcate, care au fost

cuminți toată viața, și e un loc în care toată lumea are ce vrea, când vrea, cât vrea, locuind în deplină armonie cu toată lumea. Stilul ăsta de viață seamănă cu modelul de societate, ideal pentru comunism. Ca să vă exemplific, dați-mi voie să vă redau, din memorie, un banc.

Ion neînțelegând cum va fi în comunism, merge la prietenul lui cel mai bun, Gheorghe, să ceară explicații. Prieten de-o viață, Gheorghe se oferă cu cea mai mare plăcere să-i explice amicului său. „Mă Ioane, în comunism o să fie cam așa: o piață mare, mare, plină cu varză, din care fiecare își ia cât dorește”. Puțin derutat, Ion replică: „Mă Gheorghe, da' mie nu-mi place varza!” După un scurt moment de gândire, Gheorghe răspunde cu un zâmbet larg: „Ei, lasă că o să-ți placă!”

Revenind la problema pusă în discuție, iadul și raiul, o vom lua din nou pe drumul Științei. Acum știm că s-a ieșit în spațiul cosmic, că s-a străpuns cerul cu racheta și culmea, nu s-a dat de niciun înger, nici măcar de unul răătăcit. Se știe că s-au făcut cercetări și s-a ajuns la determinarea structurii interne a geoidului pe care-l populăm, care ce e drept, în străfundurile sale adăpostește substanță lichidă, care are la Celsius câteva mii de grade, iar la barometru câteva mii de atmosfere. Din păcate, spre dezamăgirea unora, nu s-a dat de niciun Michiduță, și de niciun cazan cu smoală. Mai ști, s-or fi mutat!

E clar că s-a făcut asocierea între iad, locul în care e cumplit de cald, unde ard în focul veșnic sufletele păcătoșilor, și centrul Pământului, care cum spuneam are o temperatură nu tocmai bună pentru a obține un ten bronzat prea uniform. E evident de asemenea, că s-a făcut asocierea între cerul, înălțimile, și culoarea albastră a acestuia, culoare care place aproape tuturor, și raiul. Cine nu și-ar dori să locuiască în cer, rai, cum vreți să-i ziceți, acolo unde totul e bine. Din păcate trebuie să vă întristez! Nu prea multă lume cred că poate să se mențină în aer la o asemenea altitudine și la o asemenea lipsă de oxigen cum e acolo. Oameni stând pe nori și exersându-și talentul muzical la harpă, vedem numai în desene animate. În viața

reală e imposibil de realizat. Ce să-i faci? Asta e viața!

Am întâlnit nu numai printre oameni necunoscuți mie, ci și printre prietenii mei o idee obsedantă: Sfârșitul Lumii. I.C. Sângeorzan scrie într-o foarte bună carte a sa, „Știința și religia despre structura Universului”, că acest sfârșit poate avea cinci variante reale. Dați-mi voie să le înșir, citând din cartea domnului Sângeorzan:

„A) epuizarea energiei solare («stingerea» sau «întunecarea» definitivă a Soarelui);

b) explozia Soarelui;

c) ciocnirea Soarelui cu altă stea;

d) ciocnirea Pământului cu alt corp ceresc;

e) moartea «termică» a Universului”.

Tot domnul Sângeorzan susține că primele patru variante nu pot fi luate în discuție, decât având în vedere o producere a acestora peste câteva miliarde de ani. Soarele are o durată de viață de aproximativ 10 miliarde de ani. Cinci miliarde de ani s-au scurs din viața astrului nostru strălucitor. Ne va mai onora cu prezența, încă pe o perioadă la fel de lungă, ca cea de până acum. În ceea ce privește ultima variantă, cea a „morții termice a Universului”, ea nici nu poate fi luată în discuție. Acest lucru nu se va produce niciodată deoarece „contravine uneia din cele mai generale legi a Universului, legea conservării materiei și mișcării”. Restul balivernelor sunt pentru proștii, care cred că cineva se va strădui să le facă în 2000 un show, care să aibă ca reprezentanți niște „înaripați” și niște „încornorați”. Ia mai lăsați-ne popilor cu scenariile voastre grotești! Adevăratul Dumnezeu nu ar face nimic din ce scrie în Apocalipsă! Dacă o să facă ceva, va fi doar privitor la voi, cei care ne poluați mințile cu imagini nesănătoase. Vă va stinge viața din organisme, pentru că nu meritați să consumați energia acestei planete. Energia pe care voi o folosiți pentru a înnebuni oameni și pentru a-i face să tremure, se poate folosi la fel de bine pentru a crea locuințe, școli, spitale și pentru a face oamenii fericiți și sănătoși. Fiți siguri că așa va fi!

În final vreau să-i întreb ceva pe toți discipolii acestui

dumnezeu războinic și sângeros. De ce pentru fapte și adevăruri dovedite științific, cum ar fi forma geoidă a pământului, biserica a ars pe rug o seamă de savanți, în numele unui Dumnezeu, pe care oricum ei erau singurii care-l serveau? Un Dumnezeu sângeros, pus pe crime sadice și pe asuprirea celor care grăiau adevăruri dovedite atunci și acum, adevăruri incontestabile. Doamne apără lumea de un asemenea Dumnezeu! Unul dintre oamenii de seamă arși pe rug în acele timpuri, din asemenea cauze, a fost și Giordano Bruno. Acesta a avut totuși un ultim cuvânt de spus în fața celor care slujeau un fals Dumnezeu: „Cunoaște omule! Lumina cunoașterii vine de la Dumnezeu! Întunericul vine de la omul decăzut, căruia îi spuneți diavol! Cunoaște și te vei înălța!”. Spre bucuria mea mulți i-au urmat sfatul. Dacă nu ar fi fost așa, am fi rămas în același stadiu al cunoașterii ca pe vremea lui Giordano Bruno.

V-am demonstrat în câteva rânduri, și prin câteva exemple elocvente că totuși, se pare, din păcate, Biblia conține multe neadevăruri. Dar pentru aceste mari erori vor fi pedepsiți cei răspunzători. Nu eu, nu tu cititorule, ci cei care se fac vinovați de această absurditate. Să nu veniți să-mi spuneți, așa cum una din profesoarele mele de religie, într-un moment total lipsit de inspirație, mi-a spus: „Ceea ce zici tu sunt lucruri puse acolo de Satan, pentru a ne face pe noi credincioșii, să ne îndoim de spusele din Biblie”. Cum oameni buni? Eu mă întreb niște lucruri care mă pun pe gânduri și care vi le arăt, nu numai eu, ci și alții, că nu sunt nici pe departe adevărate, iar ea îmi spune, că un domn pe nume Satan, le-a pus acolo. Cum le-a pus? Dacă le-a pus înseamnă că el le-a și scris! Din asta eu trag concluzia că îl facem pe Satan co-autor al Bibliei! Hai să fim serioși! Cine v-a spus așa ceva, doamna profesoară? Cu tot respectul, dar sunt niște afirmații grave! mai bine ați spune cinstit că nu știți să explicați o minciună decât prin emiterea alteia.

Dragii mei români, ce să vă mai spun în încheierea acestui capitol? Vă pot spune un lucru cert. L-am aflat și

eu nu de mult de la un OM: „Dumnezeu există și e viu!”. Însă nu seamănă deloc cu cel prezentat de diferite culte, oricare ar fi ele. De ce? Deoarece cultele au fost create de oameni, și se pare că foarte puțini oameni l-au înțeles pe Dumnezeu așa cum este:

„Indestructibil, omniprezent, fără început și sfârșit, veșnic, indefinibil!” Nu consumați energia proprie pe gânduri cum ar fi: „Oare va fi sfârșitul lumii?” Luați în considerare cele arătate mai sus, îndoți-vă de veridicitatea celor spuse în Biblie, căutați răspunsuri și nu uitați următorul lucru, lucru pe care știința îl susține și-l demonstrează printr-o serie de argumente și legi indiscutabile și total reale:

„Universul material, este fără început și fără sfârșit în timp și spațiu! Materia veșnică în neîntreruptă mișcare este inepuizabilă!”

CAPITOLUL VIII

„NATO - sau de ce își schimbă lupul părul, dar nu și năravul”.

„Să-l ia dracul pe acela care se culcă pe-o inimă de sârb!”

Secțiune 1.06 Nichita Stănescu

Forța fizică este una din miile de calități ale omului. E totuși una din cele mai importante. De-a lungul secolelor a fost folosită în multe activități care o necesitau, dar a fost și factorul decisiv în câștigarea multor conflicte. Trebuie să admitem însă, că fără armele sofisticate inventate de oameni inteligenți și fără strategiile de luptă ale unor conducători cu o minte șireată, scormonitoare, câștigarea războaielor, în care dușmanii erau mai puternici și mai numeroși, nu ar fi fost posibilă.

În acest sfârșit de secol care a fost marcat de două războaie teribile, dar mondiale, forța fizică a combatanților nu mai este așa de importantă. Cantitatea, complexitatea dar și puterea de distrugere a armelor folosite sunt cele trei etaloane, care influențează soarta unui război. Armele acestui sfârșit de mileniu au o putere de distrugere așa de mare, încât dacă ele ar fi folosite toate odată, un om ar

putea muri de câteva mii de ori. Unele arme, în general cele cu substanțe radioactive, sunt așa de perfide și de criminale, încât te întrebi dacă le-am făcut chiar noi, oamenii, sau niște creaturi, care nu au altceva în minte decât distrugerea rasei umane.

După primul război mondial, la 25 iulie 1929 a intrat în vigoare pactul Briand-Kellog, semnat de 72 de țări printre care și Germania, SUA, Franța, Marea Britanie, Italia, Japonia. Aceste țări denunțau războiul și se angajau, prin semnarea pactului mai sus amintit, să nu mai recurgă niciodată la el. Se pare că fruntașele acestui pact, numite și mari puteri, nu și-au respectat propria semnătură, angajându-se în noi războaie, care au adus lumii doar necazuri, morți, răniți și foamete. A trebuit încă un război mondial și două bombe atomice, la Hiroșima și Nagasaki, pentru ca marile puteri să se convingă de forța nimicitoare a armelor. Pentru a nu repeta greșeala de a declanșa un nou război mondial, chiar și după semnarea unor pacte, marile puteri au înființat forțe de menținere a păcii, alianțe militare și organizații: ONU (Organizația Națiunilor Unite) a cărei cartă a fost semnată de 50 de țări la San Francisco, la data de 26 iunie 1945, NATO (Organizația Tratatului Atlanticului de Nord), care a luat ființă la 4 aprilie 1949 și mai recent înființata OSCE (Organizația pentru Securitate și Cooperare Europeană), datată ianuarie 1995.

Ajungând la ce vreau să vorbesc în acest capitol și anume „Intervenția NATO în Iugoslavia”, voi începe cu un scurt istoric al regiunii Kosovo, prezentat după datele furnizate de agenția de știri Taniug, în săptămânalul „România Mare”, din 28 mai 1999 (articolul „Istoria regiunii Kosovo ar putea explica evoluția conflictului de secole dintre etnicii albanezi și sârbi”).

„Încă din Evul Mediu pe teritoriul Kosovo-Metohia a trăit o populație sârbă omogenă. (...) În Kosovo, Serbia a edificat un stat medieval puternic. Prin urmare, a conștientiza că aici se află leagănul Poporului Sârb constituie parte inalienabilă a identității naționale sârbe. Biserica Ortodoxă sârbă fondată în 1219 a contribuit la

cultivarea ideii că pământul sârb strămoșesc se află în Kosovo-Metohia (...) După invazia otomană din secolul al XIV-lea și înfrângerea sârbilor în bătălia de la Kosovo Polje (Câmpia Mierlei) în 1389, sârbii au pierdut independența statală și libertatea. (...) Invazia otomană a provocat migrații masive în Balcani, dar Kosovo-Metohia a continuat să existe ca teritoriu sârb, în condițiile în care în secolele al XV-lea și al XVI-lea, etnicii sârbi reprezentau 97% din numărul total al populației”.

După înfrângerea Imperiului Austriac de către cel Otoman, sârbii, care au participat și ei la luptele dintre cele două imperii, au fost reprimati violent și determinați să se deplaseze spre nord în cadrul a două mari migrații.

„Nu se cunoaște numărul exact al sârbilor care au migrat, dar se știe că aproximativ 200.000 s-au îndreptat spre Austria în timpul primei migrații din 1690. Numărul etnicilor sârbi s-a redus astfel, dar Kosovo a rămas un teritoriu omogen din punct de vedere etnic, dens populat de sârbi până la mijlocul secolului al XVIII-lea. (...) Primele confruntări directe dintre sârbi și albanezi au avut loc cu ocazia războaielor de eliberare purtate de Serbia și Muntenegru împotriva Imperiului Otoman, în 1876 și 1877, albanezii apărând Imperiul Otoman. (...) Următoarele trei decenii până la primul război balcanic din 1912 au fost marcate de persecuții, asasinate și expulzări ale sârbilor de pe acest teritoriu, afectându-se astfel profund echilibrul etnic din Kosovo și Metohia. Peste 40.000 de sârbi s-au refugiat în Serbia propriu-zisă într-un interval de aproximativ 30 de ani. Documente datând din această perioadă atestă comiterea de asasinate, jefuirea de biserici ortodoxe sârbe și chiar profanări de morminte”.

„După război, albanezilor li s-a permis să-și înființeze propriul stat, conform deciziilor Conferinței Internaționale de la Londra. Ei nu au fost însă mulțumiți de frontierele stabilite deși marile Puteri au respins pretențiile teritoriale față de Grecia și Serbia. Albanezii au cerut ca localitățile Peci, Mitrovița, Priștina, Skopje și Tetovo să fie alipite statului lor, dorind astfel să realizeze proiectul unei Albanii

Mari. (...) În 1943 s-a înființat cea de-a doua Ligă de la Prizren, care a continuat reprimarea etnicilor de altă origine decât cea albaneză, aceștia fiind expulzați sau dați dispăruți. (...) Reprimările s-au intensificat fiind în principal executate de regimentul din Kosovo și divizia SS Skanderbeg, în care erau înrolați 11.000 de albanezi. Aproximativ 10.000 de sârbi au plecat din regiune sau au fost deportați în timpul celui de-al II-lea război mondial”.

„Regiunea Kosovo-Metohia a fost integrată în Iugoslavia după prăbușirea Germaniei naziste și i s-a acordat statutul de provincie autonomă (...) Politica postbelică din Kosovo a vizat consolidarea regimului politic. S-a adoptat o legislație care interzicea revenirea sârbilor ce părăsiseră regiunea și s-au încurajat tendințele separatiste. Potrivit Constituției din 1974, Kosovo-Metohia a devenit parte constitutivă a Federației Iugoslave. Prerogativele cu care au fost investiți etnicii albanezi din regiune le-au oferit posibilitatea să-i expulzeze pe sârbi și pe muntenegreni. Universitatea din Priștina a început, tot mai mult, să urmeze indicațiile autorităților de la Tirana. Elementele separatiste din rândul forțelor de Poliție și Justiție s-au impus tot mai mult, determinând zeci de mii de etnici nealbanezi să părăsească provincia, în timp ce aproximativ 800 de localități au fost purificate etnic în detrimentul sârbilor. Părăsirea regiunii de către sârbi și muntenegreni a atins proporțiile unei expulzări organizate”.

„Conflictele din provincie s-au agravat, ducând în 1981 la manifestări fâțișe ale unui naționalism albanez. Sloganul «Kosovo-Republică» a fost înscris în programul naționaliștilor albanezi, al căror obiectiv final era separarea de Iugoslavia și alipirea la Albania a teritoriilor populate de etnicii albanezi. Profitând de ostilitățile din fosta Iugoslavie, etnicii albanezi din Kosovo-Metohia au proclamat, în 1991, Republica Kosovo, contrar Constituției în vigoare și cu sprijinul unor cercuri din Occident, înființând autorități și instituții de învățământ și sănătate paralele și formând practic un stat ca alternativă la

Republica Federativă Iugoslavia. A fost înființată Armata de Eliberare din Kosovo, UCK, ale cărei acțiuni au fost îndreptate nu numai împotriva populației de altă etnie, ci și împotriva minorității albaneze care dorește negocieri cu oficialitățile sârbe”.

Revenind în prezent, la „regimul Miloșevici”, așa cum l-au numit occidentalii și cei care nu cunoșteau situația reală din Iugoslavia, din timpul conflictului, ar trebui luat în considerare Memorandumul din 21 ianuarie 1913 pe care Guvernul sârb din aceea vreme, l-a trimis puterilor occidentale și în care se spunea următorul lucru: „Niciun Guvern Sârb sau Muntenegrean nu dorește și nu ar putea să cedeze nici albanezilor, nici altcuiva, pământul sfânt al poporului sârb (e vorba de același pământ pus în discuție și acum, în 1999: Kosovo - n.a.). Populația sârbă nu va face concesii în legătură cu această problemă, nu va negocia, nu va face compromisuri și niciun guvern sârb nu va accepta să facă aceasta”.

Ce putem spune despre semnatarii acestui Memorandum? Că instauraseră și ei „un regim de teroare, de cenzurare a presei”, așa cum americanii au vrut să arate cu orice preț, în cazul lui Miloșevici? Putem spune că și ei erau naționaliști extremiști sau chiar comuniști? În afară de faptul că acei oameni își iubeau țara și pământul țării și îl apărau cu orice preț, nevrând să cedeze nicio bucățică din el, străinilor, nu putem spune nimic altceva. Nu văd nimic rău în a-ți iubi pământul țării și țara în care te-ai născut. E normal, ca atunci când cineva încearcă să ciuntească din pământul țării tale, să fii revoltat și să încerci să aperi acea bucată de pământ ca și cum ar fi a ta. E ca și cum vecinul tău ar dărâma gardul care îl are în comun cu tine și l-ar ridica din nou, la doi metri mai în interiorul curții tale. Sârbii au o regulă sfântă pe care noi, românii, am cam uitat-o: Pământul sfânt al patriei nu poate face obiectul nici unei negocieri!

Miloșevici nu a fost singurul care nu a permis ca granițele țării lui să fie retrasate. Precedentul există! Memorandumul din 21 ianuarie 1913! După cum ați văzut

și din scurtul istoric prezentat mai sus, albanezii nu au niciun drept asupra regiunii Kosovo – Chiar dacă în Kosovo procentul albanezilor este semnificativ, ați văzut cum a fost obținut: prin expulzări, deportări, asasinate și epurare etnică. Așadar NATO a sărit în ajutorul unor oameni cruzi și războinici, pentru a-și proclama un stat independent, pe pământul care este leagănul civilizației sârbești. Un mai bun motiv de a-ți apăra țara împotriva NATO și a separatiștilor albanezi (UCK), nu cred că există.

Să intrăm însă în amănuntele acestui război nedeclarat și necinstit, pe care NATO l-a declanșat, chiar dacă motivele nu erau întemeiate. Să vedem care au fost aceste motive. În ceea ce-i privește pe americani, nu au fost multe. Intervenția NATO a fost justificată, din punctul lor de vedere în următorul fel: „Regimul Miloșevici” a persecutat și purificat etnic albanezii din provincia Kosovo, încălcând grav o serie de drepturi ale omului. Oficialii NATO susțin, că rezolvarea conflictului a fost încercată pe cale diplomatică (vezi acordul care s-a încercat să se semneze la Rambouillet), însă datorită faptului că puterea din Iugoslavia este deținută de „regimul Miloșevici”, nu s-a putut încheia acest acord. Drept urmare, neținând cont de amenințările alianței, Iugoslavia a început să fie bombardată la sfârșitul lunii martie a anului 1999.

Nu voi nega, dar nici confirma faptele condamnabile, care au fost sau nu înfăptuite de armata sârbă, din simplul motiv că nu am dovezi în niciun sens. Știu însă, și v-ați putut și dumneavoastră da seama din cele descrise de agenția Taniug, că nici albanezii nu sunt niște noi născuți în materie de persecuții. Așa că, să o luăm pe rând, începând cu acordul de la Rambouillet.

E posibil ca la negocierile din Franța, alianța să fi dorit a nu încheia un acord, ci a materializa un dictat. Această ipoteză este pusă în discuție de Cristian Ulea, în paginile ziarului „Cotidianul” de luni, 22 februarie 1999 (articolul „La Rambouillet se dorește încheierea uni acord sau materializarea unui dictat?”). Dovezi, care să susțină această ipoteză sunt destule. După expirarea ultimatului

de la Rambouillet, canalul de televiziune „Euronews” a prezentat declarația reprezentantului italian în Grupul de contact, ministrul Lamberto Din care declară ceva de-a dreptul surprinzător: „Sârbii acceptă formula de autonomie, care le-a fost prezentată de Grupul de contact, iar albanezii, nu!”. Șocant, nu!? Albanezii sunt mai lacomi decât îi credeam. Se pare însă că nu a fost numai atât. Ambasadorul american Cristopher Hill i-a „clarificat” președintelui sârb Milan Milutinovici, poziția SUA față de problema în discuție: „Nu va exista niciun acord în cazul în care Iugoslavia nu acceptă trupe NATO în Kosovo”. Președintele Serbiei a subliniat faptul că „... am venit la Rambouillet cu bună credință, pentru a discuta autonomia regiunii Kosovo și Metohia pe baza planului Grupului de contact, care nu luase în considerare, în cursul reuniunilor sale anterioare, problema ocupării militare a Kosovo...”, deci nu i se părea normal ca acum să i se impună și trupe NATO în Kosovo. Ambasadorul american a reacționat la spusele lui Milutinovici, amenințând fățiș că „... în acest caz, vom propune un asemenea acord politic încât acesta va fi de neacceptat de către voi (de către Sârbi - n.a.), urmarea fiind că, vom putea arăta că voi sunteți cei care nu doriți o înțelegere”. De asemenea „International Herald Tribune”, într-un articol legat de problema pe care o avem în discuție, spune: „Pentru a-l forța pe Miloșevici să accepte o forță terestră a NATO în Kosovo, Bill Clinton l-a amenințat pe liderul sârb cu folosirea unui război de înaltă tehnologie și atitudine împotriva forțelor sale terestre”.

E de înțeles că americanii au dorit din început acest lucru, intervenția militară a trupelor NATO în provincia Kosovo. E cât se poate de reală ipoteza ca acordul de la Rambouillet, care în final nu s-a mai semnat, să fi cuprins punctele inacceptabile de către partea sârbă, puncte înscrise în acest acord de către americani. Prin urmare, putem spune, că nesemnarea acordului nu a fost doar din vina sârbilor, ci și din cea a americanilor, care au găsit de cuviință să emită pretenții aberante.

Pentru NATO se pare că a fost foarte important să

mențină o imagine nereală a societății Iugoslave care, susțin ei, ar fi fost controlată în totalitate de „regimul naționalistului Miloșevici”. Faptul că toți sârbii sunt naționaliști, este un motiv pentru Alianța Nord-Atlantică să bombardeze Iugoslavia. Aceștia susțin că puterea în Iugoslavia ar fi deținută de naționaliști. De fapt, așa cum scriu și doi sârbi pe e-mail, treaba stă altfel. Sentimentele naționaliste sunt exprimate de câțiva iugoslavi, dar acestea sunt simțite de întreaga populație a țării.

Articolul „Bomba de dimineață”, din ziarul „Jurnalul Național” de joi 15 aprilie 1999, scris de corespondenții speciali ai ziarului, ne dezvăluie în rândurile sale, sentimentul predominant în rândul locuitorilor Belgradului, solidaritatea. În realitate, aceasta a fost starea de spirit din întreaga țară pe perioada conflictului. Purtătorii de tricouri sau de insigne cu semnul țintei, se întâlneau în fiecare seară pe unul dintre podurile aflate în capitala Iugoslaviei și îl apărau cu propriile vieți. „Podul”, care se pare că devenise nume propriu, a fost nu numai sufletul acestor oameni conduși de cel mai nobil sentiment, iubirea de țară, ci și simbolul legăturii între ei. Mai nou belgrădenii nu-și spuneau „La revedere!” ci „Cu bine! Ne vedem la pod!”

Fuga populației albaneze din Kosovo nu a fost provocată de masacrele sârbilor, ci de bombardamentele NATO. Nu poți să previi sau să stopezi masacrele și epurarea etnică din Kosovo cu ajutorul bombelor. Nu poți să îndrepti niște fapte condamnabile, răspunzându-le cu aceeași monedă! E imposibil să oprești încălcarea unor drepturi prin încălcarea altora. NATO a încercat să oprească masacrele făcute de sârbi, omorând sârbi. Unde ați mai pomenit, oameni buni, o asemenea strategie?

Nu cu mult timp în urmă, a avut loc la Geneva un Colocviu intitulat „Lecțiile războiului din Balcani”. Concluzia acestui colocviu a fost destul de clară și o putem găsi găzduită de una din paginile „României Mari”, numărul din 30 iulie 1999: „Bombardamentele NATO au fost ilegale”. Unul din participanții la acest colocviu a fost

și profesorul Nicolas Levrat de la Universitatea Liberă din Bruxelles. Acesta declară, în legătură cu problema pusă în discuție, că „... oricare ar fi eforturile din țările membre ale NATO pentru a legitima această intervenție, regulile Dreptului Internațional interzic cu desăvârșire orice acțiune armată împotriva unui stat suveran”. Aici pot fi amintite, ca documente în care figurează aceste reguli de Drept Internațional, Tratatul de la Helsinki, semnat de 35 de state la data de 1 august 1975 și Carta ONU. Amândouă garantează, că statele semnatare vor respecta legile și garanțiile oferite de aceste două acte în ceea ce privește inviolabilitatea frontierelor, integritatea teritorială a statelor și neimplicarea în treburile interne sau externe.

Chiar dacă țările participante la operațiunea „Forța aliată” încearcă prin patru argumente, să arate că intervenția a fost îndreptățită, profesorul G. Kohen precizează că „... niciunul din cele patru argumente nu justifică utilizarea forței, deoarece numai Consiliul de Securitate poate decide asupra consecințelor privind nerespectarea rezoluțiilor sale”. Adevărul este că acțiunea NATO nu numai că nu a oprit violarea drepturilor omului, dar a accelerat acest proces făcând ca pozițiile dintre sârbi și albanezi să se radicalizeze total. Ca să închei această paranteză legată de colocviu, paranteză necesară însă, vreau să mai precizez că cei prezenți la Geneva au căzut de comun acord să declare că „... acțiunea întreprinsă de NATO a deschis o breșă gigantică în sistemul juridic internațional, slăbind în același timp sistemul de securitate colectivă fixat de către Națiunile Unite; de asemenea, ea a violat în mod deliberat principiile de bază ale Convențiilor de la Geneva din 1949, precum și protocoalele adiționale care protejează, în timp de război, populația și țintele civile”.

Problema regiunii Kosovo trebuia rezolvată la Rambouillet, fără niciun șantaj, ci printr-un acord acceptabil pentru ambele părți. Cum v-am arătat mai sus, se pare că acest lucru nu s-a dorit. De ce? Pentru că din vânzarea de armament, americanii au scos niște bani

frumusei. Întreprinderea Raytheon, cea care fabrică rachetele Tomahawk, era pe punctul să concedieze 14.000 de angajați, când, hop! război în Iugoslavia. Normal că acțiunile întreprinderii au crescut și ele: de la 53 à la 70 a. Acțiunile Boeing au crescut cu 20Î, iar cele ale întreprinderii Lockheed Martin (producătoare de avioane de vânătoare), cu 8Î. Ce ziceți de sadismul american? Nu ne mai merge industria de armament? Nu-i nimic! Las că tragem un război cu iugoslavii, ne și vindem armele, repunem industria pe picioare și apoi venim cu planuri de reconstrucție a țării. Să vă spun cât a cheltuit guvernul american lunar, pentru atacurile aeriene? Cred că vă e frică să aflați. Un miliard de dolari!!!

Un miliard de dolari iroșiți lunar, pentru a ne omori între noi! De ce? Pentru a nu-i folosi în scopuri cu adevărat umanitare? Domnii mei, știți câți copii mor de foame anual în țările subdezvoltate? Unsprezece milioane! Unsprezece milioane de suflete se sting pentru că unele creaturi cu figuri de ființe umane, folosesc un miliard de dolari lunar, pentru a mai face alte victime. Nu e de ajuns că în ultimii zece ani, au murit două milioane de copii, cinci milioane au fost afectați fizic, zece milioane au suferit traume psihice, douăsprezece milioane au rămas fără adăpost, iar un milion de copii au rămas orfani. Și toate aceste cifre nefericite au apărut din cauza conflictelor armate! E așa de greu să fim mai înțelegători unii cu alții? E așa de greu să fim mai buni unii cu alții? E chiar așa de greu să ne împăcăm pe cale pașnică? Nu e de mirare că relațiile interumane s-au deteriorat în așa hal, din moment ce, afirmă un studiu, copiii care și-au petrecut orele libere la televizor nu știu să comunice unii cu alții la fel de bine ca aceia care s-au jucat împreună! Dacă cei mai tineri dintre noi, cei care constituim viitorul rasei umane, nu mai știm să comunicăm între noi, la ce să ne așteptăm de la cei care au o vârstă apreciabilă? La rezolvarea unui conflict grav? Să fim serioși! Dacă fiii lor își scot ochii și se împușcă în incinta instituțiilor de învățământ, cum mai putem aștepta de la cei adulți mai multă minte? E trist, dar acesta e

adevărul!

Pe lângă Actul final de la Helsinki, Convențiile de la Geneva, Carta Națiunilor Unite și Tratatul Atlanticului de Nord, țările participante la agresiunea asupra Iugoslaviei, au mai încălcat și alte acte. Printre ele se află Constituția Spaniei încălcată de însăși Spania prin președintele Guvernului acestei țări, José Maria Aznar, și chiar Constituția Statelor Unite (stupid, nu?), deoarece e neconstituțional demersul militar al americanilor. Aceștia erau obligați, să-și retragă forțele din conflict sau să declare război Iugoslaviei. Așadar e inacceptabilă agresiunea NATO asupra Iugoslaviei, având în vedere că s-au încălcat prin aceste bombardamente, patru acte fundamentale ale Dreptului Internațional. Întrebarea care se pune e următoarea: „De ce s-au încălcat aceste acte fundamentale?”

Răspunsul celor care au încălcat aceste acte e simplu, dar aberant: pentru a opri violarea drepturilor omului. Concluzia mea este una mai largă și conține și urmările acestui conflict. Dureroase urmări, dar existente și iremediabile. Înclin să cred, că având în vedere bombardarea ambasadei Chineze de la Belgrad, acțiunea NATO nu a avut în vedere nici pe departe oprirea violării drepturilor omului din provincia Kosovo. Această acțiune a vrut să demonstreze lumii întregi, puterea americanilor și faptul că ei pot să distrugă sau să îngenuncheze orice țară, care nu ascultă de poruncile jandarmului mondial (SUA). De asemenea, americanii (și nu numai ei) au obținut un profit imens în urma vânzării armamentului folosit în acest război (cifrele le aveți câteva pagini mai sus). Profit au obținut și din vânzările de arme către grupările teroriste UCK, care drept mulțumire le-au furnizat trupelor NATO date importante asupra pozițiilor sârbești, iar în caz de nevoie ar fi ajutat piloții ale căror avioane ar fi fost doborâte.

Cu toate acestea e regretabil, dar (oricât de macabru ar suna) e și comic, faptul că la tehnologia pe care o deține Alianța Nord-Atlantică, s-au înregistrat atâtea erori, ale

căror victime au căzut sute de civili printre care și etnici albanezi sau soldați UCK. Sunt cel puțin treisprezece astfel de erori. Merită amintite doar cele mai grave:

„— 12 aprilie - nu mai puțin de 17 persoane sunt ucise, la Gradelița, în momentul în care este bombardat un pod de cale ferată pe care se afla un tren de pasageri”. NATO a declarat cu o nesimțire inimaginabilă: „... trenul nu trebuia să se afle la ora aceea pe pod”.

„— 14 aprilie - 74 de refugiați albanezi, aflați într-un convoi care se îndrepta spre graniță, sunt uciși în timpul unui raid aerian;

— 28 aprilie - o rachetă «rade» etajul superior al unei locuințe din Sofia;

— 7 mai - ambasada Chinei de la Belgrad este făcută zob. NATO declară (cu aceeași nesimțire caracteristică - n.a.) că a fost vorba de un accident provocat de utilizarea unor hărți prea vechi. Mor trei persoane;

— 13 mai - nu mai puțin de 87 de albanezi sunt uciși, iar alți 100 sunt răniți într-un atac de noapte asupra unei «ținte» din Kosovo;

— 21 mai - NATO bombardează o închisoare din Kosovo plină cu prizonieri UCK. Se consemnează 19 victime” („Jurnalul Național”, 24 mai 1999, „Cele mai precise atacuri din istoria omenirii”).

„Jurnalul Național”, în numărul din 1 iunie 1999, titrează în pagina a 14-a: „Alianța Nord-Atlantică a marcat o nouă reușită în lupta «contra tiranului Miloșevici», distrugând un sanatoriu din Surdulița și omorând 10 pacienți. Asta după reușita cu podul plin de civili. NATO continuă atacurile deoarece «trebuie forțat Miloșevici pe calea păcii»”. Și toate aceste „pierderi colaterale” în ciuda faptului că drumul de la schemele de bombardament și până la acțiunea propriu-zisă e foarte lung, minuțios și bine pregătit.

Poate ar fi bine dacă ar exista doar aceste pierderi. Însă nu e doar atât. Într-un comentariu difuzat de Televiziunea Italiană „RAIUNO” se afirma că: „Noile arme ale NATO sunt testate în R.F. Iugoslavia”. Cele mai

periculoase arme care au fost folosite sunt cele cu uraniu, „... muniția cu uraniu intrând în dotarea standard a elicopterelor Apache”. Aceste arme sunt extrem de periculoase, deoarece uraniul folosit este radioactiv și la intrarea în contact intern sau extern cu acesta, persoana are mari șanse să se îmbolnăvească grav. Datorită uraniului radioactiv s-au îmbolnăvit și unii soldați care au luptat în războiul din Golf. Acest material radioactiv este foarte greu de îndepărtat din zonele contaminate. Așa cum se întreabă profesorul Doug Rokke, de la Universitatea Jacksonvile (statul Alabama), mă întreb și eu: „Noi vrem să-i alungăm pe sârbi pentru ca albanezii să se poată întoarce în Kosovo, dar cum să se întoarcă refugiații într-un mediu care va fi puternic radioactiv, într-o țară în care câmpurile și orașele sunt pline de proiectile cu uraniu radioactiv?”

A mai avut loc în Iugoslavia și un alt fel de poluare, cu efect negativ și asupra României. Prin bombardarea Combinatului Chimic din Pancevo s-au deversat în Dunăre, pe o suprafață de 25 de kilometri, substanțe cancerigene și pete de petrol. De asemenea peste o sută de mii de case au fost intoxicate cu gaz fosofgen și acid clorhidric. A avut loc astfel un mare dezastru ecologic. Belgradul a fost la un pas de a fi otrăvit, pentru că a fost lovit de către o rachetă, un container ce avea 20.000 tone de amoniac! Dacă această substanță lua foc, sârbii din Belgrad s-ar fi aflat într-o situație foarte gravă. Din fericire ce era mai grav nu s-a produs, semn că cineva ține și cu sârbii. Cu toate acestea urmele gravei poluări de pe Dunăre și din Iugoslavia vor fi greu de șters și s-ar putea să se soldeze cu victime omenеști.

Reacțiile la agresiunea NATO asupra Iugoslaviei nu au întârziat să apară, fiind foarte diferite și foarte variate. Șocant poate, chiar o anumită persoană din SUA, anume domnul William Pierce, liderul celei mai puternice formațiuni naționaliste din SUA, a condamnat atrocitățile NATO comise împotriva Serbiei. Acesta apreciază că NATO bombardează Serbia numai din două motive, total diferite

de cele exprimate oficial, și anume:

„1. Sârbii resping așa-zisul «multiculturalism» și vor să aibă un Stat și o Națiune de sine stătătoare.

2. Sârbii refuză să îngenuncheze în fața «Noii Ordini Mondiale»”.

Un alt american și anume ex-procurorul la Nürnberg, domnul Walter Rockler, a declarat în ceea ce privește conflictul din Iugoslavia că „... atacul împotriva Iugoslaviei constituie cea mai flagrantă agresiune internațională după atacarea Poloniei de către naziști sub pretextul «atrocităților comise de polonezi» împotriva germanilor”.

Nu mă opresc aici, deoarece reacțiile la această nedreptate vin din colțuri foarte îndepărtate ale lumii. Astfel în Argentina, la zeci de mii de kilometri depărtare de Iugoslavia, puteai găsi anul trecut, pe diferiți pereți ai clădirilor, inscripții de genul: „Americanilor, afară din Balcani!” sau declarații ale unor persoane: „Urăsc când Statele Unite se joacă de-a judecătorul și de-a Dumnezeu”. Procentul celor care s-au opus atacurilor NATO asupra Iugoslaviei a fost destul de semnificativ în Argentina: 64%.

Din India s-a făcut auzită vocea primului-ministru, domnul Atal Bihari Vajpayee care a declarat: „În Iugoslavia are loc un «dans» al distrugerilor. Sute de familii rămân fără adăpost și Națiunile Unite sunt un martor mut la toate acestea. Oare intervenția NATO este menită să prevină un război sau să alimenteze unul?”

Reacții au fost o mulțime. Majoritatea au condamnat îndrăzneala și nerușinarea NATO de a bombarda un stat suveran și au cerut să se facă dreptate, certând ONU pentru faptul că nu a luat o poziție fermă, față de gravele încălcări ale documentelor fundamentale, care aparțin Dreptului Internațional. La fel trebuie certați și cei responsabili pentru încălcarea tratatului româno-iugoslav semnat în 1996, care obligă părțile semnatare să nu se asocieze la acțiunile unei terțe puteri îndreptate împotriva unuia sau altuia dintre semnatori. E gravă această încălcare a tratatului, prin faptul că s-a oferit spațiul aerian românesc Alianței Nord-Atlantice. Reprezentanții

poporului au reușit să-i facă pe toți românii de rușine, datorită incompetenței lor și datorită aservirii lor marilor puteri. E de-a dreptul jenant să ai asemenea ministru de externe! Mie unul, ca român, mi-e rușine față de iugoslavi, că i-am trădat prin nerespectarea semnăturii pusă pe acel tratat. Sper că cei vinovați de această pată pe obrazul României vor fi sancționați sever.

Ce realizăm noi în final? Realizăm că „... dacă n-ar fi existat, Slobodan Miloșevici și Saddam Hussein ar fi trebuit inventați. Ar fi trebuit inventați doi obraznici neascultători, copii răi, care îndrăznesc să nu țină seama de codul de conduită impus de mai-marii lumii contemporane, autori ai noii ordini mondiale”. Mai toți ne întrebăm în acest moment: „Dacă n-ar fi existat aceștia doi, oare asupra cui și-ar fi revărsat pacifismul SUA și NATO?”. Eu sunt sigur că ar fi găsit ei, pe cine să-și experimenteze armele proaspăt scoase din laboratoarele secrete ale Pentagonului. S-ar fi găsit! Ar fi fost de ajuns să strige americanii „Hai la rachete proaspete!”, că în două luni găseau și „naționalistul extremist” în capul căruia să le arunce.

E trist, dar în același timp alarmant, să vezi că la sfârșit de secol XX, în plină eră a descoperirilor care au revoluționat și revoluționează în continuare știința, extinzând limitele granițelor științei umane, o mare putere cum este SUA, calcă în picioare tot ceea ce se numește lege, Drept Internațional, independență, dreptul la suveranitate al unui stat democratic, așa cum este și Iugoslavia. E îngrijorător faptul că s-a ajuns aici.

Sunt oameni care nu au stat cu mâinile în sân și au condamnat demonstrația de forță pe care a făcut-o NATO (a se citi americanii). Aceștia însă au fost prea puțini. Cei care ar fi avut un cuvânt hotărâtor de spus, cei din Organizația Națiunilor Unite, au tăcut. De ce? Poate au fost cumpărați. Poate de teamă. Poate fiind și ei călăi și dorind agresiunea Iugoslaviei! Din această cauză protestele celor care s-au ridicat împotriva jandarmului mondial, au fost ascultate, aprobate, dar uitate. „Câinii

latră, caravana trece". De ce trece? Pentru că nu avem cu toții curajul să ne ridicăm împotriva acestor criminali, complăcându-ne în ignoranță sau convinși că: „Suntem prea mici ca să fim băgați în seamă”. E adevărat suntem mici, dar suntem extrem de mulți! Uniți am fi putut face ceva. Încă mai putem face! Dar asta necesită un mare sacrificiu, pe care mulți nu sunt dispuși să-l facă.

Lev Tolstoi spunea în „Război și pace” că „Adevărul trebuie să se impună fără violență”. Înțeleaptă vorbă! Însă de puțini aplicată. Când majoritatea populației pământene va înțelege că deasupra tuturor bogățiilor din lume, deasupra iubirii de bani, există țeluri și sentimente mai nobile, cum ar fi iubirea de patrie, de pământ strămoșesc, de popor și de limbă, atunci nu vor mai exista conflicte armate, durere, suferință. Nu vor mai exista cei care vor să ne impună o nouă ordine mondială, în care iubirea de bani e un sentiment nobil, iar cel care îi are face legea.

Sper, din tot sufletul, că acel moment este aproape!

CAPITOLUL IX

„Aș fi vrut...”

„Nu știu dacă este o datorie să-ți sacrifici norocul și viața adevărului... Dar știu că este o datorie, dacă vrei să-i înveți pe alții adevărul, să-l înveți în întregime sau deloc, să-l înveți limpede și explicit, fără enigme, fără rezerve, fără neîncredere în puterea lui...”

Secțiune 1.07 Lessing

Aș fi vrut să nu fiu obligat să scriu toate aceste rânduri. Aș fi vrut din tot sufletul, ca eu să nu fiu în toate mințile și tot ceea ce am scris aici să fie niște fabulații, niște enormități, niște ineptii. Aș fi vrut ca situația din Țara mea, situație pe care am prezentat-o în acest eseu, să fie cu totul alta. Aș fi vrut ca până să-mi rămână în călimară, să nu se consume tone de hârtie și așa de multă cerneală pentru a prezenta tot răul din lume. Aș fi vrut o sumedenie de lucruri. Nimic pentru mine. Totul pentru români; totul pentru România; totul pentru omenire și pentru cei care au nevoie de ceva. Aș fi vrut...

Din păcate, tot ce aș fi vrut eu nu e nici pe departe

realizabil. Nu acum! Nu cu asemenea conducători, nu cu asemenea oameni politici, nu cu asemenea mari puteri. Ci cu conducători, care să facă totul pentru țară, totul pentru popor; cu oameni politici adevărați, nu aduși de la prefabricate, care să lupte în politică pentru binele și în folosul celor mulți, în folosul acelora care formează poporul; cu mari puteri, care să-și arate inteligența, forța și puterea ajutând întreaga omenire să progreseze.

Par pueril în dorințe și idealist, însă nu cred că avem altă cale. E în joc viața rasei umane. TREBUIE să facem ceva ACUM, până nu bate ceasul al doisprezecelea al vieții Pământene!

Trebuie să renunțăm la violență, la ură, la egoism, într-un cuvânt, la toate defectele umane. Trebuie să tindem spre superior, spre perfect... spre OM. Numai așa vom mai exista ca rasă în următorii 50 de ani. Nu știu sau, mai bine zis, nu înțeleg, pentru ce se înarmează americanii și toate celelalte mari puteri, care sunt înverșunate militante pentru pace. Vreau să văd care e acea mare putere, care va începe, fără surle și tobe, distrugerea armelor, a industriei de armament și folosirea fondurilor destinate armamentului în ajutorarea țărilor sărace, țările din lumea a III-a? Care va fi acel stat, care „își va rupe de la gură” câte cinci-zece rachete pe lună, pentru a folosi fondurile destinate producerii acestora, în scopuri umanitare? Sunt sigur că acel stat va deveni o reală și adevărată putere mondială, recunoscută de toate țările Lumii.

Vă voi mărturisi că am scris acest eseu din două motive. În primul rând pentru a dezvălui lucruri pe care le știu, unele nu din proprie experiență ci aflate din diferite lucrări, mai mult sau mai puțin științifice și care sunt absolut sigur că trebuie să le afle cât mai multă lume, pentru a nu cădea victime celor care umblă cu cioara vopsită. Nu vreau să par atotștiutor, însă lumea trebuie să realizeze că fără o gândire realistă, fără a verifica fiecare informație lansată „gratuit” de unele persoane „bine intenționate”, fără a realiza că unele persoane sunt altceva

decât ceea ce par a fi, poate fi manipulată în orice direcție dorită de agresor. Unele culte și practici nu sunt așa de bine intenționate cum sunt prezentate de discipolii acestora. Sunt doar niște tehnici de subjugare a psihicului omenesc, pentru a transforma cât mai multe persoane în mase ușor de manipulat doar prin cuvânt.

De asemenea, am scris acest eseu, pentru că am vrut să îmi fac datoria față de oameni, să spun adevărul despre anumite lucruri care sunt mușamalizate, să fiu împăcat gândindu-mă că nu sunt unul dintre aceia la care „floarea tăcerii” are încă rădăcini adânci în suflet și conștiință. Am „împus” anumite adevăruri prin scrierea acestui eseu, mergând pe una din cele mai inspirate cugetări ale lui Lev Tolstoi: „Adevărul trebuie să se impună fără violență...”

Eu mi-am făcut datoria în ceea ce privește stârpirea „florii tăcerii”. Multe informații pe care le dețineam și pe care le-am verificat personal, prin documentare, vi le-am expus în acest eseu. Poate de unele aveți cunoștință, poate de unele nu. Am încercat, prin argumentele și îndemnurile mele, să vă fac să stârpiți „floarea tăcerii” din inima voastră. Voi aveți datoria să faceți mai departe același lucru! Voi trebuie să sădiți în inimile prietenilor, în inimile tuturor românilor, speranță și optimism în locul tăcerii, al pesimismului, al ignoranței și al deznădejdiei! TREBUIE, pentru că numai așa va avea loc renașterea poporului român, numai așa putem să facem din țara noastră țara pe care o visăm de mult.

Dacă toate aceste îndemnuri au avut succes sau cel puțin v-au readus în inimă doza de optimism și speranță de care aveți nevoie, e bine. Dacă măcar atât am reușit înseamnă că din 1998 înapoi nu lucrez degeaba la acest eseu, la manifestul meu pentru o lume mai bună. Voi vedea ce am reușit!

La fel ca Marc Aureliu în ale sale „Meditații” vreau, în finalul acestui eseu, să vă asigur că: „Dacă mă convinge cineva și-mi arată că judecata sau fapta mea este rea, sunt bucuros să mă îndrept; căci eu caut adevărul care n-a stricat niciodată nimănui”. Nu consider că acest eseu

conține adevărul absolut. Ar fi culmea nesimțirii să afirm așa ceva! Vreau însă, ghidându-mă după spusele lui Marc Aureliu, să vă îndemn a căuta răspuns la cele discutate în cele opt capitole și în alte scrieri mult mai avizate decât cea de față. Aveți o sumă a surselor bibliografice în finalul cărții. Sunt sigur că la o mai atentă și mai riguroasă căutare veți găsi și alte surse. În final însă, trebuie să vă formați o părere asupra temelor dezbătute și să acționați ca atare.

Aceste ultime rânduri au ca scop sintetizarea tuturor informațiilor și îndemnurilor adresate în cele opt capitole parcurse. E evident faptul că situația din țara noastră tinde să se agraveze, să se cronicizeze. Luptele de culise, care se dau în politică, nu ajută nimănui și sunt menite să impună din nou pe cei care au mai fost la putere sau partide ale căror lideri erau până în 1996 „sus”. Se mizează pe faptul că românul uită repede! Oare așa o fi? Vom vedea! Se poate, însă, să fie și mai rău! mai știți că nu se va încerca o câștigare a alegerilor de către cei care dețin acum puterea? Prin mijloace neortodoxe, spune gura lumii! La ce s-ar putea ajunge în cazul unui astfel de rezultat, nu cred că e capabil să-și închipuie niciun regizor de filme SF.

În altă ordine de idei, cei de afară încearcă să ne impună modul lor de gândire, oamenii lor, produsele lor. Nu mai e bun nimic românesc! Totul trebuie înlocuit! Se încearcă astfel o distrugere, o ridiculizare a tot ceea ce înseamnă valoare națională, a înaltelor valori morale aparținând poporului român.

De asemenea, ni se vâra pe gât sisteme de manipulare tot mai perverse, moduri de gândire tot mai retrograde, sisteme politice utopice. Mistico-primitivii încearcă să impună „dumnezei” de duzină, să închidă omul în anumite tipare, insultând complexitatea ființei umane, implicit pe toți cei care cred în Știință.

Unii, care în loc să se considere români, se consideră minoritari vor cu tot dinadinsul să stârnească conflicte interetnice violente prin cereri aberante. Li se dă apă la moară de către cei care i-au luat în conducerea țării și nu

mai conțin în a călca în picioare tot ce e românesc!

Iar NATO și unii lideri americani, devin pe zi ce trece tot mai extremiști și mai violenți, lovind în tot ceea ce nu adoptă modelul occidental de gândire. Cu aprobarea tacită a Organizației Națiunilor (care numai „Unite” nu au fost) au atacat un stat suveran, independent, impunând, vorba vine, respectarea unor drepturi, prin uciderea a mii de oameni nevinovați (sau vinovați că își apărau țara) și încălcarea grosolană a Dreptului Internațional și a Convențiilor Internaționale.

Asta e România sfârșitului de secol XX! Asta e Lumea sfârșitului de mileniu! Nu toți suntem vinovați de situația aceasta. Nu încă! Dacă nu vom acționa ca atare, pentru intrarea într-un normal, pentru impunerea Științei și eliminarea supremației bâtei, vom fi și noi la fel de vinovați, ca cei care au adus-o în această stare.

Îndemnul meu, ca unul destinat finalului de eseu, e categoric și se adresează tuturor Oamenilor. Nu e un îndemn original, dar e unul potrivit:

„Ridică-te și luptă, Om din neamul Oamenilor!”

Sfârșit

03.02.2000

BIBLIOGRAFIE

1. Ion Ardeleanu, Gheorghe Bodea, Mihai Fătu, Oliver Lustig, Ludovic Vajda, Mircea Mușat - „Teroarea Horthysto-Fascistă în nord-vestul României - septembrie 1940-octombrie 1944”, Editura politică, București, 1985

2. Vasile Breban - „Mic dicționar al limbii române”, Editura Enciclopedică, București, 1997

3. Pavel Coruț - „Floarea de argint”, Editura Miracol, București, 1993

4. Pavel Coruț - „A înflorit speranța”, Editura Miracol, București, 1995

5. Pavel Coruț - „Sfârșitul imperiului ascuns”, Editura Coruț Pavel, București, 1997

6. Pavel Coruț - „Omul din Carpați”, Editura Coruț Pavel, București, 1998

7. Teodor Filip - „Războiul parapsihologic împotriva

României", Editura Obiectiv, Craiova, 1998

8. Mihai Manea, Bogdan Teodorescu - „Istoria Românilor - de la 1821 până în 1989” - Manual pentru clasa a XII-a, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1997

9. Michel Bugnon-Mordant - „America totalitară - Arme secrete pentru stăpânirea lumii”, Editura Lucman, 1999

10. I.C. Sângeorzan - „Știința și religia despre structura Universului”, Editura Științifică, București, 1973

11. Preot Vasile Sorescu - „Figuri, evenimente și locuri Biblice”, Editura Saeculum I.O. și Editura Vestala, București, 1995

12. Leo Taxil - „Biblia hazlie”, Editura Politică, București, 1962

13. „Cotidianul” /22 februarie 1999 - articolul „La Rambouillet se dorește încheierea unui acord sau materializarea unui dictat?” (Cristian Ulea)

14. „Adevărul de Cluj” /31 martie 1999 - articolul „În Kosovo, ca și în oricare altă parte, politica externă a președintelui Bill Clinton pare lipsită de un țel”, articol tradus, preluat din „International Herald Tribune”.

15. „Herald Tribune” /Frankfurt, 19 mai 1999 - articolul „Globally, ar war gives U.S. the name of a Bully”.

16. „Jurnalul Național” /15 aprilie 1999 - articolul „Bomba de dimineată - Reportaj fără vestă antiglonț”.

17. „Jurnalul Național” /20 aprilie 1999 - articolul „Poluarea atacă pe apă și prin aer”.

18. „Jurnalul Național” /24 mai 1999 - articolul „Cele mai precise atacuri aeriene din istoria omenirii”.

19. „Jurnalul Național” /1 iunie 1999 - articolul „Cu sanatoriul ce ați avut?”

20. „România Mare” /9 aprilie 1999 - articolul „De-a legitimitatea” (Ileana Vulpescu)

21. „România Mare” /30 aprilie 1999 - articolul „Naționaliștii americani condamnă atrocitățile NATO” (Vlad Hoge)

22. „România Mare” /14 mai 1999 - comentariu

difuzat de Televiziunea italiană RAIUNO - „Noile arme ale NATO sunt testate în R.F. Iugoslavia”.

23. „România Mare” /21 mai 1999 - articolul „Și abia pleacă bătrânul...” (Corneliu Vadim Tudor)

24. „România Mare” /28 mai 1999 - Agenția Taniug - „Istoria regiunii Kosovo ar putea explica evoluția conflictului de secole dintre etnicii albanezi și sârbi”.

25. „România Mare” /4 iunie 1999 - articolul „Intervenția NATO în Iugoslavia aduce industriei militare americane profituri uriașe”, articol preluat din revista italiană „Panorama”.

26. „România Mare” /30 iulie 1999 - articolul „Lecțiile războiului din Balcani - corespondență din Geneva” (Ion Mustață)

27. * * * - Carta Națiunilor Unite, 24 octombrie 1945

28. * * * - Actul final al Conferinței de securitate și cooperare în Europa, Helsinki, 1975

29. * * * - Biblia sau Sfânta Scriptură, Vechiul și Noul Testament

PUBLICISTICĂ

Premiul „Fundației Renașterea”.

pentru activitate publicistică

Cluj-Napoca, 15 ianuarie 2000

Cu televizorul ați deculturalizat poporul!

Nu neagă nimeni utilitatea unei invenții de secol douăzeci, așa cum este televizorul și sunt sigur că celor care și-au pus la bătaie materia cenușie pentru a-l inventa nu le-a trecut niciodată prin cap în ce scopuri, altele decât cele visate de respectivii, poate fi folosit. Însă găsindu-ne la sfârșit de secol douăzeci, unul bogat din toate punctele de vedere, se cere a fi analizată puțin situația culturii. Vorbesc de acea cultură care prin intermediul mass-mediei, în special al televiziunii este „impusă” celor încă în formare, tinerilor. E indiscutabil faptul că fără mass-media (în care trebuie să admitem că televiziunea joacă un rol important), o societate, oricât de modernă ar fi ea, nu ar putea exista. Mass-media e într-un fel unul din plămânii societății moderne, democratice. Fără știrile de toate

zilele, fără a cunoaște ceea ce se întâmplă în jurul nostru, am fi depășiți de realitate și implicit excluși din ea. Rolul ei, al mass-mediei, e de a menține societatea la un ritm normal al „respirației” și de a ne ține pe noi, cei care facem parte din această societate, pe tărâmul realului, lovindu-ne din stânga și din dreapta, pentru a ne ajuta să ne menținem echilibrul.

Totuși această societate, acești „noi” care de fapt o formăm (fără „noi” nici nu ar putea fi vorba de societate), nu poate să-și formeze o cultură apreciabilă, numai prin lecturarea unor știri. De aceea avem nevoie de acel „ceva” care să ne „culturalizeze”. Spunând acestea am ajuns și la ceea ce constituie subiectul acestui articol. Acel „ceva” de care am adus eu vorba este pe cale de dispariție de pe micile ecrane ale televizoarelor noastre. Acel „ceva” s-a transformat în cu totul „altceva”.

Pentru a fi mai bine înțeles voi încerca să vă explic cei doi termeni prezenți mai sus în ghilimele, printr-o definire cu ajutorul exemplelor. „Ceva-ul” de care vorbesc sunt adevăratele valori (și când zic valori nu mă gândesc numai la cele artistice ci și la cele istorice), pe care cultura unei societăți le are în alcătuire: filme consacrate, regizori celebri sau compozitori nemuritori (inutil să mai numesc un Mozart, un Ravel, un Tchaikovsky sau un Enescu, pentru că sunt arhicunoscuți). „Altceva-ul” mai sus-amintit e invazia occidentală de filme proaste, de o calitate îndoielnică și de „muzica” penibilă (dacă se poate numi muzică ceea ce cântă unii – hai să le spunem pseudointerpreți). Aș fi greșit înțeles dacă ați crede că militez pentru ascultarea muzicii simfonice 24 din 24 de ore. Departate de mine gândul acesta! Muzica simfonică e o delectare pentru urechi mai sensibile și pentru suflete la fel. Să-mi fie însă cu iertare, dar ceea ce unii cântăreți numesc muzică, eu aș putea-o numi, în cel mai bun caz, lătratul unui câine la clar de lună. Stereotipia, goliciunea și în unele cazuri chiar vulgaritatea versurilor puse pe partitura muzicală, nu face altceva decât să afecteze până la limite insuportabile organele urechii interne. Cred că

„scărița” unora nu mai are „trepte” de mult!

Poate n-ar fi așa de grav dacă ar fi vorba numai de muzică. Stereotipia nu a iertat însă nici filmele gen „telenovele”, care sunt cele mai de proastă calitate filme, pe care au fost stricate kilometri buni de bandă magnetică, sau „minunatele” filme de acțiune americane. Pentru a vă lămuri vă dau un exemplu elocvent. Poate puțini au prins într-un asemenea film scene de genul celei care urmează. Un american (în general băiatul bun din filmele de acest gen) înflăcărat de patriotismu-i fără margini și dorința de a face bine celor loviți de soartă, bate din două mișcări și cu mâinile goale, un luptător Shaolin cu o sabie imensă în mână. Nu vă pune așa, puțin pe gânduri o scenă de acest gen? Nu vă miră în ce hal a ajuns cinematografia zilelor noastre? Pe mine mă miră. De ce? Deoarece aceasta e arta promovată de americani, reprezentanții democrației adevărate, acum în sfârșit de secol două - a zeci. Nu numai că America a uitat ce e aceea artă, dar a și început să-și piardă titlul de promotoare a modelului de democrație mult visată de cei din fostele țări comuniste, câștigându-l și meritându-l din plin pe cel de jandarm mondial. Uitați pe cine vrem noi să copiem! Pe niște incuți, pe niște nonvalori, pe niște schilodiți cultural.

Având în vizor toate aceste încercări eșuate de a face ceva care să semene cu arta, vă pun câteva întrebări simple: Care va fi cultura, baza spirituală a generației acum aflată în formare? Care vor fi valorile unei generații care preferă să adopte modelul occidental (până la urmă american)? Avem oare nevoie de cât mai mulți drogați, cât mai mulți alcoolici sau cât mai mulți hoți? Oare nu putem face ca măcar prin cultură, această țară să se pună pe picioare?

Vă cred. E greu de răspuns la aceste întrebări într-o țară în care teatrele sunt pe cale de a fi închise, pentru a evita situația jenantă de a cumpăra un bilet de teatru cu 125.000 lei. E greu, când în jurul nostru se-ntâmplă ce se-ntâmplă. Totuși încercați să evitați un lucru: „Nu deculturalizați poporul cu televizorul”, pentru că de mințit

l-ați mințit și încă îl mințiți.

(„Monitorul de Cluj” / 19 noiembrie 1999)

„Cum nu vii tu, Țepeș doamne...”

Cu puțin timp în urmă, aproximativ o lună, unul din manualele de istorie pentru clasa a XII-a a făcut obiectul unui scandal de proporții. S-au făcut declarații mai mult sau mai puțin pertinente. S-au discutat cauzele acestui scandal, s-au acuzat persoane. S-a spus, poate pentru a fugi de răspundere, că acest tărăboi este de natură politică, că opoziția și partidele naționaliste l-au declanșat. Nimic mai fals! Totul a pornit nu numai de la manualul în sine sau de la cei care l-au redactat, ci de la programa după care a fost conceput acesta. De aceea vina nu revine numai autorilor manualului ci și Ministerului Educației Naționale. Să vedem însă de ce.

Mă consider îndreptățit să vorbesc despre așa ceva, pentru că sunt unul dintre miile de tineri cărora acest minister, prin mijlocirea profesorilor, vrea să le aducă pe băncile liceelor în care învață, un model nou, pot spune radical, de privire și învățare a istoriei. Noua istorie se vrea a fi una „occidentală”, o istorie europeană, care să integreze istoria românească. Sunt total de acord cu faptul că nu putem vorbi de istoria unui popor fără a aminti și de istoria altor popoare. E evident că nu există o istorie numai a poporului român, excluzând orice interacțiune cu popoarele vecine. Ar fi absurd să ne gândim că putem avea o asemenea istorie. Însă nu văd, la ce bună această încercare de europenizare a istoriei românești? Manualele vechi, cele pe care unii le consideră comuniste, deși nu văd nimic comunist în ele, nu excludeau această etapă în prezentarea unui eveniment istoric. Fiecare lecție nouă conținea, la începutul ei, contextul internațional în care s-a desfășurat evenimentul pus în discuție. Niciunul din autorii vechilor manuale nu era împotriva acestui lucru. Nimeni nu a predat, niciodată o istorie neeuropeană. Niciodată nu s-a încercat ca prin istorie să se incite la izolare. Istoria predată în anii vechiului regim nu ne-a făcut să uităm că suntem europeni sau latini.

Și atunci vă întreb: de ce această reformă în ceea ce privește manualele, când tot ce trebuia făcut era „o mică aerisire” a programei? De fapt cei din minister au făcut „o aerisire” a programei, însă când au deschis fereastra pentru a face „aerisirea” au lăsat și o ușă deschisă și s-a făcut curent. Astfel că din două manuale însumând 800 de pagini am rămas cu „una bucată broșură” de 150. Nu numai programa, dar și manualele au ciopârțit domnitorii inacceptabil de mult. Țepeș a ajuns din justițiarul binecunoscut, domnitor pe care eu l-am descoperit în istoria predată în clasele mai mici, un amărât de vampir al lui Bram Stoker. Mihai Viteazul, dacă vă aduceți aminte, cel care a unit cele trei principate românești, este doar „... *preferatul istoricilor*”. Să nu mai vorbim de Ștefan cel Mare și Sfânt, legendarul domnitor cu care turcii au avut de furcă 47 de ani. Acum domnul Ștefan a ajuns un domnitor anume, care după ce s-a luptat și el acolo ca nebunu’ cu turcii (*de parcă s-a luptat de ochii lumii*), în final s-a închinat turcilor.

Vă vine sau nu, să săriți pe mine? Spuneți-mi cum vreți sau cum știți. *Huo! Comunistule! Extremistule! Naționalistule!* Sau mai bine spuneți: „*Ăsta-i patriot până în vârful urechilor!*” Totuși vă rog să faceți același lucru și cu ilustrul Nicolae Iorga. De ce? Pentru că el e de aceeași părere cu mine (mai bine zis eu sunt de aceeași părere cu el): „*Istoria nu e o însușire seacă de date, ci un izvor de îndrumări, un mijloc de ridicare a conștiinței naționale...*”. E sau nu adevărat ceea ce Nicolae Iorga spunea? De ce nu i-ați urmat spusele, domnii mei? De ce încercați să reduceți până la minimum posibil importanța domnitorilor, importanța eroilor neamului românesc? Vă arde de glume domnilor? Nu e de glumit cu așa ceva. Acum, în aceste vremuri grele (*sau „de reformă” cum le ziceți dumneavoastră*) pentru țară dar și pentru întreaga lume, acum e mai multă nevoie de modele de eroism. E nevoie de acestea ca de oxigen. De ce? Pentru că acești eroi ai neamului, au un cuvânt important de spus în formarea unui tânăr. Ei reprezintă în mare parte etaloane, pentru

diverse calități umane: curaj, vitejie, iubire de muncă, de patrie, de neam. Nu sufocați aceste modele! E nevoie acută de ele. Această țară are nevoie de un om potrivit pentru aceste vremuri: cinstit, viteaz, înțelept. *România* are nevoie și de un popor la fel ca modelul de conducător mai sus descris. Dar mai ales, are nevoie de tineri la fel. Și acești tineri, cum vreți să apară domnii mei? Prin această reprimare a modelelor oferite de eroii neamului? E condamnabilă încercarea domniilor voastre de a arăta că totuși acești eroi ai neamului au fost niște oameni, fiecare cu păcatele și defectele lui. Nu sunt de exclus aceste lucruri, însă prin această metodă distrugeți unul din cele mai importante mituri ale poporului român: *mitul vitejiei strămoșilor*. Arătați-mi mie persoana aceea care după acest nou model al dumneavoastră, va mai avea ca etalon al calităților omenesti pe acești domnitori. Pe cine interesează că Ștefan cel Mare a fost un afemeiat, când a fost stavilă în fața turcilor mai bine de jumătate de secol? Pe cine face curios faptul că Alexandru Ioan Cuza era în pat cu o amantă atunci când i s-a adus să semneze actul de abdicare, când notabile sunt reformele sale și Unirea din 1859, care a avut loc sub domnia lui? Și, ca să vă dau un exemplu din domeniul literaturii, vă întreb: Care e acela care nu mai citește Eminescu sau nu îl mai consideră poet național, pentru faptul că a fost sifilitic? De ce se scot în evidență aceste defecte ale unor oameni, care au făcut pentru acest popor, mult mai mult decât orice guvernare țărănistă? Nu uitați domnii mei: „*Erare humanum est*”.

Așa că opriți-vă din demitizarea istoriei și din schilodirea acesteia, până nu e prea târziu. Vreți să creați o generație de tineri lipsiți de identitate națională? Fiți atenți! Roata istoriei se învâрте! Nu se știe ce va fi la anul. Într-un târziu veți pleca și dumneavoastră. Însă eroii adevărați vor rămâne în istorie, cu sau fără voia voastră. Vorba cântecului:

„Eroi au fost, eroi sunt încă și-or fi în neamul românesc...”

(„*Monitorul de Cluj*” /23 noiembrie 1999)

Mihai Viteazul - precursor al Unirii de la 1918

Ideal național încă din cele mai vechi timpuri, unirea țărilor Românești sub un singur nume, acela de România, s-a concretizat într-o fericită și primă zi de iarnă a anului 1918: 1 decembrie. Devenită sărbătoare națională datorită însemnătății sale uriașe, 1 Decembrie e ziua tuturor celor care gândesc, vorbesc și simt românește. Într-un cuvânt: e ziua românilor de pretutindeni. Această zi de sărbătoare pentru România constituie și prilejul de a ne aminti și a nu-i uita pe cei care au luptat și au murit pentru ca noi, cei de azi, să avem aceste clipe de bucurie la începutul lui decembrie. E incontestabil faptul că Unirea nu s-ar fi putut face fără participarea și voința nestăvilită a poporului român, însă aceasta ar fi fost mai greu de realizat, dacă nu ar fi existat, cei care să-i conducă pe români în această luptă de reîntregire. Sunt multe nume sonore de amintit în acest context, cu o mulțime de merite în ceea ce privește Unirea, însă unul singur e important în ceea ce privește acțiunile sale în realizarea ei. Domn al sfârșitului de secol XVI, Mihai Viteazul, e primul Om care a reușit Unirea celor trei Țări Românești sub o singură domnie, aceea a lui.

Însemnat domnitor, în primă ipostază al Țării Românești, mai apoi al Transilvaniei și Moldovei, acesta urcă pe tronul Țării Românești în toamna anului 1593, ajutat de niște bogate familii boierești oltene. Această înscăunare reprezintă cea mai înaltă treaptă pe care Mihai o urcă, după o ascensiune începută în 1588 ca ban de Mehedinți. Fiind purtător al idealurilor românești, acelea de neatârnare și de Unire a țărilor Române sub o singură oblăduire, voievodul își începe ascensiunea spre îndeplinirea țelului său, prin câștigarea neatârnării Țării Românești în urma campaniei antiotomane din 1595. Prin victoriile de la Călugăreni și Giurgiu, va deschide poarta, spre visul dintotdeauna al românilor. În 1599 se hotărăște să aducă sub cârmuirea proprie Transilvania. În urma înfrângerii lui Andrei Báthory, Mihai Viteazul își va face intrarea triumfală în Alba-Iulia, acolo unde peste mai bine de trei secole se va înfăptui visul său și al tuturor

românilor: România Mare. După victoria asupra lui Báthory mai rămânea un singur obiectiv de atins: luarea în stăpânire a Moldovei. Anul 1600 i-a adus domnitorului împlinirea acestui țel. Iată deci, că în vara acelui an, voievodul se va intitula „... *Io, Mihai Voievod, din mila lui Dumnezeu domn al Țării Românești și Ardealului și toată țara Moldovei...*”. Ca martor al acestei uniri stă sigiliul său, care sintetiza într-o singură emblemă, însemnele celor trei țări Românești.

Chiar dacă Mihai Viteazul va sfârși tragic, asasinat la 19 august 1601 pe Câmpia Turzii, ceea ce el a făcut în 1600 pentru prima dată, se va reuși la Alba-Iulia, trei secole mai târziu, de către alți români, urmași ai acestui mare voievod. 1228 de delegați oficiali ai românilor din Transilvania vor hotărî, la 1 Decembrie 1918, Unirea Transilvaniei cu patria mama și astfel definitivarea procesului de întregire a neamului românesc.

Astăzi, la 81 de ani de la acest mare eveniment, figura marelui domnitor apare evocată aici, pentru tot ceea ce acest mare Om a făcut pentru poporul român. Pentru că fără faptele eroice ale acestuia ne-ar fi fost poate, mult mai greu să realizăm Unirea. Un lucru e sigur însă. Așa cum spunea și Nicolae Iorga despre acesta: *„De la 1600 niciun român n-a mai putut gândi Unirea fără uriașa lui personalitate, fără paloșul sau securea lui ridicată spre cerul dreptății...”*. La mulți ani, Români!

(„Monitorul de Cluj” /2 decembrie 1999)

Scrisoare deschisă

Domnului Emil Constantinescu.

Președintele României.

Domnule președinte.

Am primit, cu ocazia împlinirii vârstei de optsprezece ani, o scrisoare semnată de domnia voastră. Este o scrisoare de felicitare adresată mie, cu ocazia împlinirii vârstei majoratului, scrisoare în care pe lângă altele, mă felicități pentru împlinirea acestei vârste. Pentru acest gest țin să vă mulțumesc și să vă asigur de tot respectul în ceea ce privește acest gest. Vă mulțumesc de asemenea și

pentru Constituția României care se afla în același plic cu scrisoarea. Vă asigur că am pus-o la loc de cinste în camera mea. O respect și sunt mândru de această achiziție, așa cum ar trebui să fie orice român. Până acum nu am încălcat niciun articol prevăzut de aceasta și fiți sigur de faptul că nici nu voi face așa ceva. Sunt român și respect tot ce scrie în Constituția Țării mele. De altfel ca viitor candidat la Facultatea de Drept îmi va folosi cu siguranță.

Totuși scopul acestei scrisori nu este doar cel de a vă mulțumi pentru darurile domniei voastre. Din păcate sunt nevoit, la fel ca majoritatea cetățenilor acestei țări să vă expun nemulțumirile mele. Având în vedere că nu am votat cu dumneavoastră în anul 1996, nu pot să vă acuz că mi-ați înșelat încrederea din moment ce nu v-am acordat votul meu. Totuși aflându-mă în ipostaza de a face parte din generația care va conduce această țară în zece ani, ca tânăr care are în față o viață de trăit sunt îndreptățit să vă consider suspect și chiar vinovat de dezastrul pricinuit țării de coaliția care guvernează această țară și al cărei candidat pentru președinție ați fost.

În trei ani de zile de când CDR și UDMR au preluat cârma acestei țări, toate au început să meargă de-a-ndoaselea. Prima dată ați început să vindeți tot ce vi se părea domniilor voastre că, vezi Doamne, „nu merge”. V-ați jucat puțin de-a prinsul corupților și ați încercat să faceți reformă. Taxe, da. Impozite, da. Salarii? Nem. Nivel de trai? Vezi de treabă. Cele două sute de zile din „Contractul cu România” s-au dus de parcă nici n-ar fi existat. La fel ca și cei 15.000 de specialiști. Lapte și miere nu a început să curgă în România așa cum se zicea că va curge. Cel puțin nu mai mult decât cursese până atunci și nicidecum pentru altcineva decât pentru cei care cursese și până atunci. Am înțeles. Strângem cureaua. E normal. Trebuie să strângem puțin din dinți, să suportăm un regim mai auster, dacă vrem apoi să trăim mai bine. Un nou tip de piață și de economie necesită timp. Hai nu 200 de zile, 400. Hai 600. Hai doi ani. Degeaba! Nu numai că au trecut nu doi, ci trei

ani, dar nici nu se vede cât de cât o situație mai bună a țării. De ce domnule președinte? Îmi dați voie să vă pun această întrebare? De ce?

Coaliția din care ați făcut parte și al cărei candidat ați fost e formată nu din specialiști, ci din oameni fără cea mai elementară pregătire, niște bătrânei nostimi, de care râde lumea cu lacrimi, când apar la televizor. Vorbesc de metode reformiste, privatizare și alte măsuri care trebuie aplicate, dar nu le cunosc mai bine decât le știa tovarășul Nicolae Ceaușescu. Dorm pe banii contribuabililor, lipsesc pe banii acestora și nu fac mare brânză acolo unde sunt puși. De ceva timp încoace nu mai sunt reprezentanții poporului. În momentul în care aceștia hotărăsc să reprime armat niște mineri, care veneau la București pentru a protesta, din cauza unei hotărâri, pe care ei o considerau nejustă, aceștia nu mai sunt aleșii noștri. În momentul în care 33% din populația țării trăiește sub limita celei mai crâncene sărăcii, iar unii își permit luxuri occidentale, aceștia nu mai reprezintă națiunea română. Sacrificiile se fac împreună cu poporul nu numai de către popor. Nu este așa domnule președinte?

Legat de scrisoarea care mi-ați trimis-o am câteva lucruri de adăugat. Sunt recunoscător pentru cele trei „șanse” pe care mi le-ați dezvăluit și pe care eu le port, șanse pentru un viitor mai bun al acestei țări. Mi-ați vorbit de încredere în mine însumi, de responsabilitate și de curaj. Totuși aș dori ca aceste vorbe să vină de la un om care are de oferit propriul exemplu când vorbește de asemenea calități. Domnule Constantinescu, dumneavoastră nu puteți vorbi de responsabilitate când în România mai mult de un sfert din populație moare de foame, frig și mizerie. Nu puteți vorbi de așa ceva având în vedere că, cu bună știință, ați încălcat tratatul de prietenie româno-iugoslav, prin acordarea spațiului aerian al României, aviației NATO. Prin acest act de trădare ați consimțit participarea la un genocid (pentru că războiul din Iugoslavia asta a fost) împotriva unei țări prietene. Dacă înainte singurii prieteni ai românilor erau sârbii și

Marea Neagră, acum am rămas doar cu prietenia Pontului Euxin. Domnule Emil Constantinescu, de curaj îmi poate vorbi domnul Vadim Tudor nu dumneavoastră. Dumneavoastră nu aveți așa ceva. Prin trădarea intereselor țării noastre, încălcând tratatul cu Iugoslavia, dumneavoastră ați dat dovadă de frică și lașitate în fața jandarmului mondial, Statele Unite. Ați auzit de neutralitate, domnule președinte? DA! România putea să rămână în acest conflict o țară neutră. De ce? Pentru că ne păstram prietenii sârbi și nu încălcam tratatul semnat cu aceștia prin care ne angajam ca în cazul unei agresiuni, niciuna dintre cele două țări semnatare să nu facă front comun cu adversară celeilalte.

Domnule Emil Constantinescu, ați uitat ceva important. O altă șansă pe care o port pentru viitorul României. Cred că nu v-ați gândit la ea, pentru că nu vă caracterizează. Iubirea de neam și pământ strămoșesc! E cea mai importantă șansă. E unica metodă prin care orice stat își va putea păstra identitatea națională, în încercarea unora de a face din țările Europei un ghiveci internațional. Nu mă înțelegeți greșit, domnule președinte! Sunt pentru intrarea în Europa. Vreau să intru în Europa, în rândul țărilor civilizate, dar vreau să intru ca român, mândru de ceea ce sunt și nu ca un ins cu creierul spălat de orice valoare națională, gata să accepte orice idee sau „valoare” spirituală.

În încheierea acestei scrisori vreau să vă asigur de faptul că nu are rost să vă puneți speranța în tinerii acestei țări. Nu vă vor mai acorda votul lor pentru încă un mandat prezidențial. Ați fost și sunteți cel mai slab președinte pe care l-a avut România vreodată. Vă asigur de faptul că, deși scrisoarea aceasta a avut un vădit scop electoral, votul meu nu îl veți primi pentru o eventuală candidatură la funcția de președinte al acestei țări. E vremea să urce pe acest loc, acela care a fost sortit să scoată țara aceasta frumoasă din necaz. Și acela, îmi pare rău să vă spun, nu sunteți dumneavoastră.

Ați avut dreptate în scrisoare domnule Emil

Constantinescu. Așa e! Suntem într-un tren, stăm alături și discutăm și la un moment dat dumneavoastră coborâți. Acel moment, domnule Constantinescu, este aproape, așa de aproape...

Cu respect.

Dan Chertes

(„România Mare” /Nr. 489 - 26 noiembrie 1999)

Autorul ține să mulțumească pentru sprijinul acordat:

Domnului Ilie Rad și celor care au sprijinit financiar apariția acestei cărți:

SC ACOMIN SA

SC ACI SA

SC PRAGMATIC COMPREST SRL

SC ALSIFCOM/INTERMED

SC „CCCF” SA - SUCURSALA GRUP. ȘANT.
DRUMURI PODURI CLUJ

SC DRUMEX SRL CLUJ

SC ATLAS SA